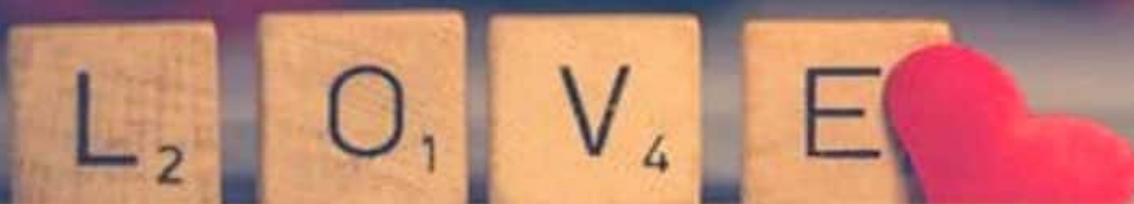

زمونڊ نيمگري مينه

((ناول))

Ketabton.com

ليکوال: نیک محمد "بارک"

ډالۍ.....

دا ناول دي گران ملگري محمد داود رحمانې او
خور زينب علي ته ډالۍ وي چي هر وخت يې زما
ملتيا كړيده او دا ناول د دوي سره زما د يو تړون
لمخې تاسو ته آنلاين د دوي لخوا ډالۍ سويدي.

د کتاب په اړه

کتاب.....زموږ نیمګړې مینه
لیکوال.....نیک محمد بارک
کمپوز او ډیزاین..... نیک محمد بارک
کره کتنه.....محمد داود رحمانی
د چاپ کال.....۲۰۲۱ع
د چاپ شمیر.....۱۰۰۰ ټوکه
خپرونډویه ټولنه.....بارک خپرونډویه ټولنه
د خپرونو لړ.....پنځم
د لیکوال سره تماسونه.....
موبایل او واټسف: 0702110371
ایمل پته: naikbarak786@gmail.com.....

یادونه: د کاپي رایت د قانون مطابق هیڅوک دا حق نلري چي
د لیکوال د اجازې پرته د هغه کتاب په شخصي توګه استفاده،
چاپ او په خپل نوم خپور کي.

نظر

لومړی د هر څه مخکې ټولو لوستونکو ته السلام عليكم
ورحمة الله وايم خوان او تاند ليکوال نیک محمد "بارک"
صاحب راڅخه غوښتنه کړي وه چې باید پر همدې ناول يي
کره کتنه وکړم او نظر ورکړم ناول مي وکتی په ډیر ښایسته او
فصیح انداز جوړ سوی وو که څه هم بارک صاحب تل وايي
چې زما په ناولونو کي د ناول قوانین چندانې نسته خو چې
کله مي ووايه نو په دومره خوانۍ او کم عمر کي دا یو راته
معجزه معلومه سوه چې څوک دي داسي ښکلي ناولونه
ولیکي که څه هم ځنې نیمگړتیاوي لري خو د وخت په تیریدو
زه سل په سلو کي باوري یم چې بارک صاحب به يي مراعت
کوي او تر موږ او مینوالو پوري به د مکملو قوانینو په
مراعت کول سره ناول وړاندې کوي د بارک صاحب د لا
بریاوو په هیله یم او د الله د دربار ورتنه د لا پرمختګ او ښو
لیکنو د توان او توفیق غوښتونکی یم.

په درنښت

محمد داود رحمانی/کالفروني

د ليکوال خبرې

د پاک او لایزال خدای په ستر نامه:

يو وار بيا د الله حمد وایم چي د يو بل ناول د ليکلو توان او توفیق يي راکي تر څو خپل مينوال يي په لوستلو خوښ وساتم،

که څه هم زما د ناول ليکلو او لوستلو سره هېڅ علاقه نه وه او نه هم ده خو بيا يي هم د دوو سببو په خاطر ليکم، لومړی دا چي پوهان وايي نورو ته په غم، ستونزو او د ژوند د ناخوالو په ويلو سره غم کميري نو ځکه غواړم خپل د ژوند يو څه ناخوالي او ستونزې پخپلو ناولونو کي شريکي کم تر څو مي زړه له دردونو او غمونو څخه څه اندازه خالي سي، که څه هم الله ماته الحمدالله ښه کورنۍ او ښه ژوند راکړی دی نو د چا غمونه يوازې په کورنۍ او ژوند پورې اړه نه لري چي ګواکي څوک چي کورنې او د ژوند مشکلات ولري نو هغه دي يوازې غمجن وي نه داسي نه ده بلکي موږ په ژوند کي د ځينو پېښو او خبرو سره مخ کيږو د مثال په ډول لکه د کورنۍ د يو غړي د لاسه ورکول، د يو ملګري د لاسه ورکول، د ځينو ملګرو سره اړيکي لمنځه تلل او داسي نور..... زما په ژوند کي هم همداسي څه پېښ سویدی چي زه يي مجبوره کړم چي ناول ليکلو ته مخ کم او دوهم سبب زما د ناول ليکلو دا وو چي د زياتو مينوالو لخوا زيات تشويق او

د دوی د بیا بیا غوښتنو پر اساس مجبوره سوم چي ناول لیکلو ته مي ادامه ورکم،

را به سم پر خپلو ناولونو به یو څه رڼا واچوم: زما د هر ناول تر شا همدې ناول ته ورته یو حقیقي کیسه وي خو داسي نه ده چي زما د ناول هر کیسه دي نو زما پر ژوند راڅرخي هو په ځینو ناولونو کي یو لږه لږه برخه مي د خپل ژوند هم را اخیستې وي خو مکمل ناول د منظم جوړولو په خاطر یو څه نثرونه مي هم ور اضافه کړي وي چي په حقیقت کي هغسې نه وي پېښ سوي دوهم به راسم همدي زمونږ نیمگري مینې ناول ته دا ناول هم یو کوچنی حقیقي کیسه لري چي همداسي نیمگري کیسه ده خو د ناول د یو قانون مطابق مي چي باید کیسه شروع او پای ولري نو ځکه مي کوښښ وکړي چي دا قانون مراعت کم او ناول چي څنگه شروع سویدی همداسي يي په څو جملو ختم هم کم که څه هم ددي ناول حقیقي کیسه پر نیمگري حال ډیره شاته پاته سویده په دي ناول کي چي څه لیکل سویدی حقیقي کیسي ته يي همداسي فکر مکوي، په نوموړي ناول کي ځني نومان چي څنگه په حقیقي کیسه کي وه همداسي په دي ناول کي هم دي د ناول د مرکزي لوبغاړې نوم "بارک" نه په ما پورې اړه لري او نه هم ما د خپل تخلص یا قوم په خاطر ور اچولی دی بلکې دا نوم د ښه طرز او د حقیقي کیسي د لوبغاړي د اصل نوم په سبب سره ور اضافه سویدی، بله خبره دا چي ما په مخکي ناولونو کي خپل د تماس شمیرې په دي سبب پري ایښي وي

چي زما د ناولونو اديب او باخبره لوستونکي زما د ناول په لوستلو سره زما نیمګړتیاوي ماته را په ګوته کي تر څو زه یې په راتلونکو ناولونو کي اصلاح کم ځینو د پوهنتون استاذانو او مینوالو میسجونه کړي وه چي په سبب سره یې ما پخپل ناول کي حقیقي غلطی اصلاح کړي خو پوره نه نو ځکه ګرانو لوستونکو که مو زما په ناول کي کومه غلطی لیدل نو په اصلاح کولو کي یې زما سره په تماس کي کیری په واقعیت سره چي زه زیات خوشحاله کیرم ستاسو د هر یوه میسجونه ماته د قدر وړ دي او د فارغه وخت سره سم به جواب درکوم، بله خبره دا چي ځینو مینوالو میسجونه کړي وه چي تاسو باید عامه پښتو استعمال کړي په خپل ناول کي د مثال په ډول "سو" په "شو" ولیکم "وکي" باید په وکړي ولیکم په دي اړه به ووايم چي کندهاری پښتو چي ټول هیوادوال خبر دي چي خلاصه او فصیحه پښتو ده او په کندهار کي "شو" په "سو" ویل کیري او "وکړي" په "وکي" ویل او لیکل کیري نو ځکه یو څو زه په همدې سبب شو په سو لیکم..... او بل دا چي زما عادت هم همداسي جوړ سويدي چي شو په سو لیکم هیله ده مینوال د تعصب فکر پر ونکي ما ته ټول پښتانه او هیوادوال ګران او د قدر وړ دي ستاسو د روغتیا او سلامتیا په هیله.

په درنښت

نیک محمد بارک

زموږ نیمګړې مینه

د کال لومړۍ موسم وو د ټول کال کاروبارونو خلک زیاتره خسته کړی وي زبیر خپل څلور وروڼه سره راټول کړل هغو ورته وویل: څه خبره ده یاره چې موږ دې دلته سره را ټول کړو؟

زبیر وویل: ملګرو خوښه مو نه ده چې موږ ته ووايو چې په پسرلنۍ رخصتۍ په سیاحت ولاړ سو؟

د زبیر د دوو مشرانو وروڼو کوچنیو زامنو وویل: هو کاکا هو کاکا خوښه مو ده،

زبیر وروڼو ته وویل: تاسو وګورۍ کوچنیان هم خسته سويدي ولاړ به سونو؟

د زبیر مشر ورور عادل وویل: خو موږ به اجازه را نه کي، زبیر وویل: موږ به ټول موږ ته ورسو او ورته وبه وایو چې موږ ډیر خسته سوي یو تر هغه وخته کار ته نه خو چې تر څو مو میله نه وی کړې،

عادل وویل: سمده خو دا خبره به ته ورته کوي زه یی نسیم ورته کولای،

زبیر وویل: سمده لالا خو ټول یو ځای ورځو، ټولو وویل: سمده،

بيا ټول يو ځای د مور اطاق ته ورغلل په دې وخت کې يې سپين سري مور لمونځ کوی ټول ورته انتظار سول، څو شيبې وروسته يې مور لمونځ خلاص کې تر دعا وروسته چې يې شاته وکتل نو ټوله کورنۍ يې ورته انتظار وه مور يې وويل: څه خبره ده چې ټول سره را يو ځای سوی ياست؟

زبير خپله مور تر لاسو ونيول او تر کټه يې ورسول او بيا ټول پر کټ ور سره کښينستل زبير د مور پښې کښپکښلي او په خوږه لهجه يې ورته وويل: مور هغه مور يو فيصله کړيده چې د رخصتۍ لپاره په سياحت ولاړ سو کوچنيان هم ډير خسته دي،

په دې وخت کې کوچنيانو هم په خوږه لهجه وويل: هو انا، انا په دې وخت کې کوچنيانو ته په غوسه وکتل هغوی ژر شاته سول او څه يې ونه ويل او ټولو سرونه کښته اچولي وه، بيا تر څو شيبو وروسته يې مور وويل: کوم ځای ته ځی؟

په دې سره ټولو سرونه را پورته کړل او ډير خوشحاله سول او ټولو مور په غيږ کې ونيول،

ماښام ټوله کورنۍ سره يو ځای ناست وه او د هيوادو عکسونه يې کتل زبير خپل مشر ورور عادل ته وويل: لالا سويډن ښه ځای نه دی؟

د زبير بل ورور سکون وويل: يا لالا هغه ډير ليری دی او چندانې منظرې هم نلري،

د زبیر بل ورور امجد وویل: لالا زه خو وایم چي سینګاپور
ته به ولاړ سو هغه ډیر ښه ځای دی،

زبیر وویل: یا یاره هغه خو ډیر نیردې دی چي ورسو بیا به
مور وایې چی هلي درځي نور، داسي ځای چي یو څه لیری
وی بیا مو مور ژر نه راولي،

عادل وویل: زه یو وار امریکا ته تللي یم هلته ډیرې ښه ښه
منظرې سته هلته به ولاړ سو؟

تولو پر امریکا هوکړه وکړه او بیا یې د سفر لپاره چمتوالی
شروع کی تر ویزو او ټکیتانو وروسته ټول آماده سول او د
هوایي میدان پر خوا روان سول ټول طیارې ته وختل، زبیر
او سکون چي ودونه یې نه وه کړي په طیاره کي د مور تر
څنګ کښینستل، امجد او عادل د میرمنو او کوچنیانو سره
کښینستل،

زبیر او سکون خپل مور په غیر کي ونيول زبیر وویل: مور
ته پر مور ډیره گرانه یې،

مور یې د غیر څخه لیری کی او ورته یې وویل: چاپلوسی
مکوی زه در پوهیږم،

زبیر او سکون دواړه موسکي سول بیا یې وویل: نه مور د
زړه راباندې گرانه یې پر بابا به هم دومره نه وې گرانه لکه
پر مور،

د بابا د نوم په ویلو سره د زبیر د مور تر سترگو اوښکې
راغلي، سکون و زبیر ته اشاره وکړه چې چپ سه!

بیا زبیر وویل: زه بخښنه غواړم مور،

د زبیر مور دواړه زامن په غیر کې ونيول او ښکول یې
کړل،

تر څو ساعتو وروسته ټول امریکا ته را ورسیدل او د
اوسیدلو لپاره یې په یو هوټل کې اطاقونه ونيول،

کله چې یې سټریا لیری سول نو دوی پخپلو منظرو پیل وکړ
او هره ورځ به د سیاحت لپاره یو سیمې ته وتل او مابښام به
بیرته خپل هوټل ته راتلل، یو ورځ زبیر او وروڼه چې یې د
سیاحت څخه خپل هوټل ته راغلل نو مابښام وو زبیر خپلو
ورونو ته وویل: نن لږ وختې بیده سی سبا سهار وختې د قدم
وهلو لپاره وڅو خبر یاست دلته د قدم وهلو لپاره پیرې
ښایسته جادې جوړ سويدي پیاد ولری سبا سهار وختې،

ټولو د هوکړې سر وښوروی او بیا خپلو اطاقو ته ننوتل،

څو ساعته وروسته د سهار د مرغانو اوازونه خپاره سول او
د سهار یخ شمال زبیر او وروڼه یې د خوبه راکښینول تر
لمانځه ادا کولو وروسته ټول د قدم وهلو لپاره آماده سول
زبیر خپل مور تر لاس ونيول او ټول د هوټل څخه دباندې
راووتل او د قدم وهلو سړک ته یې ځان برابر کړ، ټولو کرار
کرار قدم وهی او روان وه، زبیر خپل مور او وروڼو ته چې

تر څنگ يې روان وه وويل: چي دلته مو استوگنه شروع
کړی وای څومره آرام او خوږ ځای دی که څنگه مور؟

د زبیر مور هغه ته په غوسه وکتل او وويل: ستا د پلار د
وطن يو موټ خاوره هم ماته تر دي ټولې امريکا گرانه ده
هلته ستا د پلار يادونه دي چي په سبب يې زه ژوندی يم ستا
د پلار وطن زما روح دی،

زبیر وويل: زه بخښنه غواړم مور او نه پوهيرم مور چي پر
بابا به هم ته دومره گرانه وی لکه څومره چي هغه پر تا
گران دی؟

د زبیر مور وويل: ستا پلار الماس وو زه ډيره بختوره يم چي
هغه زما په نصيب سوی وو هغه بيل سړی وو،

تر زيات قدم وهلو او خبرو وروسته د زبیر مور سترې سوه
نو ځکه ټول د جادې بغلته پر يو چوکۍ کښينستل،

امجد وويل: هي هغه وگوري څومره غټ ستور دی،

ټولو ورته وکتل چي ډير غټ ستور وو بيا عادل وويل: فکر
کوم چي د يو ډير غټ او سرمايه داره سړي به وی،

امجد وويل: زه به ورسم څو بوتله اوبه به ځني را واخلم دننه
به يې هم ووينم،

وروسته امجد د هغه ستور پر خوا روان سو او ستور ته دننه
ورغلی، امجد چي کله ستور ته ور دننه سو نو ويليدل چي

ډير غټ او ښايسته ځای وو، امجد هلته گرځيدی تر څو اوبه پيدا کړي چي په دي وخت کي د ستور عمومي دفتر ته نيردي سو امجد د ځان سره وويل: دا يې لکه چي د مشر ځای دی واه څومره ښايسته،

د امجد سترگي په هغه دفتر کي پر ديوال ولگيدي چي د يو ځوان غټ عکس وو ورباندې په دې سره امجد ډير حيران سو او په ځغاسته د ستور څخه دباندې راووتی، امجد د مور او ورونو پر طرف راځغستل وروڼه او کورنۍ يې حيرانه سول چي امجد ولي راځغلي کله چي امجد را ورسيدی نو ورونو يې پوښتنه ځنۍ وکړه چي څه خبره ده؟ امجد چي ډير حيران وو او ساوې يې کښلي وويل: مور هغه هلته په ستور کی..،

امجد نورې خبرې نسوای کولای ورونو يې ورته وويل: څه په ستور کی څه وسول راته ووايه،

امجد وويل: مور هغه هلته په ستور کي بابا... ،

ټول ډير حيران سول او بيا يې وويل: بابا؟

ټول د ستور پر خوا ور روان سول امجد هغوی د هغه دفتر و خواته ور وساتل نو ټولو پر ديوال هغه عکس ته وکتل او بيا د زبير مور په حيراني وويل: بارک!؟

دوی د دفتر سره ولاړ وه چي په دې وخت کي د ستور یو امریکایي ساتونکی راغلی او په انگلیسي یې دوی ته وویل: څه خبره ده؟

عادل وویل: پر دا دیوال عکس د چا دی؟

د ستور ساتونکي وویل: ستاسو یې ددې عکس سره څه؟

عادل وویل: دا زما د پلار عکس دی،

ساتونکي وویل: څه؟!

بیا سکون ورمخته سو او ساتونکي ته یې وویل: هو دا زما د پلار د ځوانی عکس دی دلته څه کوي؟

ساتونکي وویل: دا زموږ د مشري دفتر دی عکس هم د هغې دی،

عادل وویل: ستاسو مشره؟

ساتونکي وویل: هو دا زموږ د مشري عاليې دفتر دی،

د عاليې د نوم په ویلو سره د زبیر مور حیرانه سول او عادل ته یې وویل: ده د چا نوم یاد کی ویل عاليه څه؟

عادل وویل: مور دی وای دا ځای د عاليې دی،

په دې سره د زبیر مور حیرانه سول پښې او بدن یې په ریریدو سول او تر سترگو یې اوښکې روانې سوې او بغلته

پر یو چوکی کښینستل ټولو مور ته را وځغستل او ورته یی وویل: مور څه خبره ده دا عالیه څوک ده؟

په دي وخت کي یو بل ساتونکي زنگ ووهلي او ویویل: سلام مشري! مشري دلته څو کسان راغلي دي او ستاسو په دفتر کي هغه عکس ولا ځوان یادوی وایي چي دا زموږ پلار دی....،

عادل وویل: مور څه خبره ده دا ښځه څوک ده؟

د مور تر سترگو اوښکي جاري وی او ویویل: هغه دلته اوسیري؟ دومره لیري راغلي وه زه غواړم د هغې سره ووينم او ستاسو د پلار اخيري غوښتنه پر ځای کم،

سکون، عادل او امجد وویل: اخيري غوښتنه؟!

کله چي دوی دا وویل په دي وخت کي د ستور مخته موټران ودریدل او د یو موټر څخه په بیره یو سپین سري ښځه راکښته سول او په ځغاسته ستور ته را دننه سوه کله چي ساتونکو ته را ورسیدل نو هغو د زبیر او د ورونو خواته یي اشاره ورته وکړه چي هلته ناست دي،

کله چي هغې سپین سري د زبیر مور ولیدل نو د هغو خواته ور رهي سول د زبیر د مور سر کښته وو زبیر خپل مور د هغې خواته متوجي کړه کله چي د زبیر مور هغې ته وکتل نو بدن یي په ریزیدو سو او په رپانده بدن ولاړه سوه او په دي

وخت کي هغه سپين سري هم را ورسيدل د زبير مور په ژړا
وويل: عاليې ته؟

په دې سره عاليه هم په ژړا سول او وويل: فاطمې ته دلته؟
دواړو په ژړا په غير کي سره ونيول تر څه شيبو وروسته
چي کله آرامې سوي نو عاليې وويل: بارک ستاسو سره نه
دی راغلی؟

ټولو يو وبل ته سره وکتل او بيا فاطمې وويل: بارک دا څو
کلونه کيږي چي مړ سويدي،

عاليه ډير حيرانه سوه او بيا يې وويل: څه بارک مړ سويدي؟!

ددي خبرې وروسته د عاليې پښو حرکت پريښوی او پر
مخکې ولويدل او تر سترگو يې اوښکې روانې سوي عاليې
ډير وژړل بيا يې فاطمه تر څنگه کښينستل او د عاليې سر يې
خپل پر اوږه کښيښوی او بيا يې وويل: بارک تر اخيري
سلگيه يادولې واده خو هغه زما سره وکی خو تر مرگه پوري
يې مينه يوازي او يوازي ستا سره کول پر هغه ته ډيره گرانه
وي،

عاليې ډير وژړل فاطمې هغې ته دلسايې ورکول تر ډيري
ژړا وروسته عاليه څه آرامه سول بيا يې د فاطمې زامنو ته
وکتل او فاطمې ته يې وويل: دا ستا و د بارک اولادونه دي؟
فاطمې وويل: هو،

عاليې په ژرغونې اواز او په موسکا وويل: بارک ته په شکل
کي ډير سويدي کټ مټ د بارک پخیر مخان يې دي،

په دي سره ټول په موسکا سول بيا عاليې وويل: فاطمې په
امريکا کي څه کوی؟

فاطمې وويل: د سياحت لپاره راغلي يو دلته مو په هوټل کي
اطاقونه نيولي دي،،

عاليې وويل: زما کور دلته نيردي دی نور هوټل ته حجت
نسته،

فاطمې وويل: نه نه تاسو ته تکليف نه در کوو موږ هوټل کي
اوسيرو،

عاليې وويل: فاطمې زما کور ستاسو کور دی او په هوټل کي
خو پردي اوسيري خپل نه،

وروسته عاليې خپلو ساتونکو ته وويل: ورسې د دوی سامان
زموږ کورته راوړئ،

عاليه او فاطمه سره روان سول او زامن يې د شا په پسي
سول زبير خپلو ورونو ته وويل: دا اوس څه کيسه ده زما خو
په هيڅ هم سر نسو خلاص؟

عادل وويل: نه پوهيرم چي څه خبره ده او جالبه خبره لا دا
چي بابا او ددې بنځي تر منځ کومه خبره سته چي موږ نه يو
په خبر،

سکون وویل: نو دا به ځنگه معلومو چي د بابا او ددې عاليې تر منځ څه خبره وه او بابا ولي پر دې بنځې دومره گران دی چي د هغه د شلو کالنی عکس تر اوسه ور سره دی،

د عادل میرمني وویل: د تلواریه کار مه اخلی که مور ته ووايو شاید هغه کیسه نیمگړې راته وکړي ځکه چي هغه په زیاتو خبرو نه ده خبره داسي وکی چي دا عاليه خاله راضي کی چي کیسه درته وکي،

امجد وویل: دا بڼه خبره ده اوس خو د هغې کور ته هم څو هلته به یې راضي کو،

ټولو وویل: سمده،

ټول موټرانو ته وختل عاليه او فاطمه جلا موټر ته وختل او د عاليې د کور پر طرف روان سول،

په لاره کي عاليې د کلکین څخه دباندې کتل او تر سترگو یې اوبښکې روانې وی فاطمې ورته وویل: عاليې ته پوهیږي چي ته په دې اوبښکو سره د بارک روح نا آرامه کوی،

عاليې په ژړا وویل: د بارک ږغونه مي په غوږو کي آزانگي کوي دا شل کاله ما په آرامه خوب نه دی کړی د هغه انتظار مي کړیدی اوس هم هغومره مینه ور سره کوم لکه څنگه چي مي مخکې ور سره کول خو بس د الله لیکل سوی نه په بله کيږی چي هغه یې زما په نصیب کي نه وو لیکلی،

فاطمې وويل: ته پوهيرې عاليې بارک هم ستا سره تر اخيرې
سلگيه مينه کول او ته يې يادولي هغه ماته وويل چې زما
روح به هله پر کراره سي چې هغه زما قبر ته راسي،

عاليه حيرانه سوه او د فاطمې خواته يې وکتل بيا فاطمې
وويل: هو عاليې د هغه اخيري غوښتنه همدا وه چې ته به د
هغه قبر ته ورځي،

عاليې په سرو او د اوبنکو په ډکو سترگو سر وښوروی چې
سمده،

څو شيبې وروسته د عاليې کور را ورسيدی ټول د موټرانو
څخه راکښته سول او عاليې خپل کور ته دعوت کړل کله چې
کور ته ننوتل نو عاليې خپل خدمتگار ته وويل: دوی ته خپل
اطاقونه ور وښيه،

وروسته عاليې فاطمې او د هغې کورنۍ ته مخ را واړوی او
ورته يې وويل: تاسو خپل اطاقونه وگوري زه به مخ پريولم،
ټولو وويل: صحنی دی،

وروسته عاليه د خپل اطاق خواته ولاړل او خدمتگار فاطمې
او د هغې کورنۍ ته د هغوی اطاقونه ور وښول کله چې ټول
پر ځای سول او خپلو اطاقو ته ولاړل نو زبیر او وروڼه يې
سره راټول سول زبیر وويل: نه پوهيرم چې دا څه خبره ده
بابا ددې ښځې سره مينه کول موږ هم په دې هر څه خبره ده،

عادل وويل: زه هم نه پوهيږم چي څه خبره ده دا بنځه خو ما هيڅکله نه ده ليدلي نه بابا او نه هم مور په دې اړه مخکې څه ويلي دي،

امجد وويل: بڼه خبره دا ده چي همدا اوس مور ته ورسو او دا کيسه ځني وپوښتو،

ټول وويل: همدا صحي خبره ده راځي چي ورسو،

کله چي ټول د مور اطاق ته را ورسيدل نو ټولو د دروازي څخه دزنه اطاق ته وکتل نو ويليدل چي مور يې ژړل امجد غوښتل چي د مور اطاق ته دزنه سي خو نورو ورونو راوگرځوي،

وروسته يې په مور پسې دروازه وتړل او ټول دباندې را ووتل،

عاليې خپل مخ پريولي کله چي يې ځان ته په هنداره کي وکتل نو يو وار بيا يې تر سترگو اوښکې راغلي او ډير يې وژړل تر ډيرې ژړا وروسته د تشناب څخه راووتل آتوال يې واخيستي او مخ وچول يې شروع کړل د عاليې په دې وخت کي د کلکين څخه دباندې عادل، امجد، سکون او زبير ته پام سو چي په پارک کي ډير پريشانه ناست دي او په فکرو کي غرق دي، تر څه شيبو وروسته عاليې پارک ته د زبير او ورونو لپاره چای راوړی، زبير او وروڼه يې د هغې په ليدو

پر ځای ودریدل او عادل وویل: خاله ستاسو ولي تکلیف وکی
مور به راوړې وای،

عالیه موسکې سوه او ویویل: نه نه زویه دا ماته بڼه خوند
راکوي چي ستاسو خدمت کوم زه په دې ډیر د ارامۍ احساس
کوم،

عادل وویل: خاله فکر کوم ستاسو په امریکا کي ډیر وخت
کیري چي اوسیري خو بیا مو هم پښتو ډیره بڼه زده ده،

عالیه موسکې سوه او ویویل: ستاسو د مور او پلار د واده
څخه څه وخت وروسته زه دلته راغلم،

سکون وویل: خاله ولي ستاسو مجبوریت څه وو چي خپل
هیواد مو پرینوی او دلته راغلاست،

د عاليې تر سترگو اوبښکې روانې سوی او بیا یې وویل: کله
چي یو ځای د ژوند کولو سبب ختم سي نو هلته اوسیدل ډیر
گران سي.

زبیر د عاليې تر څنګ کښینستی او هغې ته یې وویل: خاله
مور غواړو ستاسو د ژوند په کیسه پوه سو هیله کوم مور ته
حقیقت ووايست مور پوهیږو چي زموږ پلار ستاسو سره بي
وفایې کړیده،

عاليې وويل: نه نه زويه ستاسو پلار زما سره بې وفايي نه ده
کړي بلکې ما ستاسو د پلاره سره بې وفايي کړيده بارک خو
ډير يو ساده او رښتيني ځوان وو،

بيا عاليې وويل: زه هغه وخت د ۱۹ کالو وم او بارک د ۲۰
کالو وو چي ما هغه په لومړي ځل وليدی زموږ په کلي کي
نوی مکتب فعاله سو زموږ د کلي ټول کوچنيان هلکوان او
انجونې هغه مکتب ته ورتلل شروع کړل لکه څنگه چي ټولنه
کي رواج وو چي بايد هلکوان ته نارينه استاذ درس ووايي او
انجونو ته ښځينه استاذه زموږ په کلي کي ما او زما خور او
ستاسو مور فاطمي سيواد درلودی نو ځکه يې د انجونو د
درس لپاره موږ په مکتب کي د استاذانو په هيس مقررې کړو
زه په دې نه وم خبره چي همدا مکتب به زما په ژوند کي يو
لوی بدلون راوړي، د هلکوانو او انجونو د درس ځايونه سره
جلا وه نو ځکه څو ورځې ما بارک نه وو ليدلی چي همدې
مکتب ته به راتلی بارک د استاذي تر څنگ د همدې مکتب
ځنې نور مسؤليتونه هم سرته رسول هغه پر ټولو ډير گران
وو زه تر دې دمه نه وم خبره چي په مکتب کي د هلکوانو
استاذان څوک وه ځکه زموږ ځای د هلکوانو د ځای څخه
جلا وو څو ورځې تيرې سوي موږ به هره ورځ راتلو او
کوچنيانو ته به مو درسونه ويل يو ورځ چي زه کله صنف ته
راغلم او ډير وخت مي د شاگردانو سره تير کي نو د ډيري
ولاري څخه مي پښو درد شروع کي ما خپل يو کوچنی
شاگردې ته وويل: جميلې هلته د هلکوانو صنفو ته ورسه او

مدیر صاحب ته ووايه چي عاليه استاذه وایي یوه چوکۍ د
کښینستو لپاره راکه،

زما شاگرده ولاړل او څو شیبې وروسته بیرته راغلل او
ویویل: استاذې مدیر صاحب نه وو پر ځای یې بارک استاذ
ناست وو او ویل یې چي هله ورسه چوکۍ نسته،

ما خپلې شاگردې ته بیا وویل: ورسه هغه استاذ ته ووايه چي
زموږ استاذه یې غواړي،

کله چي هغه ولاړه او څو شیبې وروسته راغله نو ویویل:
استاذې هغه استاذ وایي چي ستاسو استاذې ته ووايه چي په
صنف کي باید استاذ نه کښیني باید شاگردانو ته درس ووايي
او ماته یې غوسه هم وکړه،

زه حیرانه سوم او په عینې حال کي په غوسه هم سوم او د
ځان سره مي وویل چي ته څوک یې چي ماته نصیحت کوي
ددې مکتب مدیر خو نه یې، بیا زما تلوسه سوه چي باید دا
استاذ ووينم نو څو شیبې وروسته د هغې دروازي خواته
ورغلم چي زموږ او د هلکوانو د صنفو تر منځ وه ما هغه
دروازه کرار خلاصه کړه او د هلکوانو د صنفو خواته مي
وکتل هغه لومړی ځل وو چي ما بارک هلته ولیدی زموږ
کیسه د همدې ځایه شروع سوه، بارک د صنفو مخته یو میز
ته ناست وو په کوم څه لیکلو مصروف وو د هغه ورینستیان
لږ وه او لوړې خواته یې اړول ما هغه ته څو شیبې کتل د
هغه ساده ستایل او موږ زه جذبه کړم خو څو شیبې وروسته

په صنف کي د شاگردانو غالمغال سو زه بیرته خپل صنف ته راغلم خو څو شیبې وروسته صنف ته یو کوچني هلک چوکي راوړل ما هغه ته ژر وویل چي دا چا درکړه هغه وویل: بارک استاذ راکړه،

زه ډیره خوشحاله سوم او هغه شاگرد ته مي وویل: بارک استاذ ته ووايه چي ډیره مننه،

بارک په خوي او کردار کي ډیر غوسه ناک وو خو زړه يې ډیر نرم او پاک وو نو ځکه د غوسه ناکي څپهری او کردار سره سره پر ټولو گران وو د مکتب مدیر د مکتب ټول صلاحیت بارک ته ورکړی وو ځکه هغه پر بارک ډیر باور درلودی،

مور به هره ورځ مکتب ته تلو ما به کله کله چي به مي وخت پيدا کی نو تر دروازي به مي پټ بارک ته وکتل خو هغه به د خپل مصروفیت څخه هیڅ لور نه کتل نو ځکه به يې زه نه لیدلم ما و ستاسو مور فاطمه د صنفو د نشتون لکبله په یوه صنف کي وو کله به شاگردانو ته ما درس وایه او چي زه به سترې سوم نو ستاسو مور به درس ورته وایه او زما د خور صنف زموږ څخه څه اندازه ليري وو، ستاسو مور په ما پوهیدل چي زما په زړه کي بارک ته ځای پيدا سويدي،

لکه څنگه چي زموږ په کلي کي دا لومړی مکتب وو چي د هلکوانو تر څنگ يې انجونو ته هم د درسو زمینه برابره کړی وه نو ځکه په مکتب کي د انجونو داخله او شمولیت وار

په وار زیاتیدل نو ځکه موږ مجبوره سوو چې د هلکوانو
 صنفو ته واورو او هلکوان زموږ صنفو ته راسي ځکه چې د
 هلکوانو د صنفو ساحه غټه هم وه او صنفونه یې هم زیات وه
 نو د مکتب مدیر فیصله وکړه چې باید د هلکوانو او انجونو
 صنفونه سره تبدیل کي، څو ورځې وروسته موږ د هلکوانو
 او هلکوان زموږ صنفو ته راغله لکه څنگه چې زموږ
 مخکینی د صنفو ځای ډیر تنگ او کوچنی وو نو ځکه به چې
 کله بارک مکتب ته راتلی نو موټر سیکل به یې زموږ د صنفو
 سره دروی او بیابانه خپل صنف ته تلې، بارک د ځان سره یو
 بسته هم راوړل هغه به خپل بسته د ځانه نه لیري کول د ځان
 سره به یې ګرځول زموږ به هره ورځ پکښې فکر وو او تر
 کلکین به مو ورته کتل موږ پوهیدو چې د بارک په بسته کې
 به حتماً د هغه کوم مهم څه وي نو ځکه یې د ځانه نه لیری
 کوی خو موږ دا هدف د ځان لپاره وګرځوی چې حتماً به یو
 ورځ د بارک بسته ګورو چې څه دي پکښې موږ به هره
 ورځ کوښښ کوي او پسي کتل به مو چې کله د بارک بسته
 لاسته راوړو، یو ورځ زه خپل دي هدف ته د نورو څخه
 مخکې ورسیدم لکه څنگه چې د مکتب مدیر یو سپین ږیری
 په عمر پوخ سړی وو نو هغه به زموږ د صنفو په ساحه کې
 کښینستی او مکتب به یې اداره کاوه کله چې یو ورځ بارک
 راغلی نو مدیر ورته وویل: بارک تاسو راسی زما سره دا د
 نوو شاگردانو لیستونه ترتیب کي،

بارک هم د لیستونو په ترتیبولو ور سره مصروف سو تر ډیره ور سره مصروف وو او زیات ستری سو تر یو یا یونیم ساعت وروسته د لیستونو کار خلاص سو نو بارک مدیر ته وویل: مدیر صاحب زه به نور خپل صنف ته ولاړ سم،

مدیر هم هغه ته د تلو اجازه ورکړه د الله مهرباني وه د بارک څخه د ستریا په وجه د هغه بسته پاته سول ما په دې وخت کي د کلکین څخه ورته کتل کله چي بارک ووتی نو زه په ځغاسته ور غلم هغه ځای ته چیری چي بارک ناست وو کله چي ورسیدم نو د بارک بسته د مدیر تر څنگ پرته وه زه نه پوهیدم چي څه ډول د بارک بسته را واخلم خو څو شیبې وروسته مي دماغ ته یو فکر راغلی هغه دا چي ما مدیر ته وویل: مدیر صاحب زما مارکر قلم خراب سو تاسو مارکر قلم نه لری؟

زه پوهیدم چي د مدیر سره مارکر قلم نه وو دا صرف زما یو بهانه وه نو ځکه هغه راته وویل: نه لورکی نسته را سره،

زه ډیره خوشحاله سوم بیا مي ورته وویل: دا ستاسو بغلته بسته د چا ده په دې کي به نه وی؟

مدیر راته وویل: دا د بارک استاذ بسته ده نه پوهیرم چي مارکر به پکښي وی او که نه زه مصروفه یم تاسو یي در واخلي او پکښي وگوری،

ما له خدایه همدا خبره غوښتل چې مدیر ماته ووايي چې بسته در واخله،

زه په بیره ور غلم او بسته مي د مدیر له څنگه را واخیستل او د مدیر څخه په څه فاصله کي کښینستم او بسته مي خلاصه کړل لومړی مي یو سپینه د ډاکټرانو چپنه ولیدل تر هغه لاندې مي څه اندازه کتابونه ولیدل خو کله چې مي هغه کتابونه پورته کړل نو هلته مي یو د یاداشت کتابچه او یو د شعرو کتاب ولیدی پر کتاب لیکلی وه چې لیکوال بارک ما هغه ژر را پورته کړل او مدیر ته مي وویل: مدیر صاحب مارکر مي نکي پیدا خو ایا دا کتاب او کتابچه د تفریح تر وخته کتلی سم؟

مدیر موسکي سو او وویل: زه پوهیدم چې ستا مقصد مارکر نه وو بلکې په دا بسته کي څیرنه کول وه،

زه موسکي سوم او څه مي ونه ویل ځکه زه نه وم خبره چې مدیر به دومره چلاکه وی زما په هر حرکت به پوهیږي بیا یې راته وویل: سمدې واخله خو تر تفریح پوری یې باید خلاص کي ځکه چې د بارک دا نه خوښیږي چې د هغه په بسته کي دې څوک وگوري یا هم د هغه د یاداشت کتابچه دې څوک ووايي نو باید ژر یې ووايي،

ما مدیر ته وویل: صحتی دی تفریح ته به یې بیرته راوړسوم،

ما د بارک کتابچه او کتاب یوړل بارک په خپله کتابچه کې
ډیرې خوږې او ځنې ډیرې غمگینې خبرې لیکلې وې لکه
څنگه چې مدیر راته ویلې وه چې باید تفریح ته یې وگورم نو
ځکه مې د بارک د یاداشت کتابچه ژر ژر وویل بیا مې د
بارک د شعرو کتاب خلاص کې بارک ډیر ښایسته شعرونه
لیکې وه خو ځنې نیمگړتیاوې یې درلودې ما پینسل را
واخیستی او هغه نیمگړتیاوې مې ښانې کړې او لاندې مې
صحې ورته ولیکلې کتابچه او کتاب مې بند کړل او ولاړم
بیرته مې د بارک په بسته کې کښیښول تفریح ته لا څه وخت
پاته وو زه د مدیر سره کښینستم او هغه ته مې وویل: مدیر
صاحب فکر کوم دا بارک استاد شاعر دی؟

مدیر وویل: هو شاعر او لیکوال دواړه دی هغه په ژوند کې
د ډیرو ستونزو سره مخ سویدی چې هغه یې چاته نسي ویلای
نو ځکه یې د شعر او نثر په ډول لیکلې دي او خپل د زړه
غمونه یې څه پرې کم کړيدي،

ما ورته وویل: مدیر صاحب بارک تاسو د څه وخت څخه
پیژنئ؟

مدیر وویل: تقریباً دا دریم کال دی چې زما سره استاد دی او
همکارې را سره کوي ډیر دیندوسته او پرهیزگاره ځوان دی
نو ځکه زما سره دا درې کاله کيږي چې را سره دی،

د مدیر په خبرو بارک زما په زړه کې نور ځای هم ونیوی او
زما د بارک سره مینه پیدا سول نو ځکه مې غوښتل د مدیر

خُخه نوري پوښتنې هم وکم خو په دې وخت کې تفریح سول
او کوچنيان دباندې را ووتل زه هم ولاړم او د نورو استاذانو
سره مو چای وچینېلي،

همدا ورځ تیره سوه سبا سهار چې کله موږ مکتب ته راغلو
زه دې ته انتظار وم چې بارک به نن کوم عکس العمل وښيي
خکه ما د هغه په کتاب کې لاسوهنه کړې وه، بارک به زموږ
خُخه نیم یا یو ساعت وروسته راتلی خکه د هغه کور د مکتب
خُخه ډیر لیرې وو، زه په کلکین کې ناسته وم او د دروازې
خواته مې کتل او بارک ته په انتظار وم څو شیبې وروسته
بارک راغلی ما ژر د هغه خواته وکتل ومې لیدل چې د بارک
پر مخ کومه د غوسې ښې نه وې او خوشحاله معلومیدې نو
خکه زما زړه هم ډیر خوشحاله سو، بارک د مدیر خواته
راغلی تر سلام او روغبر وروسته یې مدیر ته وویل: مدیر
صاحب تیره ورځ زما بښته دلته پاته سوی وه او چا لاسوهنه
پکښې کړې وه،

مدیر وویل: هو هغه عاليې استاذې مارکر غوښتی زما سره
نه وو نو خکه یې ستاسو په بښته کې وکتل ویل شاید په دې
بښته کې وې،

بارک وویل: ښه ښه نور څه خو به یې نه وی کتلي؟

مدیر کښته وکتل او وویل: نه زما ومخته یې په مارکر قلم
پسي وکتل او وروسته یې بیرته بنده کړل،

بارک موسکی سو او ویویل: مدیر صاحب تاسو چي کله کومه خبره پتوی نو بیا کښته گوری زه پوهیږم هغې زما کتاب او کتابچه هم کتلي وه او په دې هم پوهیږم چي د کتلو اجازه تاسو ورکړی وه،

مدیر موسکی سو او بیا یی ویویل: ښه نو تاسو څنگه پوه سواست چي هغې ستاسو کتاب او کتابچه کتلي دي؟

بارک ویویل: هغې زما په کتاب کي زما نیمگړتیاوې ښانې کړې وې او لیکلي یې وه چي باید دا داسي ولیکم،

مدیر ډیر حیران سو او ویویل: دا یې نو ښه کار نه دی کړی ځکه دې ویل چي صرف یې گورم،

بارک ویویل: نه مدیر صاحب زه په دې ډیر خوشحاله سوم چي هغې ماته زما نیمگړتیاوې را په گوته کړې وې ورته ووايه چي بارک وای ډیره مننه،

تر څه خبرو وروسته بارک خپل صنف ته ولاړی او زه ژر د صنف څخه راووتم او مدیر ته مي ویویل: مدیر صاحب بارک څه ویل؟

مدیر ماته په غوسه وکتل او بیا یی ویویل: تا خو ویل چي زه یې صرف گورم خو تا د هغه په کتاب کي لاسوهنه کړی وه،

د مدیر په دې خبرو زه ډیره شرمینده سوم او سر مي کښته وځړوی ما فکر وکی چي بارک به د هغه په کتاب کي د

لاسوهني په خاطر ډير خپه سوي وي نو ځكه زه هم ډيره پريشانه سوم خو مدير بيا په موسكا راته وويل: بارك ويل مننه چي زما نيمگرتياوي دې را په نښه كړي وي،

په دې سر ما سر راپورته كي او ډيره خوشحاله سوم او مدير ته مي ژر وويل: په رښتيا هغه خوشحاله سوي وو؟

مدير وويل: هو نو ځكه يي مننه هم در څخه كول،

زه مدير ته نيردي كښينستم او هغه ته مي وويل: بارك نور څه ويل زما په اړه؟

مدير وويل: ستا په اړه يي څه نه دي ويلي خو ويل يي چي زه په دې ډير خوشحاله كيرم چي ماته زما نيمگرتياوي څوك را په نښه كي،

ما ورته وويل: نه نه هغه خو ډيري ښايسته ليكني كړي وي خو انسان عاجزه دي كوم كوچني كوچني نيمگرتياوي چي يي درلودې هغه ما ورته په نښه كړي كه نه نور ډيري ښايسته ليكني وي،

مدير وويل: پوهيرم د بارك ليكني ډير مينوال لري او په دې نيردي وخت كي ډير مشهوره سوي دي خو هغه ددې هيڅ پروا نلري هغه ډير ساده ځوان دي،

ما وويل: پوهيرم مدير صاحب بارك ډير عاجزه او ساده ځوان دي څومره چي په ظاهره غوسه ناكه او تريخ دي خو

په باطن کي تر هغه څو چنده زیات مهربانه نرم خویه او
خور دی،

مدیر وخنډل او بیا یې وویل: فکر کوم لیکنو یې پر تا هم
تاثیر وکی؟

زه موسکي سوم او بیا می وویل: نه دا یوازې زه نه بلکې
ټول وایي چي بارک مخامخ توند مزاجه دی خو په زړه کي
ډیر مینه ناکه دی،

مدیر وویل: هو هغه خو دی،

ما غوښتل د بارک سره په څه ډول شناخت او روابط پیدا کم
نو ځکه می یو خط ولیکی او مدیر ته می وویل: مدیر صاحب
دا خط بیا بارک استاذ ته ورکی ما د هغه څخه په دې خط کي
یو کوچنی غوښتنه کړیده هیله ده تر هغه پوری یی ور
ورسوی،

مدیر زما څخه خط واخیستی او بارک ته یې ور وړی مدیر
بارک ته وویل: بارک دا خط ستاسو لپاره عالیې استاذي
راکی ویل دا بارک استاذ ته ورکه،

بارک حیران سو او وویل: زما لپاره؟

کله چي مدیر ولاری نو بارک خط خلاص کی نو لیکلي وه:
السلام علیکم هیله لرم چي روغ او جوړ به یاست لومړی در
څخه ددې بخښنه غواړم چي ستاسو بسته می بيله ستاسو د

اجازې پرته خلاصه کړه زه ډیره بڅښنه غواړم هيله لرم چي تاسو به بڅښلې يم په دوهم قدم کي به ووايم چي ماشاءالله ستاسو ليکنې ډيرې ښايستي وې خو غمگينې ډيرې وې او زه د غم خبرې او ليکنې نسيم ز غملای نو ځکه مي ټوله نه وويل لږ مي وويل دريم به ووايم چي زه ستاسو همکاري ته ضرورت لرم زما يو د ياداشت کتابچه ده غواړم کتاب ځنې جوړ کم که تاسو وخت لري نو زه به يي درکم تاسو يي کمپيوټري کی او بيا يي را چاپ کی دا به مو پر ما يو لوی احسان وې ستاسو د جواب په هيله عاليه،

بارک چي کله خط ووايه نو موسکی سو او بيا يی د عاليې د خط په جواب کي خط وليکی او مدير ته يي ور وړی او ورته يي وويل: مدير صاحب دا د هغه خط جواب دی چي اغلي عاليې راستولی وو دا بيا هغې ته ورکی،

مدير د بارک څخه خط واخيستی او عاليې ته يي ورکی،

عاليه د خط په ليدو ډيره خوشحاله سوه او ژر يي خلاص کی بارک ليکلي وه: وعلیکم السلام مننه زه ښه يم الله دی وکي چي تاسو به هم روغه او جوړه ياست ستاسو د لومړي ليکنې په جواب کي به ووايم چي پروا نکوی کومه خبره نه ده او د دوهمې خبرې په جواب کي به ووايم چي زما ليکنې هغه څوک نسي ز غملای چي د زړه تکليف لري هاهاها نو ځکه دي ونه سواي کولای چي ټول ووايي او د دريمې خبرې په جواب کي به مو ووايم باور وکی چي زيات مصروف يم

تاسو کتابچه را واستوی ان شاءالله چي فارغه سوم بیابه یي درته کمپیوټري کم هیله ده چي خپه نسی په درنښت بارک،

عالیه د بارک په خط زیاته خوشحاله سوه ژر یي قلم او کتابچه را واخیستل تر څو بیا بارک ته خط ولیکی خو په دې وخت کي د صنف دباندې د موټرسیکل ږغ سو کله چي عالیې په کلکین کي دباندې وکتل نو ویلیدل چي بارک د مکتب څخه ووتی عالیه په دې سره زیاته خپه سوه چي بارک ولی زما د خط ورکولو مخکي ولاړی،

سبا ته بیا عالیه د بارک په انتظار وه او په کلکین کي یي د مکتب دروازي ته کتل چي کله به بارک راسي څه وخت وروسته بارک راغلی موټرسیکل یي ودروی او خپل صنف ته روان سو عالیه نوره هم په غوسه سول او بارک ته لیکلی خط یي نه ور واستوی همدا ورځ همداسی تیره سوه عالیې فکر کوی چي بارک به پوه سي چي زه د هغه څخه خپه یم نو ځکه به خط را واستوی خو بارک دې ته هیڅ خط نه ور واستوی دا ورځ پر عالیې ډیره سخته تیره سوه کله چي سبا ته بارک مکتب ته راغلی نو عالیې فکر وکی چي بارک بیا نن همداسی ځی نو ځکه کله چي بارک موټرسیکل ودروی عالیې خپلې شاگردې ته وویل: ثناء! هله ورسه بارک استاذ ته ووايه چي عالیه استاذه وایي زه ستا څخه خپه یم،

کله چي بارک د انجونو د صنفو د دروازي څخه وتی په دې وخت کي ثناء ور ناره کړه: استاذه! استاذه!

بارک تر شا ورته وکتل او ورته يي وويل: څه وايي؟
ثناء چي کله بارک ته نيږدې سول نو ورته يي وويل: استاذه
هغه زموږ استاذه عاليه وايي چي زه ستا څخه خپه يم،
بارک په دې خبره سره وخنډل او وويل: ولي څه پيښه ده؟
ثناء وويل: نه پوهيږم خو زموږ استاذه ډيره غوسه وه،
بارک موسکي سو او بيا يي قلم او کتابچه واخيستل او عاليي
ته يي خط وليکي او ثناء ته يي په لاس ورکي او ورته يي
وويل: دا ستاسو استاذي ته ورکه،
ثناء خط عاليي ته راوړي او عاليي ژر خط خلاص کي بارک
ورته ليکلي وه: هاهاهه ولي په څه خاطر خپه ياست ما کومه
غلطي کړيده؟
عاليي خط وليکي او ثناء ته يي ورکي او ورته وويل: ثناء دا
خط بارک استاذ ته ور وړه،
ثناء خط بارک ته ور وړي کله چي بارک خط خلاص کي نو
عاليي ليکي وه: بس زه نور ستا سره خبرې نکوم ته ولي هغه
تيره ورځ زما د خط د درکولو مخکي ولاړي ما تاسو ته خط
وليکي خو چي ومي کتل تاسو نه واست مکتب کي ماته ډيره
غوسه راغله بس زه نور ستا سره خبرې نکوم،

بارک لا خط ویل نه وه خلاص کړی چي په دې وخت کي
ثناء راغله او بارک ته یي وویل: استاذه زموږ استاذه وايي
چي د خط جواب راکه،

بارک د خط په ویلو موسکي سو او بیا یي ثناء ته وویل: ته
دلته انتظار سه اوس یي درکوم، بارک عاليې ته خط وليکي
او ثناء ته یي ورکي ثناء خط عاليې ته راوړی او عاليې
خلاص کی بارک ليکلی وه: زه ډیره بڅښنه غواړم په هغه
ورځ یو څه مریض وم ولاړم ډاکټر ته نو په دې خاطر ستاسو
خط ته نسوم انتظار زه بڅښنه غواړم خیر د هغه خط جواب
اوس راکي،

عاليې بارک ته خط وليکي او ثناء ته یي وویل: ثناء! دا بارک
استاذ ته وروړه،

ثناء خط بارک ته راوړی او ورته یي وویل: استاذه دا خط
زموږ استاذي راکي،

بارک د ثناء څخه خط واخيستی او خلاص یي کی عاليې
ليکلي وه: زه ډیره بڅښنه غواړم زه نه وم خبره چي تاسو
مریض واست الله دی خیر کی څه مریضي مو وه ما فکر
وکی چي تاسو ته زه ارزښت نه لرم نو ځکه زما د جواب
مخکي ولاړاست خیر بارک صاحب اوس مو صیحت څنگه
دی او گوره بارک صاحب زه د زړه مریضي نلرم ښه،

بارک د عاليې د خط جواب وليکي او په جيب کي يې واچوي
څه وخت وروسته ثناء راغله او ويويل: استاذه زموږ استاذه
وايي چي د خط جواب راکه،

بارک د خط جواب ورکي او ثناء و عاليې ته پوري کله چي
عاليې خط خلاص کي نو بارک ليکلي وه: نه کومه خبره نه
ده يو لږ سر دردي مي وو اوس سم سوم تيره ورځ ما فکر
کوي چي تاسو نه ياست راغلي نو ځکه مي څه ونه ويل او
ولاړم او هاهاها هغه د زړه خبره خو ما بس داغسي وکړه
خدای دي داسي نکوي،

عاليه د بارک په خط ويلو سره موسکي سوه او بيا يې بارک
ته خط وليکي خو په دې وخت کي يې د صنف دروازه
خلاصه سول عاليې چي وکتل نو خور يې وه عاليې بارک ته
ليکلي خط په کتابچه کي پټ کي چي خور يې ونه وينې،

د عاليې خور وويل: عاليې په څه اخته يې ته نه وينې چي
تفريح سويده؟

عاليې وويل: شاگردانو ته مي درسونه ويل وروسته در وتلم،
د عاليې خور پر هغې باندې څه شکمنه سوه چي کله عاليې د
خور په ليدو کتابچه پټه کړل خو څه يې ونه ويل او د صنف
څخه وتل،

تفريح د ۱۵ دقيقو وروسته خلاصه سول عاليه ډيره خوشحاله
سول ځکه د هغې خط پاته وو تر څو بارک ته يې واستوي د

تفریح تر خلاصیدو وروسته عالیې ثناء ته وویل: ثناء هله ژر
راسه او دا خط بارک استاذ ته یوسه او گوره که زما خور
درته وویل چې چیرې ځی ورته ووايه چې د کور څخه اوبه
راوړم سمده؟

ثناء وویل: سمده استاذې همداسي ورته وایم،

عالیې وویل: شاباس زما زمری هله ورسه نو چې وخت لږ
پاته دی رخصتی ته،

ثناء خط بارک ته راوړی او بارک خط خلاص کی عالیې
لیکې وه: ښه ښه بس الله دی روغ صیحت درکړی نه تیره
ورځ زه راغلي وم خو تاسو ته ډیره غوسه وم نو ځکه مې
خط نه در ولیری خو چې ومي لیدل چې تاسو زما پوښتنه نه
وکړه نو ما فکر وکی چی زما غوسه کومه گټه نه کوي نو
ځکه بیرته پخلاء سوم او هو زه د زړه تکلیف نه لرم،

بارک د عالیې د خط په ویلو موسکی سو او د عالیې خط يي
په جیب کي واچوی،

څو شیبې وروسته رخصتي سوه عالیه د بارک خط ته په
انتظار وه ټول شاگردان ووتل خو عالیه لا هم په مکتب کی
وه تر ډیر ځنډ وروسته يي خور ورناره کړه: عالیې! عالیې
چیری يي ژر راووځه چې ناوخته دی،

عالیه په مات زړه راووتل او د کور پر طرف روان سول،

عاليې ټوله شپه د بارک په اړه فکر کوي او پر کټ به يو اړخ او بل اړخ ته اوښتل په همدې فکر وکي تر سهاره ويښه وه کله چي د سهار رڼاگاني خپرې سوي نو عاليه ډيره خوشحاله سوه او د مکتب شروع کيدو ته يي ډيره تلوسه وه د سهار تر چايو وروسته يي د مکتب ته تلو تياري شروع کي او تر څو شيبو وروسته مکتب ته دا او خور روانې سوي کله چي صنف ته ورسيدل نو ساعت ته يي وکتل خو د بارک راتلو ته نيم ساعت وخت پاته وو عاليه ډيره په غوسه سول او د غوسې يي خپل پښې د مخکې ووهلې او ويويل: اوف يو خو دا بارک دومره ناوخته راځي،

ثنا په خپله کوچنې او خوږه ژبه وييل: استاذې! بارک استاذ خو د هلکوانو استاذ دی نو تاسو ولې هغه ته انتظار ياست او هره ورځ دا خطونه ولي ور استوي ايا هغه ستاسو قريب دی؟

عاليه په دې خبره موسکې سوه او ويويل: زما گراني ته نه پوهيرې کله چي غټه سوي بيا پوهيرې بارک خو زموږ قريب نه دی خو قريب به مو سي که د الله خوښه وه،

د عاليې د خبرو په وخت کي د موټرسیکل ږغ سو عاليه ژر د کلکين خوا ته ولاړل ويليدل چي بارک دی نو ډيره خوشحاله سوه،

کله چي بارک موټرسیکل ودروی د مدیر سره تر روغبر وروسته مدیر ورته وویل: بارک! زه ډیر ستړی سوی یم زه به یو پیشنهاد در ولیکم تاسو یې د پوهنې ریاست ته یوسی،
بارک وویل: سمه مدیر صاحب تاسو یې ولیکی،

مدیر پیشنهاد ولیکی او بارک ته یې ورکی هلته عالیه په دې انتظار وه چي کله به بارک صنف ته ولاړ سي او دې ته به خط را واستوي خو څو شیبې وروسته یې ولیدل چي بارک موټرسیکل چالانده کی او ولاړی په دې سره عالیه ډیر مایوسه او خپه سوه،

بارک ریاست ته ورسیدی یونیم ساعت په جریان کي یی د ریاست کارونه خلاص کړل بارک خپل موټرسیکل د ریاست په پارکینگ کي درولی وو کله چي یې کارونه خلاص کړل نو پارکینگ ته راغلی غوښتل یې چي موټرسیکل چالاند کي چي په دې وخت کي یې موبایل ته زنگ راغلی کله چي بارک موبایل د جیب څخه را وایستی نو ولیدل چي د مدیر تلفون وو کله چي یې جواب ورکی نو مدیر وویل: السلام علیکم بارک،

بارک وویل: وعلیکم السلام مدیر صاحب جوړ یاست پخیر یاست؟

مدیر وویل: هو الحمدالله څنگه سو د هغه پیشنهادو کار مو وکی؟

بارک وویل: هو مدیر صاحب هغه کار می خلاص کی اوس
نو ناوخته دی زه به ولاړ سم کور ته،

مدیر وویل: صحنی دی خو ما دیو بل څه په اړه تاسو ته
زنګ در ووهلی،

بارک وویل: کومه خبره مهرباني مدیر صاحب ووايست،
مدیر وویل: بارک! فکر کوم دا عاليه استاذ ستاسو سره مينه
کوي،

بارک ډیر حیران سو او بیا یی وویل: څه؟ تاسو څه وویل زه
پوه نسوم مدیر صاحب،

مدیر وویل: هو بارک عاليه ستا سره مينه کوي،
بارک بیا په حیرانی وویل: مدیر صاحب دا اوس تاسو څه
وايست زه خو په هيڅ نسوم پوه عاليه او زما سره مينه؟

مدیر وویل: بارک! ستا تر تلو وروسته عاليه راغلل او ستا په
اړه یی زما څخه ډیرې پوښتنې وکړي د هغې د خبرو څخه دا
معلومات چي هغه ستا سره مينه کوي،

بارک وویل: څه ډول پوښتنې مدیر صاحب؟

مدیر وویل: اول یی ویل چي بارک تاسو د کومه وخته پیژنی
ما ورته وویل چي دا درې کاله کیږی زما انډیوال او استاذ
دی را سره بیا یی وویل چي دوی څو وروڼه دي ما ورته
وویل چي بارک د شخصي ژوند په اړه چاته معلومات نه

ورکوي او په اخيره کي يي وويل چي ايا بارک واده کړيدی
ما ورته وويل چي نه نه يي دی کړی په دې خبره سره هغه
ډيره خوشحاله سول،

بارک په دې خبرو ډير غوسه سو کله چي سبا ته مکتب ته
راغلی نو عاليې ته يي خط وليکلی او ثناء ته يي په لاس
ورکي ثناء هم هغه خط عاليې ته راوړی او عاليې خلاص
کی بارک ليکي وه: لومړی درته سلام وایم هیله لرم چي
روغه او جوړه به یاست تیره ورځ غرمه مهال مدیر صاحب
زنګ راووهلی او ډیرې جالبې خبرې يي کولې ستاسو په اړه
غواړم ستاسو د خولې يي واورم،

کله چي عاليې د بارک خط ووايه نو پوه سوه چي مدیر ټوله
کيسه بارک ته کړيده نو موسکي سوه او بيا يی بارک ته خط
وليکي او ثناء ته يي وويل چي دا بارک ته وروره،

ثناء خط بارک ته را ورسوی بارک چي کله خط خلاص کی
نو عاليې ليکلي وه: وعلیکم السلام مننه کوم خدای دی وکي
چي تاسو به هم روغ او جوړ یاست ما ستاسو په اړه څه
معلومات ځنې وپوښتل نو په دې کي غلط څه دي؟

بارک چي کله د عاليې خط ووايه نو د هغې په جواب کي يي
خط ورته وليکي او ور وایستوی کله چي عاليې خط خلاص
کی نو بارک ليکلي وه: ته گوره اغلي تاسو به ماته په ښه
نیت خط را استوی او په ښه نیت به مو زما په اړه پوښتني
کړی وی خو که سبا خلک په خبر سول هغوی بيا ډول ډول

ټاپې راباندې وهی هسې به مو رنگ بد سوی وی بیا که تاسو ماته په ورور خطاب هم وکی خو خلک به یې ونه مني زه خو به پر خپله لاره ولاړ سم خو تاسو د همدې کلي یاست تاسو به بیا د خلکو خبرې ونسی زغملاى نو هیله کوم نور مه خطر را استوه او مه هم زما په اړه د چا څخه پوښتنې کوه،

عالیه ددې خط په ویلو سره ډیره خپه سوه او بیا یې خط ولیکی او بارک ته یې ور واستوی بارک چې خط خلاص کی نو عالیې لیکلې وه: بارک زه د هیچا پروا نه لرم د خلکو خولې خو موږ نسو ور بندولای او بل هغه مثل دی نه دی اوریدلی چې وای د ښار دروازي بندیدای سي خو د خلکو خولې نه بندیرې هو مدیر صاحب چې څه ویلې دي رښتیا یې درته ویلې دي او ورور خو زه تاته هیڅکله نه وایم ما مدیر ته وویل چې زه هم استاذه یم او بارک هم استاذ دی ما هم واده نه دی کړی بارک هم واده نه دی کړی نو په دې کې بد څه دي مدیر صاحب ستاسو په اړه ماته هر څه ویلې دي،

بارک ددې خط په لیدو ډیر په غوسه سو بیا یې قلم او کتابچه واخیستل او عالیې ته یې خط ولیکی او ور واستوی کله چې عالیې خط خلاص کی نو بارک لیکې وه: گوره اغلي فکر کوم ستاسو عصاب له فعالیتته لویدلې دي ما هیڅکله تاسو ته په دې نظر نه دې کتلې او نه هم غواړم وگورم ځکه دا مکتب دی زموږ مسؤولیت دا دی چې باید کوچنیانو ته درس ور زده

کو دا بی معنا کارونه نه نو ځکه زه د هم اوس څخه دې بی
معنا کار ته د پای ټکی ایږدم بڼه وخت ولري،

کله چې عاليې د بارک خط ووايه نو تر سترگو یې اوبښکې
روانې سوي څو شیبې وروسته د مکتب دروازه وټکیدل
عاليې د کلکین دباندې وکتل کله چې کوچنې دروازه خلاصه
کړل نو ویلیدل چې بارک وو عاليه پیره وارخطاء سول
بارک د مدیر خواته ورغلی او تر څه خبرو وروسته بیرته
خپل صنف ته ولاړی کله چې بارک ووتی نو عاليه د صنف
څخه په پیره د مدیر خواته ورغلل او په ژرغونې اواز یې
مدیر ته وویل: مدیر صاحب بارک څه ویل؟

مدیر اوږده ساه و ایستل او بیا یې عاليې ته یو خط ورکی او
ورته یې وویل: دا یې ویل تاسو یې خپله وگورئ،

کله چې عاليې خط خلاص کی نو بارک مدیر ته لیکلې وه:
محترم مدیر صاحب د وظیفوي غفلت له وجې او په مکتب
کی د خپل مسؤلیت د نه ادا کولو له وجې نور نسیم کولای
خپل وظیفې ته ادامه ورکم نو ځکه غواړم تاسو ته د خپلې
وظیفې استعفاء درکم هیله ده زما استعفاء ومنی په درنښت:
بارک،

عاليه ددې خط په لیدو په ریریدو سوه مدیر پوه سو چې
عاليه د بارک سره پیره مینه کوی نو ځکه یې ورته وویل: ته
مه خپه کیره لوري زه هغه ته په هیڅ ډول اجازه نه ورکوم
چې ولاړ سي،

عاليه ددي خبرې په اوريدو خوشحاله سوه او بيره يي څه ناڅه ليري سوه خو بيا يي هم زړه نه مطمئن كيدى بيا مدير وويل: خو لوري زه بارك پيژنم هغه ددي ميني او محبت څخه ډير نفرط كوي هغه و نورو ته لا نصيحتونه كوي چي اوس رښتيني مينه نسته.....) ورځ تياره سول زبير، عادل، سكون او امجد د خپل پلار او عاليې د ميني كيسې ته غور و و د عاليې تر سترگو اوښكي روانې وى او وويل: د بارك مفكوره رښتيا وه چي رښتيني مينه لمنځه تللي ده،

عاليه په فکرو کي ډوبه وه چي په دې وخت کي خدمتگار راغلى او وويل: اغلي د ډوډى وخت دى ډوډى تياره ده،

عاليې زبير، عادل، سکون او امجد ته وويل: درځي زامنو د ډوډى وخت دى ډوډى به وخورو،

زبير، عادل، سکون او امجد د خپل پلار كيسې ته په فکرو کي ډوب وه او په دې فکر کي وه چي مخته به څه پيښ سوي وي په همدې فکرو کي ولاړ سول او د ډوډى خورلو لپاره روان سول لکه څنگه چي ټول د خپل پلار او د عاليې په كيسه کي پاته سوي وه او هغه كيسه يي په دماغ کي گرځيدل راگرځيدل نو ځکه د ټولو ډوډى ته زړه نه کيدى د عاليې د خوښي خواږه برگر وو کله چي خدمتگار د هغې مخته برگر کښيښوى نو عاليې ته بارک ور پياد سو چي دې به په تليفون کي ورته ويل: اي بارک زه برگر غواړم،

بارک ورته وویل: په دا سهار وختې زه برگر چیرې پیدا کم
ټول خوړنځایونه تړلې دي بل شی به دروړم؟

عاليې ورته وویل: یا یا زه برگر غواړم،

بارک وویل: افف سمدې لیونۍ،

عاليه د بارک دا خبرو ژرول خو چې ویکتل چې مخکې لا
زبیر، عادل، سکون او امجد خپه دي او ډوډۍ نه خوړې نو
ځکه یې اوښکې کنټرول کړي،

تر ډوډۍ خوړلو وروسته ټولو د عاليې خواته وکتل عاليه پوه
سوه چې دوی د پاته کیسې په امید دي نو یې ورته وویل:
زامنو اوس بیده سی پاته کیسه به سبا ته در ته وکم،

ټولو وویل: سمدې خاله،

وروسته ټول خپلو اطاقو ته ولاړ او عاليه خپل اطاق ته
راغلل او بیده سول کله چې شپه نیمایې سول نو عاليې ته په
خوب کي بارک راغلی چې سپین کالي یې اغوستې وه او
ددې پر خوا را روان دی او خاندې کله چې دې ته را ورسیدی
د عاليې تر سترگو اوښکې بهیدلې بارک په خپل لستونې د
عاليې اوښکې ور پاکی کړی او ورته یې وویل: لیونۍ ته خو
پوهیری چې زه ستا اوښکې نسیم زغملای نو ولي په هر
واري اوښکو تیولو ما زهیروي؟

عاليې ورته وويل: بارک زه په تا پسې ډيره خپه سوي يم بيله
تا مي ډير ژوند سخت دی زه ژمنه کوم بيا به ستا زړه نه در
ماتوم هيله کوم بارک ما د خان سره بوځه هيله کوم،

بارک وويل: زه نسَم کولای عاليې چي تا له خانه سره بوځم،
بارک دا وويل او د عاليې څخه روان سو عاليې نارې ور
پسې وهلي: بارک! بارک! ما يوازي مه پريرده بارک!
بارک!،

د عاليې په نارو سره فاطمه له خوبه راکښينستل او د عاليې د
اطاق خواته ورغلل او د هغې د اطاق دروازه يي نيمايي
خلاصه کړل او عاليې ته يي وکتل، فاطمې وليدل چي عاليه
پریشانه پر کټ ناسته ده او د بارک عکس ته ژارې، فاطمې
دروازه بنده کړه او په پریشاني خپل د اطاق پر خوا روانه
سول، عاليه د بارک د عکس سره خپل د کور پارک ته ووتل
او تر سهاره نسوه بیده د بارک عکس ته يي کتل، څه وخت
وروسته ټول د خوبه راکښينستل کله چي زبیر، عادل، سکون
او امجد د خپلو اطاقو څخه راووتل نو ټول سره يو ځای سول
او د پارک خواته عاليې ته ورغلل عاليه د بارک عکس ته په
فکرو کي ډوبه وه چي په دې وخت کي زبیر وويل: سلام
خاله!

عاليې خپل اوښکې پاکې کړې او بيا يي په موسکا وويل: اوه
زويه تاسو راکښينستلاست شپه پخیر تيره سول درباندي؟

عادل وويل: هو الحمدالله پر تاسو باندې هم پخیر سول فکر
کوم خاله چي تاسو نه یاست بیده سوي؟

عاليې اوږده ساه و ایستل او وويل: هو زويه ځنې یادونه مي
آرام او خوب ته نه پریږدي،

امجد وويل: خاله چي تاسو زما د پلار سره دومره مینه کول
نو بیا زما پلار زما د مور سره ولي واده وکي او تاسو ولي د
هغه څخه جلا سولاست او زما پلار بیرته څنگه پاته سو
مکتب کي هغه خو مدیر ته استعفاء خط ورکړی وو؟

عاليې وويل: (..... د مدیر صاحب تر خبرو وروسته ما
بارک ته خط ور واستوی کله چي هغه خلاص کي نو لیکلي
وه: بارک هیله کوم مه څه او مکتب مه پریږده زه غواړم تاته
د خپل زړه خبره وکم هیله کوم مه څه،

بارک د عاليې تر خط ویلو وروسته هغې ته خط ولیکي او
ور واستوی کله چي عاليې ته خط را ورسیدی نو بارک
ورته لیکلي وه: د زړه خبره؟ تاسو څه ويل غواړي مهرباني
ووايست،

څو شیبې وروسته بارک ته خط راغلی کله چي بارک خط
خلاص کي نو عاليې لیکلي وه: بارک هیله ده زما د زړه
خبره په غور واوره زه غواړم تاته د زړه خبره وکم خو افف
څه وکم نه یی سم کولای خیر زړه به وکم او درته وبه وایم
بارک زه ستا سره مینه کوم هو بارک ما چي ته په اول وار

وليدلي لا درباندي ميننه سوم گوره د مينې اظهار بايد هلکوان
وکي خو دا دی ما و تاسو ته اظهار وکی نو اوس هيله کوم
بارک زما څخه مه څه زه ستا سره رښتيني مينه کوم،

بارک د عاليې خط ووايه او څو شيبې يې فکر کوی او بيا يې
خط وليکي او عاليې ته يې ور واستوی عاليې چي کله خط
وکتي نو بارک ليکي وه: گوره اغلي ما مخکې هم درته وويل
چي زموږ مسؤليت دلته کوچنيانو ته درس ويل دي د مينې او
عاشقې خبرې نه دي او بل زه نه غواړم چي د چا سره کومه
خپلوې جوړه کم ځکه ماته د هرې خپلوې څخه صرف او
صرف غم او تکليف رسيدلی دی نور نه غواړم چي ځان
غمگين کم،

عاليې چي کله د بارک خط ووايه نو د هغه په جواب کي دي
هم خط وليکي او بارک ته يې ور واستوی کله چي بارک خط
خلاص کي نو عاليې ليکي وه: بارک زه پوهيږم چي زموږ
مسؤليت کوچنيانو ته درس ويل دي خو د ژوند يو ښه او پاک
نفسه ملگری پيدا کول هم يو ضرورت دی چي ما الحمدالله
ښه والی او پاک نفسي په تاسو کي پيدا کړه نو ځکه غواړم
تاسو د ژوند ملگری جوړ کم او بله خبره بارک د زرو په
قدر زرگر پوهيږي هغه کسان چي ستاسو زړه يې در مات
کړيدی هغوی ستا په قدر نه پوهيدل او هغو ستا وړتيا نه
درلوده خو زه ستا سره وعده کوم چي زما په مينه کي به ته
هيڅکله غمجن نسي زه به هيڅکله تاته د شکايت موقع در نه

کم زه به تل ستا سره همداسې رښتینې مینه کوم ته وگوره
بارک تاسو چیرې اوسیرې او مور چیرې اوسیرو خو الله
پاک ته تر دې ځایه ځکه را وستلي چې زما و ستا د یو ځای
کیدو نصیب او تقدیر یې لیکلی وو نو هیله کوم ما یوازې مه
پریرده او مه را څخه څه هیله کوم،

بارک چې کله د عاليې خط ووايه نو زړه یې څه نرم سو او
عاليې ته یې خط ولیکې او ور وایستوی کله چې عاليې خط
خلاص کی نو بارک لیکلې وه: زه ستا د مینې جواب اوس
نسم درکولای زه وخت ته اړتیا لرم د دوو ورځو وروسته به
زه تاته جواب درکم،

عاليه په دې سره څه ناڅه خوشحاله سوه او بیا یې بارک ته
خط ولیکې کله چې بارک ته خط ورسیدې نو عاليې ورته
لیکلې وه: صحې دی خو بارک که ستاسو جواب منفي وو نو
هیله کوم مکتب مه پریرده مور به تل ښه ملگري یو خو بس
ته مه څه زه به تل ستا مینې ته په انتظار یم،

بارک یې په جواب کې ولیکل: صحې دی نه ځم خو ته یو
خبره راته وکه زه خو نه ستایلی یم نه ډیرې پیسې لرم نو بیا
ته پر ما څنگه مینه سوي؟

د بارک د خط په جواب کې عاليې ورته ولیکل: ستاسو ساده
والی او پاک نفسې مې خوښه سوه هره انجلۍ دا غواړی چې
د ژوند لپاره یو داسې څوک انتخاب کې چې یوازې او یوازې
ددې سره مینه وکړي دا د یو انجلۍ لپاره هر څه دي،

عاليه د بارک جواب ته په بې صبرۍ انتظار وه او په فکرو کې ډوبه وه چې بارک به هغې ته څه جواب ورکي دوي ورځې ورباندې دوه کاله سول خو تيرې سوې او د دريمې ورځې په سهار عاليه وختې را کښينستل تر لمانځه وروسته يې ډيرې دعاوې وکړې د سهار تر چايو وروسته وختې مکتب ته ولاړل خپلو څو شاگردانو ته يې وويل: هلې ورسې د بارک استاذ صنف صفاء او جارو کې،

يو کوچنی پخپله معصومانه لهجه وويل: استاذې بارک شتا ورور دی؟

عاليه او فاطمه موسکې سوې عاليې وويل: چې سه بې عقلي هغه زما راتلونکې خاوند دی،

بل کوچني وويل: استاذې دا خاوند څه شي ته وايي؟

عاليې وويل: اف زما گرانې تاسو نه پوهيری چې کله غټانې سې نو بيا پوهيری چې خاوند څه شي ته وايي،

هغه کوچني وويل: يا يا استاذې راته ووايه که نه موږ سبقان نه وايو،

عاليې وويل: اف سمدې درته وایم خاوند دي ته وايي چې موږ د هغه سره ټول عمر تيره وو هغه زموږ د سر سايوان وی هغه زموږ د سر تاج وی موږ ته مينه راکوي خوشحالي راکوی د غمو او مثبتو څخه مو ليرې ساتي،

کوچنی وویل: زه یی هم غواړم استاذې،

عالیه او فاطمه موسکۍ سوې او بیا عالیې وویل: سمدې خو
چې غټه سې زه به ستا مور ته ووايم چې د بارک استاذ پخیر
خاوند تاته در پیدا کي،

کوچنی وویل: یا یا استاذې زه بارک استاذ غواړم،

عالیې وویل: بي عقلې بارک یوازي زما دی،

عالیه د کوچنیانو سره په خبرو مصروفه وه چې په دې وخت
کې د بارک د موټرسیکل ږغ سو عالیه ډیره خوشحاله سوه
خو کله چې یې بارک ته په کلکین کې وکتل نو بارک ډیر
پریشانه وو عالیه د هغه په پریشانه لیدو ډیره خپه سول او پوه
سوه چې بارک هغې ته منفي جواب ورکوي عالیه پر هغه
ځای پریشانه ناسته وه چې څو شیبې وروسته یو کوچنی
هلک یې صنف ته راغلی او عالیې ته یې وویل: تاسو عالیه
استاذه یاست؟

عالیې په ترڅه خوله ورته وویل: هو زه یم وایه څه وایي؟

هغه کوچنې د جیب څخه یو د خط پاکټ را وایستی او عالیې
ته یې ورکې او ورته یې وویل: دا بارک استاذ راکی ستاسو
لپاره،

پاکټ غټ معلوم سو عالیه حیران سول چې په دې کې به نو
څه وی خو کله چې یې خلاص کی نو د حیرانتیا او خوشحالیه

بي لويه چغه وکړه ځکه بارک ورته سور د گلابو گل را
استولی وو عاليه د خوشحاليه په صنف کي په گرځيدو سوه
او ټول کوچنيان يي بنگل کړل لږ وروسته يي فاطمه صنف
ته راغله او په ريږديدلی اواز يي عاليې ته وويل: څه پيښه
سوه ولي دې دومره غټه ناره وکړه؟

عاليې فاطمه په غير کي ونيول او ورته يي وويل: بارک ماته
گل را استولی دی هغه زما مينه قبوله کړه،

فاطمه خوشحاله سوه او ويويل: نور يي څه ويلې دي که يی
صرف گل درته را استولی دی؟

عاليې وويل: اوه نور خط خو مي هير سو راسه راسه چي
دواړې يي وگورو چي نور يي څه راته ليکلي دي،

کله چي عاليې د بارک خط خلاص کی نو بارک ورته ليکلي
وه: سلام هيله لرم چي روغه او جوړ به ياست چي دا دوي
ورځې مي انتظار کړي ډيره بخښنه غواړم ما تر څه فکر
وروسته فيصله وکړه چي زه بايد ستا مينه رد نه کم نو ځکه
درته وایم چي اغلې ليونی ستا مينه زما قبوله ده زه هم ستا
سره مينه کوم او تل به يي کوم،

عاليې بيا د خوشحاليه ناره کړه فاطمې ورته وويل: ته خو
رښتيا هم ليونی يي خو کرار سه اوس به دې خور دا ستا
نارې واورې،

بيا عاليې بارک ته خط وليکي او ور وايستوي کله چي بارک خط خلاص کی نو عاليې ورته ليکلي وه: وعلیکم السلام زه ښه یم ستاسو د روغتيا په هيله یم او ډیره ډیره مننه بارک چي زما د مینې جواب دې راکي او زما مینه دې قبوله کړه خو بارک زما ذهن ته یو پوښتنه راغله هغه دا چي تا خو زه نه یم لیدلي دا که زه بدرنگه او بدشکله وم نو ایا ته به بیا هم زما سره مینه وکړي ایا زما ارزښت به تاته همدومره وی لکه څنگه چي اوس دی هيله ده بارک چي ددې پوښتنې جواب راکي بیا هم مننه بارک پر ما گران یي،

بارک د عاليې د خط په ویلو موسکي سو او بیا یي ددې د خط په جواب کي خط ور واستوي کله چي عاليې خلاص کی نو بارک ليکلي وه: لیونی! مینه په زړه کي کیري مینه له زړونو سرچینه اخلي او زما زړه ته ستا نوم داخل سويدي اوس به تر مرگه زه او زما زړه ستا وي او ته او ستا زړه به زما وي،

عاليه د بارک ددې خط په ویلو ډیره خوشحاله سوه او هغه یي ښگل کی او بیا یي بارک ته خط وليکي او ور وايستوي کله چي بارک خط خلاص کی نو عاليې ليکلي وه: زه دي له تا قربان سم بارک زه ډیره بختوره یم چي ستا په رکم د ژوند ملگری مي پیدا کی اوس بس د الله څخه دا خواست کوم چي ژر تر ژره مو واده سره را وکړي او زه ستا تر څنگ ستا پر

ځنگون په ارامۍ خوب وکم اي بارک مور جانه دي کله را
استوي زه ډير انتظار نسّم کولای،

بارک د عاليې د خط په ويلو موسکۍ سو او بيا يې په جواب
کي خط ورته وليکۍ او عاليې ته يې ور واستوي عاليې چي
خط خلاص کۍ نو بارک ليکلې وه: اول دا چي بيا داسي
خبره ونکي چي تر تا دي قربان سم زما داسي خبرې نه
خوښيږي چي ته تر ما قربان سي نو زه بيا دا دنيا څه کوم او
دوهم دا چي اغلي د مور راضي کيدل پاته دي چي مور مي
راضي سوه نو بيا به زما واده کيږي نو يو څه وخت به صبر
کوي زما خو دا زړه غواړي چي همدا نن واده در سره وکم
خو څه وکم کلتور او رواج مو اجازه نه راکوي چي د مور د
اجازې پرته واده وکو،

کله چي عاليې د بارک خط ووايه نو بارک ته يې په جواب
کي خط وليکۍ او ور وايستوي کله چي بارک ته خط
ورسيدۍ نو عاليې ورته ليکلې وه: بلکل بارک د مور
رضاييت دي بايد وي خو زه بيريم داسي نه ستا مور درته
ووايي چي زه يې پخپله خوښه در کوم اي بارک که مور
جانې دي داسي درته وويل نو ورته ووايه چي ته زما سره
ډيره مينه کوي او زه هم ستا سره ډيره مينه کوم،

بارک د عاليې د خط په جواب کي خط ور واستوي کله چي
عاليې خط خلاص کۍ نو بارک ليکلې وه: زه به نن ماښام د
مور سره دا موضوع شريکه کم زه مطمئن يم چي زما د مور

به ته خوښه سي زه نن ماښام دا خبره ورته كوم خو اوس ماته اجازه راکه زه هم يو خای مي څه کار دی زه وختي تلم خو بيا مي فکر وکی چی ستا څخه اجازه واخلم که نه نو بيا به خدای خبر چي خو ورځي خپه يې نو اغلي زه تلای سم؟

کله چي عاليې خط ووايه نو موسکي سوه او بيا يې بارک ته وليکل: هو نن دا خبره ور سره شريکه که بايد چي راضي يې کي بارک او هو درته اجازه ده خو په يوه شرط سبا چي راځي نو ماته به يو برگر هم در سره راوړي،

بارک د عاليې د خط په ويلو سره موسکي سو او بيا يې ورته وليکل: سمدې بابا درته راوړم يې،

کله چي زمور کليوالو د شاگردانو سره زمور کونښن او زيار وليدی نو شاگردان وار په وار زياتيدل تر دې پوري چي زما په نظر ورکولو مدير صاحب اړ سو چی يو بل صنف جوړ کي خو زه نه وم خبره چي دا صنف به زما لپاره يو مصيبت او سرخوړی جوړيږي کله چي صنف جوړ سو نو مدير ورته د استاذې په لټه کي سو زمور د کلي يو سپين ږيري مدير صاحب ته راغلی او د خپلې لور د استاذې په حيث د مقرريدو پيشنهاد يې ورته وکی مدير صاحب ورته وويل: بلکل ولي نه چي د بل خای څخه يې راولم تر دې خو دا ښه دی چي د همدې کلي استاذه مقررې کم،

نو هغه وو چي مدير صاحب زمور د کلي يو بله د کاینات په نوم استاذه مقررې کړه د هغې صنف زما د صنف تر څنگ

وو کله چي به ما بارک ته او بارک ماته خطونه را استول نو
دا به به په کلکين کي ولاړه وه او ثناء ته به يي کتل د هغې به
توله ورځ همدا کار وو چي زما و د بارک په خطو پسې به
يې څارنه کول کله چي به بارک ماته کومه تحفه راوړل نو
ما به خپل خور ته ويل چي دا زما د شاگردانو والدينو ماته را
استولي ده هغې به نور څه نه ويل خو کله چي کاینات راغلل
او ماته به بارک کومه تحفه راوړل نو هغې به قصداً په تفریح
چي موږ يو ځای کښيښتلو زما د خور ومخته ماته وويل:
عاليې دا تحفه چا درته راوړل؟

ما به ورته وويل: دا مي د يوې شاگردې والدينو را استولي
ده،

بيا به يي وويل: د کومې شاگردې والدينو؟

چي ما به زما يوه شاگرده ور ياده کړه نو دې به بيا وويل:
هغه خو زه پيژنم ډير غريبان دې د ماښام د ډوډۍ وس نه
لري نو تاته يي تحفه څنگه را واستول،

کله چي به هغې دا وويل نو زما خور به ماته وکتل او پر ما
به يي شک پيدا سو چي ماته دا تحفې څوک راوړې بارک په
دې موضوع نه وو خبر چي کاینات ماته ستونزې جوړوي او
زما لپاره يو سرخوړی جوړه سویده نو ځکه ما بارک ته
وويل: بارک نور ماته تحفې مه را استوه،

بارک ماته وويل: ولي څه خبره ده خيريت خو به وی؟

بارک ډیر غوسه ناکه وو په دې خاطر چې هغه په غوسه کي کوم داسي اقدام ونه کي چې زما و دده مینه رسوا سي نو ځکه مي د کاینات خبره ځنې پټه کړه او ورته ومي نه ويل يو بله بهانه مي ورته وکړل بارک زما سره دا خبره ومنل خو زه هغه خبرې ډیره وژړولم په هغه ورځ چې کله ما بارک ته وويل چې ماته نور دا تحفي مه راوړه نو هغه ډیر مایوسه سو او ماته يي وويل: عاليې زه پوهیږم چې زما تحفي ډیرې کوچنۍ دي او د کمو پیسو شيان پکښې کي وی خو زه وعده در سره کوم چې پیسې پیدا کم نو د ډیرو پیسو تحفي به درکم، د بارک دې خبرې زه ډیره وژړولم او څو ورځې مي خوب ونه کي خو کاینات ته ډیره په غوسه وم خو په وس کي مي نه وه چې سزا مي ورکړې وای خو خیر دا ورځې پر ما تیرې سوې یو ورځ بارک راته وويل: عاليې مور مي راضي کړیده او هغه وایي چې سبا ورځو،

ددي خبرې په اوریدو زه ډیره خوشحاله سوم او د سبا لپاره مي تیاری ونيوی او مور ته مي وويل: مور سبا ته خو به ته کوم ځای ته نه ځي؟

مور مي وويل: ولي څه خبره ده؟

ما اصلي خبره نسوای ورته کولای نو ځکه مي ورته وويل: کالي مي درته تیارول،
مور مي وويل: یا نه ځم،

په دې سره زه ډیره خوشحاله سوم او اوس د سبا سهار د راتلو انتظاره مړه کړم الله دا ورځ هم راباندې تیره کړه کله چې سبا سو نو زه وختې مکتب ته ولاړم مدیر چې کله راغلی نو ما د لیونۍ پڅیر ورته وویل: مدیر صاحب زه نن ډیره وختې راغلم مکتب ته خو هو نن وختې بیرته ځم،

مدیر چې زما دا د لیونیانو خبرې واوریدې نو موسکې سو او ویویل: سمده لورکې ولاړه سه چې هر وخت دي خوبنه وی، خو شیبې وروسته بارک راغلی عاليې ژر هغه ته خط ور واستوی او ورته لیکلې یی وه: سلام بارک! هیله لرم چې پڅیر به را رسیدلی یی څنگه سو مور راځي زموږ کور ته؟

بارک عاليې ته خط واستوی او ورته لیکې یی وه: وعلیکم السلام زه ډیره بڅښنه غواړم عاليې د مور فیصله می بیرته واوښتل او ماته یی ویل چې ما تاته په کوچنیوالي کوزده درکړیده ویل هغه انجلۍ د لوی خاندانه څخه ده چې زه دوستې نسیم ور سره ماتولای نو ما ته بڅښنه وکه زه ستا نسیم کیدای،

عاليه ددې خط په ویلو ډیره خپه سوه او خط یی څیرې کی او ویغورځوی څه وخت همداسې په غمو او فکرو کې غرقه وه چې یو هلک پر اوږه وټکول او ورته یی وویل: استاذې! استاذې!

کله چي عاليې ورته وکتل نو تر سترگو يې اوښکې روانې
وې او هغه هلک ته يې په ژرغونې اواز وويل: څه دي؟

هغه هلک ورته وويل: استاذې زموږ استاذ وايي چي زه نور
ځم،

عاليې په ژړا ورته وويل: ورته ووايه چي ولاړ سه زه دي په
کيسه کي نه يم،

هغه هلک هم ترې روان سو او بارک ته راغلی او وويل:
استاذه عاليې استاذې ژړل او ويل يې چي ولاړ سه زه دي په
کيسه کي نه يم،

بارک ډير پرېشانه سو او بيا يې عاليې ته خط وليکي او ور
وايستوی کله چي عاليې خط خلاص کي نو بارک ليکلي وه:
هي! هي! هي! ليونۍ ما مسخري کولي ته رښتيا سوې؟ او
ژارې؟ سمدېه بخښنه غواړم بيا داسي نکوم مور مي را روانه
ده څو شيبې وروسته به را ورسيري اوس نو مه ژاړه،

عاليې د بارک خط ليري و غورځوی او بيا يې وژړل څه
وخت وروسته هلک راغلی او ورته يې وويل: استاذې زموږ
استاذ وايي چي خط راکه،

عاليې په درد ورته وويل: څه ولاړ سه نسته خط ورته ووايه
چي زه نور خط نه در استوم،

هلک ولاړی او څو شیبې وروسته بیرته راغلی او عاليې ته یې خط راوړی کله چې عاليې خط خلاص کی نو بارک ورته لیکلې وه: سمدېه نو چې ته زما څخه خپه سوې یې زه به اوس مور ته تلیفون وکم چې بیرته کور ته وگرځي،

عاليې ددې خط په ویلو د بارک لخوا را استول سوې هلک ته وویل: هله ورسه استاذ ته مو ووايه چې عاليه استاذه وايي چې زه بیرته پخلاء او خوشحاله سوم هله ژر ورسه،

هغه هلک بارک ته راغلی او ورته یې وویل: استاذ! عاليه استاذه وايي چې زه بیرته پخلاء او خوشحاله سوم،

بارک ددې خبرې په اوریدو موسکې سو او بیا یې د جیب څخه تلیفون را وکښی او مور ته یې زنگ ووهلی او ځای یې وړ وښوی څه وخت وروسته د بارک مور او دوې خویندې را ورسیدې او بارک د عاليې کور وړ وښوی او هغوی ورغلي، عاليه په صنف کې ډیره پریشانه وه بیا بارک خط وړ ولیری او ورته لیکلې یې وه: مور او خویندې مې ستاسو کور ته وړ ولیرلې،

عاليې ورته ولیکل: ایا زموږ کور ته دې وړ وستلې داسې نه کوم بل ځای دي استولې وي،

بارک په خط کې ورته ولیکل: نه ستاسو کور وو،

خو د عاليې زړه نه صبریدې نو خپلې شاگردې ته یې وویل: ثناء هله ته ورسه زموږ کور ته وگوره چې څوک راغلي دي

که نه؟ او گوره زما مور ته ووايه چي د عاليې کتاب پاته
سويدي دلته هغه وږم،

ثناء ولاړل او د هغې خوا بېرته راغلل او عاليې ته يې وويل:
هو استاذې ستا د مور سره نورې ښځې هم ناستې وې،

د عاليې زړه څه ارام سو څو شيبې وروسته تفريح سوه بارک
د شاگردانو سره د مکتب مخته راووتی عاليې مدير ته وويل:
مدير صاحب زه نوره ځم،

مدير هغې ته اجازه ورکړه او عاليه د مکتب څخه ووتل کله
چي يې د مکتب مخته بارک وليدی نو د هغه ورته شاه وه او
عاليه يې نه ليدل کله چي عاليه بارک ته ور نيردې سوه نو
بارک يې پر شا تينگ ووهی کله چي بارک مخ ورته را
اړوی نو دا د کور پر خوا روانه سول بارک هغې ته وکتل او
موسکی سو پوه سو چي عاليې د نن د هغه اول خط سزا
ورکړه کله چي عاليه کور ته ورسيدل د بارک د مور او
خويندو يې ډير زيات خيال وساتي او ډير زيات خدمت يې
وکی د بارک د مور او خويندو عاليه ډيره خوښه سوه،

بارک په صنف کي ډير په فکرو کي غرق ناست وو او فکر
يې کوی چي د عاليې مور به دده مور او خويندو ته څه جواب
ورکي ايا دده د مور به عاليه خوښه سي او که نه په همدې
فکرو کي وو چي يو ساعت وروسته ورته د تليفون زنگ
راغلی چي بارک وکتی نو مور يې وه کله چي بارک تليفون

جواب کی نو مور یی ورته وویل: زویه مور نور خو کور ته ته زمور سره ځي او که وروسته بیا راپسي راځي؟

بارک ورته وویل: نه زه بیا وروسته پسي در ځم او مور څنگه سو انجلۍ دي خوښه سول او د هغي مور څه ويل؟

مور یی ورته وویل: چي کور ته راغلي بیا به درته ووايم، بارک ورته وویل: سمده مورکی،

کله چي مکتب رخصت سو نو بارک په ډیرې تلواری کور ته ولاړی او د مور تر څنگ کښینستی او ورته یی وویل: ښه مور کیسه وکه چي څه پيښ سول،

د بارک مور وویل: هو ښه کورنۍ وه او انجلۍ مو هم خوښه سوه خو مور یی ويل چي زه مي لوني خپلو دوستانو ته ورکوم،

بارک په دي خبره ډیر خفه سو او ټوله ورځ پریشانه وو سبا ته چي کله مکتب ته ولاړی نو مدیر ورته وویل: بارک! تاسو راسی دا د شاگردانو لیستونه را سره ترتیب کی چي په ریاست کي یی را څخه غواړي،

بارک هم د مدیر تر څنگ کښینستی او د لیستونو پر ترتیبولو کي ور سره مصروفه سو څو شیبې وروسته مدیر وویل: بارک! زه به ورسم لویان او کوچنیان به په صنفو کي سره بیل کم او تاسو دا لیستونه ورسوی،

بارک وویل: سمدہ مدیر صاحب ولي نه،

مدیر ولاړی او بارک د لیستونو په ترتیبولو مصروفه سو څو شیبې وروسته د بارک تر څنګ کلکین وټکیدي کله چي بارک ورته وکتل نو عاليه په تور حجاب کي ولاړه وه او بارک ته یي وویل: سلام زما بارکه،

بارک چي عاليه یي دا لومړي ځل وو چي لیدل یي نو ځکه یي څو شیبې د هغې خواته کتل عاليې بیا ورته وویل: تاته وایم اې ښاغلي سلام مي درته ووايه،

بارک موسکي سو بیا یي وویل: وعلیکم السلام،

عاليې وویل: ښه ته څنګه یي زما گران خاونده،

بارک اوږده د غم ساه و ایستل او څیهره یي خفه معلومه سوه عاليې وویل: څه پېښه ده بارک خیریت خو به وی مور جاني زما په اړه څه ویل؟

بارک وویل: ستا مور ورته ویلې وه چي زه مي لونې خپلو دوستانو ته ورکوم په دې خپه یم،

عاليه موسکي سوه او ویویل: اوه زما ساده خاونده نو څوک خو په اول ځل چاته لونې نه ورکوي دا خو زموږ و ستاسو کلتور دی چي اول انجلۍ گوري بیا دوهم ځل ورته وایي چي تاسو مشوره وکي او دریم ځل د اخيري جواب دی چي یا یي در کوو یا یي نه درکو نو ته مه خپه کیره چي ستا مور زموږ

کور ته دوه واري لا راسي نو ان شاءالله زما مور به حتماً ورته ووايه چي صحي دی در کوو يي،

بارک وويل: عاليې زه به خپل مور ته ووايم چي دوه واري نور ستاسو کور ته درسي خو ته دي هم مور ته ووايه چي زه ددي استاذ سره مينه کوم او غواړم واده ور سره وکم،

عاليې وويل: اي بارک مور انجونو ته که څه هم اسلام دا حق را کړیدی چي په خپله خوبنه واده وکو خو کلتور مو دا حق را څخه اخيستی دی او څه نه سو ويلای زه مي مور ته نسیم ويلای هو چي ستا مور جانته لا يو واري راسي بيا ورته وایم وعده ده،

بارک وويل: سمدې خو زما مور ډيره غوسه ناکه ده بيا به يي څنگه راضي کوم چي ستاسو کور ته درسي،

عاليې وويل: الله مهربانه دی او هو رښتيا ستا مور زما په اړه څه ويل ايا زه يي خوبنه سوې وم؟

بارک بيا سر کښته کی عاليه په فکر کی سوه او په غمگينه لهجه يي وويل: ولي لکه چي زه يي نه وم خوبنه سوې څه يي ويل چي څه عيب يي درلودی؟

بارک وويل: مور مي ويل چي پزه يي ډيره غټه وه،

عاليې په غمگينه لهجه وويل: نور يي څه ويل؟

بارک وويل: ويل عمر يي ډير وو خو په تنه ډيره کوچني وه،

عاليې وويل: نور يې څه ويل؟

بارک وويل: ويل وربښتيان يې داسې وه لکه د لیونۍ دا،

عاليې وويل: ښه نور يې څه ويل؟

بارک عاليې ته وکتل چې ډیره پریشانې سول بیا يې په خندا وويل: ويل ددې هر څه سره سره مو خوښه سول،

کله چې عاليې دا واوریدل نو پوه سوه چې بارک ور سره مسخري کولې نو ځکه هلته ورته پروت د اوبو په پلاستيکي گلاس يې بارک وويشتی گلاس تر بارک واوښتی او پر و نه لگیدی خو بارک پر خپل تندي لاس ونيوی او د اف اف نارې يې کړي عاليه په دې سره وارخطا سول او ژر دباندې ور ووتل او بارک ته يې وويل: بارک! بارک کم ځای دي ژوبل سو ما خو قصداً نه ويشتلي زه بخښنه غواړم بارک،

بارک چې عاليه بیا وارخطا ولیدل نو ويخندل او د خپل صنف پر طرف يې وځغستل عاليه پوه سوه چې بارک بیا مسخري کولې نو گلاس يې بیا د بارک پر طرف ور وغورځوی،

کاینات بارک او عاليه د خپل صنف د کلکین څخه څارل او د دوی په دې ساعتیري ډیره خپه سوه خو څه يې ونه ويل څو ورځې تیرې سوې یو ورځ چې کله د مکتب د تفريح وخت سو څو شیبې مخکې بارک د خپل صنف څخه مدیر ته ورغلی او ورته وويل: مدیر صاحب یو ملگري مي تليفون راته کړی وو سخت يې پکار يم زه به ورسم،

مدیر وویل: بارک! دا مکتب زما و ستا په دواړو دی چي هر وخت او هر کله ځي زما اجازې ته اړتیا نسته،

بارک وویل: نه مدیر صاحب تاسو ددي مکتب تأسیس کونکي یاست او بیا تاسو زما د پلار په درجه کي یاست او د پلار څخه د کوم څه اجازه اخیستل پر اولادو لازم دي،

وروسته بارک د مدیر څخه رخصت واخیستی او د خپل موټر سیکل پر خوا روان سو کله چي موټر سیکل ته ورسیدی نو د کاینات د صنف څخه کاینات ور ناره کړه او ورته ویویل: مینه در سره لرم،

بارک په دې خبره سره تر شا وکتل خو کاینات ژر د کلکین څخه لیرې سوه بارک په دې سره ډیر وشرمیدی او د مدیر پر خوا یې وکتل خو هغه په خپل کار اخته وو بارک مدیر ته ورغلی او ورته یې وویل: مدیر صاحب هغه د پای صنف د چا دی؟

مدیر وویل: د کاینات استاذې دی ولي څه خبره ده؟

بارک وویل: تاسو دا ناره نه واوریده؟

مدیر وویل: نه ولا نه ده مي اوریدلې څه خبره وه؟

بارک وویل: زه پر موټر سیکله روانیدم چي د هغه پای د صنف څخه یو چا راناره کړه بده خبره یې وکړه تاسو ورسی وگوری چي دا څوک وه؟

مدیر د هغه صنف پر خوا ورغلی، بارک پر موټر سیکل کښینستی او ولاړی سبا ته چې کله بارک راغلی تر روغې وروسته یې مدیر ته وویل: مدیر صاحب تیره ورځ څه خبره وه هغه تاسو چې بیا ورغلاست؟

مدیر وویل: هغه نوې استاذ کاینات وه چې ږغ یې درکړی وو،

بارک په دې خبره حیران سو او وویل: نو هغې ولې داسې وکړه نه خو زه هغه پیژنم نه هغه ما پیژني نو بیا یې ولې داسې کار وکړی؟

مدیر وویل: نه پوهیږم خو زه چې کله صنف ته ورغلم نو ډیره مې تهدید کړه او په غوسه مې اخطار ورکړ چې بیا داسې ونه کړی،

کله چې مدیر کاینات تهدید کړه نو په دې سره د هغې په زړه کې بارک او عاليې ته سخته دوښمني او بغض پیدا سو او د بدل اخیستو قصد یې وکړ، څو ورځې وروسته کاینات خپل د پلار سره د بارک او عاليې څخه د بدل اخیستلو پلان جوړ کړی د عاليې پلار یو ساده سړی وو چې د هر چا په خبرو به یې باور کوی نو ځکه د دوی پلان د عاليې و پلار ته وو، د کاینات پلار یو ورځ د عاليې د پلار سره پر څنگ سو او هغه ته یې د مکتب بحث شروع کړی او بیا یې ورته وویل: زه غواړم نور مې لور د مکتب د استاذۍ څخه منعه کم ولې چې اوس وخت ددې نه دی حالات خراب دي هسې نه سبا مو په

کلي کي نوم را بد کي بيا به چاته هيڅ سترگي ونه لرو که
 زما په قول کوي ته دې هم خپلې لونې د مکتب څخه راوباسه،
 د عاليې پلار د کاینات د پلار په خبرو باور وکی او عاليې او
 د هغې خور ته یی وویل چي نور به مکتب ته نه ځی، په دې
 سره عاليه ډیره پریشانه سول کله چي بارک ته دا خبر
 ورسیدی نو هغه هم ډیر پریشانه سو او ټوله ورځ به د عاليې
 په فکر کي وو چي څه به پيښ سي او بيا به کله د عاليې سره
 ووينم او که نه پر بارک څو ورځې ډیرې سختې تیرې سوي
 چي نه يي عاليه لیدل او نه د هغې خط، څو ورځې وروسته
 چي کله بارک مکتب ته راغلی په صنف کي ډیر غمگین
 ناست وو چي یو کوچنی انجلۍ راغلل او بارک ته يي خط
 ورکی بارک د خط په لیدو ډیر خوشحاله سو او خط يي ژر
 خلاص کی ویلیدل چي د عاليې خط دی عاليې لیکلې وه:
 سلام زما بارکه هیله لرم چي روغ او جوړ به يي کله کله دې
 زما شاگردانې کیسې راته کوي وایي بارک استاذ چي اوس
 کله مکتب ته راځي نو ډیر غمگین وي پوهیږي بارک زه تر
 تالېس چنده ستا په لیدو او خطو پسي خپه سوي یم خو څه
 وکم هيڅ نسیم کولای زما پلار ته د کاینات پلار ویلي وه چي
 لونې دي د مکتب څخه راوباسه زما پلار ډیر ساده دی د
 هغې د پلار په دوکه او چمبازی يي باور وکی او موږ يي
 مکتب ته د درتلو څخه منعه کړو بارک ته هيڅ فکر او غم
 مکوه زه ستا یم ستا سره مینه کوم او ستا سره واده کوم او د

مرگ تر ساعته به پر همدې خبره ولاړه يم نور دي پر خدای
سپارم پر ځان پام کوه ستا عاليه،

بارک د عاليې د خط په ويلو ډير خوشحاله سو او بيا مدير ته
ورغلی او د کاینات د پلار او د عاليې د پلار په اړه ور سره
ورغیدی مدير پلان ونيوی چي بايد د عاليې د پلار سره
وويني، څو ورځې وروسته مدير د عاليې د پلار سره وليدل
او هغه يي د ټول حقيقت څخه خبر کی کله چي د عاليې پلار
پوه سو چي د کاینات د پلار مقصد صرف زما د لونو د
مکتب څخه را ايستل وه نو ځکه يي پريکړه وکړه چي يو ځل
بيا خپلې لونې مکتب ته واستوي کله چي بارک او عاليې ته
دا خبر ورسیدی نو دواړه ډير خوشحاله سول سبا ته بارک
مکتب ته د معمول خلاف وختي راغلی عاليه هم وختي
راغلي وه کله چي عاليې د بارک د موټرسيکل ږغ واوریدی
نو ژر د بارک د لیدو لپاره په موسکا د صنف دباندې را
ووتل، بارک چي کله د مدير سره روغېر وکی نو پر مخامخ
کلکين يي پر عاليې سترگي ولگیدې د هغې په لیدو ډير
خوشحاله سو خو د مدير مخته يي هيڅ نسوای ورته ويلای نو
ځکه پټه خوله دواړو سره خندل عاليې بارک ته په کلکين کي
کتل چي څو شيبې وروسته يي خور د صنف څخه نابېره پر
راووتل لومړی يي عاليې ته وکتل چي خندل يي او بيا يي
بارک ته وکتل چي هغه هم خندل د عاليې خور ته پام نه وو
خو چي کله يي د هغې خواته فکر سو او هغه ورته ډيره په
غوسه وه نو ډيره ويږيدل او صنف ته ولاړه د عاليې خور

هم څه ونه ويل او خپل صنف ته ولاړه کله چي ماښام سو نو د عاليې خور د هغې په پټه خپل مور ته ټوله کيسه وکړه، د عاليې مور په دې سره ډيره پريشانه سوه خو عاليې ته يي څه ونه ويل او د عاليې خور ته يي وويل: شايد هغه خطايستلي وي خو ته پسي گوره که يي بل وار داسي وکړه نو بيا زه مدير ته خپله ورځم او ورته وایم چي دا استاذ نور په مکتب کي مه پرېږده که نه نو زه خپل لوني بيا نه را استوم،

د عاليې د مور په زړه کي بارک ته ډير نفرت پيدا سو او د هغه په اړه به يي ډول ډول غلط فکرونه کول، عاليې بارک ته څو ورځي خط نه ور وليږي ځکه چي خور يي پسي کتل او څارل يي خو د بارک زړه نه صبريدی نو ځکه يي عاليې ته خط وليکي او ور وايستوی کله چي عاليې ته خط ورسیدی نو بارک ورته ليکلي وه: سلام! اغلي لکه چي مينه دي نوره ختمه سويده را سره که څنگه اوس دي هيڅ خط نه معلوميري او نه هم ته معلوميري څه خبره ده خيريت خو به وي؟

عاليې لومړی د صنف دباندې وکتل چي خور خو به يي نه وي او بيا يي بارک ته خط وليکي او ور وايستوی کله چي بارک خط خلاص کي نو عاليې ليکلي وه: وعليکم السلام! هيڅکله نه زما بارکه زه به تل ستا سره مينه کوم تر مرگه هغه ورځ چي ما او تا په کلکين کي سره وليدل په هغه ورځ زما خور زه وليدل او ته يي هم وليدلي هغه بيا ولاړه او زما مور ته يي ټوله کيسه وکړه زما مور اوس دا پر ما مقرره

کړېده پر ما څارنه کوي نو ځکه زه تاته اوس خط نسّم در استولای زما بارکه هیڅکله دا فکر ونه کي چي زما مینه ستا سره کمه سویده زه اوس هم ستا سره هغومره مینه کوم څومره چي مي اول کول یو څو ورځي به صبر وکو چي حالات سم سول بیابه خبرې وکو اوس دي پر خدای سپارم زما بارکه،

بارک په دې خبر سره ډیر پریشانه سو چي یو بل غم راباندې راغلی هره ورځ پر بارک او عاليې ډیره سخته تیریده یو ورځ عاليې بارک ته خط واستوی کله چي بارک خط خلاص کي نو عاليې تر سلام وروسته ورته لیکلې وه: بارکه بس ده نور زه دا حالت نسّم زغملای نور دي مور را واستوه زموږ کور ته،

بارک د عاليې د خط په جواب کي هغې ته خط ور واستوی بارک ورته لیکلې وه: عاليې ستا مور چي زموږ په کیسه خبره سوه نو د هغې په زړه کي به زما لپاره ډیر نفرط پیدا سوی وي اوس که زما مور ستاسو کور ته درسي نو ستا مور به حتماً بیا منفي جواب ورکي نو ښه حل لاره یي دا ده چي ته خپل مور ته خپله ووايي چي زه د بارک سره مینه کوم او غواړم واده ور سره وکم کله چي ستا مور پوه سي چي ته هم زما سره مینه کوي نو بیا به زما او ستا په واده راضي سي اوس ستا مور دا فکر کوي چي ما ته خطایستلې یي یا هم زه غواړم په زور سره ستا سره مینه وکم او تا خپله کم او که ته

ورته ووايي چي نه داسي نه ده چي ته هم زما سره مينه کوي
نو بيا به ستا د مور باور وسي چي ما ته نه يي خطايستلي،

عاليه د خپلي کورنۍ څخه بيريدل نو ځکه يي د بارک دا
خبره نه منل خو بارک دوهم وار خپل مور نسوای ور
استولای هغه پوهيدی که مي مور ورسې نو کيسه به خرابه
سي خو سمه به نسي همداسې د ژوند شپې او ورځې تيريدې
يو ورځ بارک عاليې ته وويل: عاليې نور مه ماته خطونه را
استوه او مه هم زما سره وينه که ستا نيت نه وي چي زما
سره واده وکي نو دا زموږ خطونه او ليدل بي معنا او بي
فايدې دي،

عاليې ورته وويل: بارک زه په رښتيا ستا سره مينه کوم او تا
غواړم خو څه وکم زړه نسو کولای چي مور ته مي ووايم،

بارک وويل: خو اخير ولي ايا ته دې د مور څخه بيريري
هره مور دا غواړي چي د هغې لور دي تل خوشحاله اوسي
او مور د لور هر څه او هر درد ډير ژر درک کولای سي
لور مور ته ډيره ور نيردې وي که غواړي چي زما سره واده
وکي نو مور ته به دې وايي چي ته هم زما سره مينه کوي
کله دي مور ته وويل نو بيا به زه مور ته ووايم چي ستاسو
کور ته درسي،

عاليې وويل: صحتي دی خو زه يو څه وخت ته اړتيا لرم هيله
ده بارک چي درک مي کي،

بارک وویل: سمدہ چي هر وخت ورته وايي ورته ووايه خو
چي هر څومره ژر وي،

عاليې د بارک سره وعده وکړه چي مور ته به وايي چي دا
هم د بارک سره مينه کوي او غواړي واده ور سره وکي هره
ورځ به يي مور ته د ويلو کوښښ کوي خو ويلای به يي
نسواي ورځي شپي تيريدې يو ورځ چي عاليه مکتب ته
وختي راغلل نو يي مدير ته وويل: مدير صاحب تاسو يو ځل
ستاسو موبایل راکي زه مي پلار ته تليفون کوم چي ماښام ته
څه څه راوړه،

کله چي مدير عاليې ته تليفون ورکي نو عاليه خپل صنف ته
ولاړل او بارک ته يي تليفون وکي تر څو شيبو وروسته
بارک تليفون ته جواب ورکي عاليې د مدير په اواز کي بارک
ته وويل: بارکه نور مکتب ته مه راځه ته ولي د عاليې سره
واده نکوي؟

بارک وخندل او پوه سو چي عاليه ده نو يي وويل: مدير
صاحب هغه ډيره بي عقله ده بد شکل يي هم دی زه مينه هم
نه ور سره کوم،

عاليه په دي سره غوسه سوه او بيا يي بارک ته وويل: ښه ښه
ته زما په غياب او پټه په ما پسې داسي خبرې کوي؟

بارک په خندا وويل: ليونی زه پوه سوم چي ته يي او زما
سره ساعتيری کوي نو ځکه مي داسي درته وويل،

عاليې وويل: نه زه يې نه منم ته زما سره رښتيا هم مينه
نكوي او زه تاته بدشکله معلوميرم،

بارک وويل: ليونۍ وایم ما مسخري کولي ته ماته د نړۍ تر
ټولو ښکلي معلوميرې او زه ستا سره تر حد زياته مينه کوم
او تل به يې کوم که يې ته کوي او که يې نکوي،

عاليې وويل: هو بس بس اوس مي په دې خبرو بيرته مه
راضي کوه زه ستا څخه خپه سوم،

بارک وويل: اخه سمدې بابا بخښنه غواړم بيا په مسخرو او
ساعتيرې کي لا داسي نه وایم اوس خو نو پخلاء سه هيله
کوم،

عاليې وويل: سمدې په يوه شرط نن زه دوه دانې برگړه غواړم
د خاله لور مي هم راسره راغلي ده يوه دانه د هغې لپاره او
يوه دانه زما لپاره،

بارک موسکۍ سو او بيا يې وويل: نه يې دروړم،

عاليې وويل: اي بارک زه برگړ غواړم،

بارک ورته وويل: په دا سهار وختي زه برگړ چيرې پيدا کم
ټول خوړنځايونه تړلي دي بل شی به دروړم،

عاليې ورته وويل: يا زه برگړ غواړم،

بارک وويل: افف سمدې ليونۍ،

عاليې خپل د خاله لور ته د بارک کيسې کولې عاليې د خاله لور ته وويل: بارک زما سره ډيره زياته مينه کوي نو ځکه به تر واده وروسته زموږ ژوند ډير خوشحاله وي،

د عاليې د خاله لور موسکې سوه او بيا يې وويل: د نن زياتره هلکوان صرف پر ژبه خواره وي مينې ته هيڅ اهميت نه ورکوي مينه يې تر محدوده وخته وي،

عاليې وويل: زما بارک داسې نه دی هغه زما سره ډيره مينه کوي،

د عاليې د خاله لور وويل: د زياترو هلکوانو کيسې مي اوريدلې دي چې نن د يوې انجلۍ سره سبا د بلې انجلۍ سره وي،

عاليې په غوسه د خاله لور ته وويل: ما درته وويل چې زما بارک داسې نه دی،

د عاليې د خاله لور وويل: صحې دی راسه امتحان به يې کو چې څنگه ستا بارک بلې انجلۍ ته گوري که نه،

څو شيبې وروسته د بارک د موټرسیکل ږغ سو عاليې وويل: بارک راغلی!

د عاليې د خاله لور وويل: بڼه ته د بارک د موټرسیکل ږغ پيژني؟

عاليه موسكى سوه سر يي وښوروى چي هو، خو شيبې وروسته يو کوچنى شاگرد راغلى چي كڅوره يي هم په لاس كې وه او عاليې ته يي وويل: استاذې دا بارك استاذ راكړل چي عاليې استاذې ته يي ورکه، عاليې د شاگرد څخه كڅوره واخيسته ويكتل چي برگړ وو نو ډيره خوشحاله سوه، په دې وخت كې د عاليې د صنف مخته كاینات هم تيريدل چي د عاليې په لاس كې يي برگړ وليدل پوه سوه چي دا بارك ورته راوړيدې نو ډيره غوسه سوه او د ځان سره يي وويل: عاليې فقيرې ته يي بيا برگړ راوړيدى،

د عاليې د خاله لور وويل: عاليې ته برگړ اوس پرېږده بيا به يي وروسته وخورو اوس به زه بارك معلوم كم چي ايا هغه هم د نورو هلكوانو پخیر چمبازه دى او كه رښتيا هم ستا سره رښتيني مينه كوي،

عاليې ورته وويل: صحې دى خو كه هغه رښتيا هم زما سره رښتيني مينه كول نو تر غوړ دې نيسم او ښه ټينگ يي در پېچم چي ښه درد وكې،

د عاليې د خاله لور وويل: صحې دى خوښه مي ده،

عاليه او د خاله لور يي دواړې تر صنف راووتلې ويليدل چي بارك د مدير سره پر څه موضوع ليكنه كوي د عاليې د خاله لور عاليې ته وويل: عاليې ته همدلته د صنف ترڅنگ راته گوره زه د كلکين خواته ورځم او بارك ځانته متوجي كوم

اشاري ورته کوم که هغه هم ماته څه اشاره وکړه يا يې
وځنډل نو پوه سه چي سم نه دی،

د عاليې د خاله لور د کلکين خواته ورغله هلته ودریدل بارک
سر کښته ځړولی وو او کښته يې کتل د عاليې د خاله لور
بارک ته اشاري کولي خو د هغه پام نه وو ورته څو شيبې
وروسته بارک د ستړيا احساس وکی او چوکۍ ته يې څنگ
ووھی چي په دې وخت کي يې د عاليې د خاله لور ته پام سو
چي اشاري يې ورته کولي او ځنډل يې، بارک ډير حيران سو
فکر يې کوی چي شاته يې بل څوک دی شايد هغه ته يې کوي
نو ځکه يې شاته وکتل خو هلته څوک نه وو بيا يې د عاليې د
خاله د لور خواته وکتل هغې همغسې اشاري ورته کولي
بارک ډير وشرمیدی او سر يې لاندې وځړوی څو شيبې
وروسته چي يې سر راپورته کی نو د عاليې د خاله لور بيا
ورته اشاري کولي، بارک مدير ته وويل: مدير صاحب زه به
نور صنف ته ولاړ سم چي مکتب رخصت سو بيا به راسم،

مدير وويل: نه لږ پاته دي دا به سرته ورسوو بيا به ولاړ سي،
کله چي مدير و بارک ته د نه تلو وويل نو بارک بيا د کلکين
خواته وکتل خو د عاليې د خاله لور لا هم هلته ولاړه وه خو
بارک په خپل کار اخته سو او د هغې خواته يې ونه کتل څو
شيبې تيري سوې بارک په کار کولو ستړی سو خو کله چي
يې سر راپورته کی نو د عاليې د خاله لور بيا اشاري ورته
شروع کړي بارک د ځايه ولاړ سو مدير ته يې وويل: مدير

صاحب زه خم په خپل صنف کي به يي ورسوم دا کاغذان،
بارک دا وويل او ولاړی عاليې خپل د خاله د لور غوږ ټينګ
ونیوی او صنف ته يي بوتله او ورته يي وويل: ما نه درته
وويل چي بارک يوازي زما سره مينه کوي خو تا نه منل
اوس دي وليدی؟

د عاليې د خاله لور وويل: هو هو ومي منل چي بارک يوازي
ستا سره مينه کوي خو اوس مي نو غوږ ايله که،

عاليې د خاله د لور غوږ ايله کی او د خاله لور يي وويل:
رښتيا هم بارک ډير ښه ځوان دی ته ډيره بختوره يي چي
بارک دي پيدا کړیدی بس اوس چي مو د خيره واده وسي نو
نوره به هم بختوره سي زه پوهيرم چي بارک به تاته ډيره
مينه درکي،

د عاليې او د خاله د لور مجلس سره روان وو وروسته يي د
بارک د راوړل سوو برگرانو په خوړولو شروع وکړه کاینات
خپل يو کوچنی شاګردې ته وويل: زوها! هله ورسه د عاليې
استاذې د خور صنف ته ورسه او هغې ته ووايه چي بارک
استاذ عاليې ته برگړ راوړل،

زوها هم ورغلل او د عاليې خور ته يي وويل چي بارک
استاذ عاليې ته برگړ راوړل، ددي خبرې په اوریدو د عاليې
د خور مخ له درده تګ سور سو او بيا د موضوع د رښتيا
معلومولو لپاره د عاليې صنف ته ورغله نو هلته په رسیدو
يي وليدل چي رښتيا هم بارک عاليې ته برگړ راوړې دي، د

عاليې هم خپل خور ته پام سو چې ډيره ورته په غوسه وه
عاليه ډيره وارخطاء سوه د خان سره يي وويل چې اوس نو
بيا مور ته وايي دا ورځ ورباندې ډيره په سختۍ تيره سوه كله
چې كور ته ولاړل نو خور يي تر دې مخكې راغلې وه د
عاليې زړه ډير غورځيدى چې خور به مي مور ته ټول حال
ويلى وي خو مور يي ورته څه ونه ويل په دې سره عاليه
ډيره خوشحاله سوه چې گواكي خور مي مور ته هيڅ نه دې
ويلى،

د مابنام تياري خپرې سوي بارك پر بيسټر پروت د عاليې
سره په وينه د واده خوبونه وينې د خان سره يي وويل چې
سبا به عاليې ته وايم چې زما او ستا د اطاق او خونې ډيزاين
به څه ډول وي زه به ورته ووايم چې زما خوبنه خو داسي ده
چې زما او ستا د خونې ديوالونه به په تور رنگه ديوالي كاغذ
كي وي په خونه كي به مو سپينه او سره رنگه غالي هواره
وي د پلنگ تر څنگ به بناسيسته كوچونه وي پر ديوال به
عصري ډوله ساعت وي..... ،

عاليه هم په داغه فكر كي وه هغې هم د خان سره وويل چې
زه بارك ته وايم چې د خونې رنگ به مو تور وي او پر
ديوال به درختي ته ورته د كتابو الماري وي.....، كله چې
سهار سو او د عاليې د مكتب ته د تلو وخت سو نو عاليې د
مكتب بسته واخيستل او د مكتب پر خوا روانه سول خو كله
چې د كور دروازي ته رسيدل نو ويليدل چې ورور يي د

دروازې مخته ولاړ دی عاليه ډیره وار خطاء سوه خو څه يې ونه ويل او د دروازې خواته ور نيردې کيدل کله چي دروازې ته ورسيدل نو ورور يې ورته وويل: چيرې څي؟

عاليې وويل: مکتب ته ځم،

ورور يې وويل: بيرته کورته وگرځه نور مکتب ته مه ځه ددي وروسته دې ونه وينم چي بيا ولاړه سي،

عاليې ورته وويل: خو ولي څه خبره ده؟

ورور يې په غوسه وويل: بس مه ځه وگرځه بيرته کورته هله!

په دې سره عاليه ډير پرېشانه سوه نيردې وه چي ددي لويه غمه يې لويه چغه او ناره کړې وای خو که يې داسي کړي وای نو د ورور د سخت غبرگون سره به مخ سوې وای کله چي يې د کور خواته مخ واړوی نو تر سترگو يې اوښکې روانې سوې او ډيره مايوسه سوه، څو شيبې وروسته بارک مکتب ته را ورسيدی او ضاع داسي معلومېده چي عاليه نه ده راغلي نو ځکه بارک د مدير خواته ورغلی او تر روغبر وروسته يې په زړه نا زړه مدير ته وويل: مدير صاحب فکر کوم عاليه نه ده راغلي؟

مدير وويل: هو عاليه او خور يې دواړې نه دي راغلي شايد کوم ځای تللي وي،

کله چې به عاليه مکتب ته نه وه راغلي نو بارک به ډیر پریشانه وو او ټوله ورځ به ورباندې په پریشاني تیریدل د بارک زړه څه خوشحاله وو چې خیر یو ورځ ده تیره به سي خو کله چې سبا ته راغلي نو بیا هم عاليه نه وه د بارک پریشاني دوه چنده سوه خو امید یې سبا ته وو خو سبا ته بیا هم عاليه نه راغله د عاليې د هرې ورځې په نه راتلو د بارک پریشاني وار په وار زیاتیدل په همدې کي څو ورځې تیرې سوې بارک د عاليې او د هغې د کورنۍ د عزت په خاطر د عاليې پوښتنه هم د چا څخه نسوای کولای د عاليې د جدایي غم به یې پر زړه تیروی) عادل او وروڼه یې ټول د عاليې کیسې ته غوړ وه بیا عاليې وویل: د بارک حال به ماته زما شاگردانو راوړی بارک په ما پسې ډیر خپه سوی وو کله چې به زه د هغه څخه یوه ورځ هم لیرې سوم او مکتب ته به نه وم ورغلي نو پر هغه به دا ورځ ډیره سخته تیریدل ولي چې هغه زما سره رښتیني مینه کول ستاسو د پلار زړه ډیر صفاء او رښتینۍ وو هغه به په ډیر لږ وخت کي د خلکو په زړو کي ځای پیدا کوی،

امجد وپوښتل: ښه خاله جاني بیا څه وسول ایا بیا تر هغه وروسته تاسو زما د پلار سره ولیدل؟

عاليې وویل: بارک به هره ورځ زما د لیدو په امید راتلی خو زه به وروڼو نه پرېښوولم چې مکتب ته ولاړه سم تر داسي حده چې ما نسوای کولای چې بارک ته خط هم

واستوم ډير وخت تير سو چي نه ما د بارک سره وليدل او نه هم بارک زه وليدلم، يو ورځ بارک په صنف کي ناست وو چي يو کوچنی د دباندې څخه بارک ته ور ږغ کړه: استاذه! استاذه!

بارک لکه د خوبه چي څوک ناره پر وکي همداسي وغورځيدی او هغې کوچنی ته يي وويل: ها وايه څه خبره ده؟

هغې وويل: تاسو راسی زما څه پکار ياست،

کله چي بارک ورغلی نو هغې تر پورنې لاندې په لاس کي خط پټ کړی وو او بارک ته يي ورکي بارک د خط په ليدو ډير خوشحاله سو کوچنی انجلۍ بارک ته وويل: استاذه زه يي څو شيبې وروسته په جواب پسي راځم،

بارک په بیره خط خلاص کی نو وليدل چي د عاليې خط دی بارک هغه خط بنگل کی او بيا يي په ويلو شروع وکړه عاليې بارک ته ليکلې وه: سلام زما بارکه الله دی وکي چي روغ او جوړ به يي زه بيله تا د مرگ په اميد ناسته يم په ژوند تر مرگ خوشحاله يم ته به نو پوښتنه کوي چي ولي هغه اوله ورځ چي زه نه درلم مکتب ته وجه يي دا وه چي خور مي بيا زما مور ته زما شکايت کړيدی کله چي ما غوښتل مکتب ته درسم نو ورور مي د کور په دروازه کي ولاړ وو ويل يي چي نوره مکتب ته مه ځه زه يي اوس په کور کي د ليونۍ

پخیر بنده کړي یم زما ډیره نفستنگي کيږي بارک نور ما ددې زندانه خلاصه که ما یو لیرې ځای بوځه هیله کوم بارک،

بارک ددې خط په ویلو اوږده ساه و ایستل او بیا یې عاليې ته خط ولیکي او ور وایستوی کله چې عاليې خط خلاص کی نو بارک ورته لیکلې وه: سلام ته دې وعلیکم السلام وایم د ژوندي حیوانه چې کله غوښه پریکوي نو پر هغه به څومره زیات تکلیف تیریرې خو هغه رکم تکلیف مي قبول دی نه ستا جدایې نو ته فکر کوي چې زه به خوشحاله یم خو خیر دا هر څه زغم په دې هیله چې یو ورځ به ته زما کيږي او بیا به د مینې په بدل کي دا هر څه هیر کم او عاليې د بې عقلانو خبرې مکوه چې ما لیرې ځای بوځه تنبتي خو څوک د پردو څخه د خپلو څخه نه که دا کار ما کولای نو د وخته به مي درته ویلې وای چې راځه خو نه زه داسي کار هیڅکله نکوم ولي چې زه نه غواړم ستا د پلار او ورونو عزت د خاورو سره ور خاورې کم زه الله ته امید لرم چې یو ورځ به ستا وروڼه خپله دا هیله ولري چې تا و ماته راکي ما ستا د غوښتلو ډیرې دعاوي کړيدي او الله زما هره دعا راقبوله کړیده امید لرم چې دا به هم راقبولوي نو بیا داسي د بې عقلانو خبرې مکوه،

څنگه چې بارک ویلې وه هم هغسې وسوه داسي ورځ راله چې زما ورونو او کورنۍ دا هیله درلودل چې ما بارک ته ور په نکاح کي خو هغه وخت ډیر ناوخته سوی وو ما او زما

کورنی د بارک په پیژندلو او خپلولو کې ډیر ناوخته کړی وو. مور د بارک د خپلولو موقع د لاسه ورکړي وه څه چې مور د بارک سره وکړه شاید په تاریخ کې چا داسې نه وي کړي کله چې بارک دا خط ماته ولیکي چې هغه به هیڅکله داسې کار ونکړي چې په سبب یې زما او زما کورنۍ بې عزته سي نو ما هغه ته خط ولیکي او ور ومی لیري، کله چې بارک خط خلاص کی نو لیکلې وه: نو بارک ته راته ووايه چې باید څه وکو چې زما و ستا واده وسي،

بارک د عاليې د خط په جواب کې خط ولیکي او ور وايستوي کله چې عاليې خط خلاص کی نو بارک ورته لیکلې وه: عاليې مور بله لار نلرو بيله دي چې ته خپل کورنی ته ووايي چې ته هم زما سره مينه کوي او غواړي يوازې زما سره واده وکړي دا خبره زموږ د مذهب خلاف هم نه ده زموږ مذهب موږ ته دا اجازه راکړيده چې پخپله خوښه د ژوند ملګري انتخاب کړو خو ته جرأت وکه او کورنی ته دي دا خبره وکه،

عاليې دا جرأت نسوای کولای چې کورنی ته ووايي په دي خاطر نه چې هغه د خپلې کورنۍ څخه بیریدل هغې د بارک څخه یو راز پټ کړی وو که یې هغه راز بارک ته ویلای وای نو بارک به هیڅکله د هغې سره مينه نه وای کړي خو د وخت په تیریدو بارک د هغې په دي راز پوه سو هغه داسې چې د بارک او عاليې خط یو ځل بیا دوام مندی وو او هره

ورځ به يې خطونه سره استول چې کورنۍ يې يو ځل بيا په خبره سول او عاليه يې ډيره وترتل د عاليې ددې کړنو څخه يې کورنۍ ډيره سترې سوي وه نو ځکه يې د هغې د واده کولو فيصله کړي وه د عاليې مور چې څنگه د بارک مور ته ويلې وه چې مور يې خپلو دوستانو ته ورکوو نو هم هغسې د عاليې کورنۍ د خپلو دوستانو په يو کور کې د هغې د ورکولو فيصله وکړه لکه څنگه چې د عاليې کورنۍ پوهيدل چې عاليه د بارک سره مينه کوي خو د ضد او غوسې لکبله يې داسې فيصله وکړه چې پخپلو خپلوانو کې د هغې واده د ماهر نامې هلک سره ور وکي عاليې ددې څخه انکار کوي خو يو ورځ يې خور ورته وويل: عاليې ته به عقله يې ته پوهيرې چې ماهر ډير يو پيسه داره هلک دی هغه ته د پلار ډيره شتمنې ور پاته سويده هغه به تا ډيره خوشحاله وساتي په پيسو کې به بازی کوي بازی بارک نو څه لري پر زور موټرسیکل گرځي خو ماهر ته يو نه بلکې څو څو موټران ولاړ دي بارک د يو غريبې کورنۍ دی ته به د هغه سره سم ژوند ونکې....) د عاليې کيسه تر دې ځايه راورسيدل بيا عاليې وويل: زه مې د خور په خبرو و غوليدم او زړه مې د بارک پر ځای ماهر ته ميلان پيدا کي دا زما په ژوند کې يو لويه غلطې وه چې زه تر اوسه پورې ددې غلطۍ سزا گالم ما د الماس پر ځای سکور انتخاب کي د يو حياء ناک او پرهيزگاره شخص پر ځای مې يو بهي حياء او عياش شخص

انتخاب کی الله ماته د بارک سره د چم کولو لویه سزا راځړه
چي ما د ماهر سره د واده کولو فیصله وکړه... ،

د عاليې خبرو جريان درلودی چي په دې وخت کي د هغې
خدمتگار راغلی او وویل: اغلې ډاکټر صاحب راغلی دی
تاسو يي غوښتي یاست،

عاليې د بارک زامنو ته وویل: وبخښی زه به د ډاکټر صاحب
سره ووينم،

عادل وویل: څه خبره ده خاله خيريت دی؟

عاليې وویل: هو زويه خيريت دی د تشویش وړ خبره نه ده،
عاليه د ډاکټر خواته ورغلل او تر روغېر وروسته ډاکټر د
عاليې فشار وکتی او تر څه معایناتو وروسته يي ورته وویل:
اغلې عاليې ما مخکې هم تاسو ته ويلي دي چي د تشویش
څخه ځان وساتی که نه دا به ستاسو لپاره ډیره خطرناکه وي،
عاليې وویل: ډاکټر صاحب په واک کي مي نه ده تیر یادونه
مي زوروي خوب او آرام ته مي نه پریږدي،

ډاکټر وویل: اغلې عاليې زه ستاسو غم درک کولای سم خو
پر تیر وخت افسوس او تشویش کول ډیر خطرناک وي د
روغتیا لپاره تاسو باید د خپل روغتیا خیال وساتی،

تر څه نورو سپارښتنو وروسته ډاکټر د عاليې څخه رخصت
واخيستی او ولاړی عاليه د شپې د خوب لپاره خپل د خوب

اطاق ته ولاړه په نيمه شپه کي فاطمه بيا د عاليې په لويو لويو چغو او نارو د خوبه راکښينستل کله چي د عاليې د اطاق خواته ورغلل نو ويليدل چي عاليه پر کت پریشانته ناسته ده او په فکرو کي غرقه ده، فاطمه د هغې خواته ورغلل او تر څنگ يي کښينستل او ورته يي وويل: عاليې ما د ډاکټر خبرې واوريدې تاسو بايد پر خپل ځان پام وکړي او تشويش ونه کړي څه چي پيښ سول په نصيب کي مو ليکلي وه،

د عاليې تر سترگو اوښکي روانې سوې او ويويل: فاطمې! څه وکم دا هر څه زما په واک کي نه دي د کمه وخته چي د بارک څخه جدا سوې يم هره ورځ او هره شپه زوريرم د هغه يادونه مي خوب او آرام ته نه پريردي هره ورځ چي بیده سم بارک په خوب کي راته راسي سپين کالي يي اغوستي وي او په خدا زما و خواته را روان وي زما اوښکي په خپل لستوني را پاکي کړي او راته ووايي: ليونی ته خو پوهيری چي زه ستا اوښکي نسيم زغملای نو ولي په هر واري اوښکو تيولو ما زه يرو؟

زه بارک ته ووايم چي ما د ځان سره بوځه خو بارک راته وائي چي زه نسيم کولای تا له ځان سره بوخم، دا ووايي او راځه ولاړ سي زه په هغه پسې ډيري ناري ووهم خو هغه راځه ورک سي فاطمې! دا خوب د هغه وخت راهيسي زه وينم چي کله ما د بارک رښتيني مينه درک کړل ما هغه ډير

زهير کي ڊير تڪليفونه او غمونه مي ورکړل هغه به ماته
ډيري بنيراي کړي وي،

فاطمې وويل: نه داسي نه ده عاليې بارک تر اخيري سلگيو
پوري ستا د بنه ژوند دعاوي کولي او تر اخيري سلگيو يي
يادولي او ويل به يي چي زه د عاليې څخه هيڅ گيله نه کوم
هغه بي عقله وه ناپوه وه نو ځکه يي داسي وکړل خو زه
پوهيرم چي يو ورځ به حتماً هغه د خپلې ناپوهۍ احساس
وکي، او بيا يي راته په اخيرو شپو کي وويل: فاطمې تا زما
ټول حقوق پر ځای کړيدي زه به دي دا احسانات هيڅکله نه
کم هير خو يوه اخيري غوښتنه درڅخه کوم زما تر مرگ
وروسته عاليه پيدا که او ورته ووايه چي يو ځل بس يو ځل
زما قبر ته راسه زما روح به پر آرامه سي،

د فاطمې تر سترگو اوښکي روانې سوي او بيا يي وويل: د
بارک تر مرگ وروسته ما ډير کوښښونه وکړل چي تا پيدا
کم او د بارک اخيري وصيت او غوښتنه پر ځای کم خو کله
چي ستاسو پخواني کور ته ورغلم همسايه گانو مو ويل چي
هغوی دا څو کلونه کيري چي ددې ځای څخه تللي دي ما ډير
ځايونه په تا پسي وکتل خو پيدا مي نکړي زه ډيره مايوسه
سوم الله ته مي ډيري دعاوي وکړي چي تا پيدا کم او د بارک
قبر ته دي ور ولم او د هغه روح پر آرامه کم کله چي مي ستا
په ستور کي د بارک عکس وليدی او ستا د ستور د
کارکونکي څخه مي ستا نوم واوریدی نو د ډيري خوشحاليه

مي بدن په ريرديدو سو هو عاليې د بارک اخيري غوښتنه همدا وه چي بايد ته يي قبر ته ورسې،

عاليې وويل: فاطمي زه د هغه لپاره خان قربانو لای سم خو زه به په کم مخ د هغه سره مخ کيږم ما هغه ته دومره غمونه ورکړل چي په ژوندوني څه چي زه د هغه د قبر سره لا نسیم مخامخ کيدلای که نه ما به د هغه سره په ژوندوني ليدلي وای او بخښنه به مي ځنې غوښتي وای،

فاطمي وويل: عاليې ستا د بارک دا عادت ياد نه دی چي کله به هغه ډير هم خوابدی او خپه سو نو تر درو ورځو به اضافه نه وو خوابدی ما درته وويل چي هغه ډير وخت مخکې لا ته بخښلې وې او دا د بارک اخيري غوښتنه وه چي بايد ته يي قبر ته ورسې اوس پريکړه ته وکه که ستا په زړه کي اوس هم بارک ته يو څه مينه پاته وي نو ته به د هغه دا غوښتنه ومنې او زموږ سره به خپل هيواد ته ولاړه سي او د هغه د روح د آرامي لپاره به د هغه قبر ته ورسې،

عاليې وويل: فاطمي زه د بارک لپاره هر څه کولای سم که د هغه اخيري غوښتنه زما ژوند اخيستل وای نو ما به بيله فکړه خپل ژوند د هغه پر نامه قرباني کړی وای سمدې زه تياره يم چي ولاړه سم،

په دي سره فاطمه ډيره خوشحاله سوه او د عاليې څخه يي مننه وکړه د بارک زامنو د څو ورځو تر رخصتيو او ميلو وروسته د بيرته تللو تياری شروع کی تر څو ورځو وروسته

ټول تيار سول او د خپل هيواد پر خوا روان سول، په طياره کي د بارک زامن او لمسيان د عاليې تر څنگ کښيښتل او د عاليې څخه يې د پاتې کيسې غوښتنه وکړه عاليې وويل: (..... کله چي مي کورنۍ زما رضاييت وليدی نو يې د ماهر سره زما د کوزدې کولو تياري شروع کی بارک په دي نه وو خبر يو ورځ چي کله هغه مکتب ته راغلی نو مدير ډير پریشانانه ناست وو بارک ورته وويل: څه خبره ده مدير صاحب ولي داسي غمگين ياست،

مدير نه غوښتل چي بارک پریشانانه سي نو يې ورته وويل: کمه خبره نه ده بس داغسې مي يو څه طبعيت خراب دی،

بارک شمکن وو چي حتماً يو خبره ده چي مدير يې دده څخه پټوي نو يې ورته وويل: مدير صاحب حتماً يو خبره ده چي تاسو يې زما څخه پټوی راته ووايست هيله کوم،

مدير وويل: سبا ته د عاليې کوزده ده،

کله چي مدير بارک ته دا خبره وکړه نو بارک د ديواله سره وجنگیدی هوبښ او سد يی له بدنه څخه ووتی، مدير چي کله ولیدل چي بارک د ډيري پریشانانه د سد څخه ووتی نو يې بارک وښوروی خو بارک لا هم په سد کي نه وو د مدير د څو وارو ښورولو وروسته بارک پر سد سو مدير ورته وويل: بارک! ته ښه يې؟

بارک په ماته زړه وويل: هو ښه يم،

مدیر بارک ته د هغه د سکون او زړه ښه کیدنې لپاره څو خبرې وکړي خو بارک په اخیره کې وویل: زه نه پریږدم چې دا کوزده وسي ما او عاليه هيڅوک نسي سره جلا کولای،

بارک دا وویل او وروسته خپل صنف ته روان سو او هلته يي کتابچه او قلم واخيستل او عاليې ته يي خط وليکي او خپل کوچني شاگرد ته يي ورکي او ورته يي وویل چې دا عاليې استاذې ته يوسه، شاگرد هغه خط عاليې ته ورکي کله چې عاليې د بارک خط خلاص کی نو بارک تر سلام وروسته ورته ليکلي وه: عاليې نن سهار چې کله مکتب ته راغلم نو مدیر راته وویل چې ستا کوزده کيږي عاليې ته هيڅ فکر مکوه زه په هيڅ صورت نه پریږدم چې ستا کوزده او واده د بل چا سره وسي هيڅوک په تا په زوره واده نسي کولای زه ستا سره يم ته مه وارخطاء کيږه،

عاليې چې کله د بارک خط ووايه نو په جواب کې يي خط ورته وليکي او ور وايستوي، بارک په صنف کې په فکر کې ډوب ناست وو چې د عاليې خط ور ته راورسیدی بارک په تلواری سره د عاليې خط خلاص کی عاليې ورته ليکلي وه: بارک هيله کوم نور ماته خطونه مه را استوه زما کوزده او واده د بل چا سره کيدونکی دی نور نه غواړم په دي خطونه وخت ضايع کم،

بارک د عاليې ددي خط په ويلو ډیر حيران سو او بيا يي په جواب کې خط ور واستوي کله چې عاليې خط خلاص کی نو

بارک ورته لیکلې وه: عاليې زه پوهیږم چې پر تا کورنۍ فشار راوړیدی چې کومه پېښه ونسي نو ته ماته داسې خبرې کوي عاليې ما درته وویل چې ته مه وارخطا کیره زه یم ستا سره زه به هر څه سم کم،

عاليې د بارک ددې خط په جواب کې بارک ته خط ور واستوی کله چې بارک خط خلاص کې نو لیکلې وه: پر ما هیچا فشار نه دی راوړی ما په خپل رضایت دا ریشته خوښه کړې او منلې ده هر څه سم دي نو ستا څخه هیله کوم چې ته یې مه را خرابوه،

بارک د عاليې د خط په جواب کې خط ور واستوی کله چې عاليې خط خلاص کې نو بارک ورته لیکلې وه: عاليې دا ته څه وایي ایا ته پر سد یې ما او تا خو یو د بل سره مینه کوو نو بیا ته څنگه د بل چا سره د واده کولو فیصله کولای سي ایا زما څخه کومه غلطې سویده که راڅخه سوې وي نو بڅښنه غواړم بیا به هیڅکله داسې کار ونه کم چې ته دې په ناراضه سي خپل بارک ته بس دا یو ځل بڅښه وکه هر څه به د پخوا پخیر عادي کو خو بس ته ما یوازې مه پریرده زه بېله تا نیمګړی یم عاليې،

عاليې د بارک د خط په جواب کې خط ورته ولیکې او ور واستوی کله چې بارک خط خلاص کې نو عاليې ورته لیکلې وه: ستا پیاد نه دي چې ما درته ویلې وه چې زما لپاره زما کور زندان دی ما ددې زندانه وباسه ما صرف غوښتل چې

ددې زندانه ژر واوځم زما ستا سره مينه كول نيت نه وه اوس
زما مقصد دا دی د يو بل چا سره پوره کيږي نور ستا مينې
او تاته اړتيا نلرم،

بارک د عاليې د خط په ويلو د درد په خندا سو او ډير يې
وځنډل او بيا يې عاليې ته خط وليکي او ور وايستوي کله چي
عاليې خط خلاص کی نو بارک لومړی ورته ځنډلې وه او بيا
يې ورته ليکلې وه: عاليې په دومره اسانۍ خو دي نه پريږدم
ته ما نه پيژنې چي زه څومره ضدي يم که زما نسوي نو د بل
چا کيدلو ته به دي هم نه پريږدم زه به وگورم چي ته دا واده
څنگه زما څخه کوي،

عاليې د بارک ددې خط په ويلو هيڅ ونه ويل او فکر يې کوی
چي بارک يو کمزوری ښوونکی دی هيڅ به ونه کولای سي
خو وروسته يې فکر وکی که يې چيري ماهر ته صرف يوه
خبره وکړه نو هم به ددې ژوند خراب سي نو ځکه په دي اړه
ډيره پريشانه سوه او بارک ته يې ژر ژر خط وليکي او ور
وايستوي خو څو شيبې وروسته هغه کوچنی انجلی بيرته
راغله او عاليې ته يې هغه خط بيرته ورکی او ورته يې
وويل: استاذې! بارک استاذ نه وو مکتب کي تللی وو،

عاليه ډيره پريشانه سوه چي هسي نه بارک د هم اوس څخه
ددې پر ضد کوم اقدام ونه کي، بارک چي کله کور ته
ورسيدي نو خپل اطاق ته ولاړی او خپل بستره يې ليري
وغورځول او پر کت يې پر بالښت سر کښيښوی او تر څه

فکر وروسته يي تر سترگو اوبښکي روانې سوي او د عاليې په یاد کي يي ډير وژړل، عاليه د سبا د لمر را ختلو په انتظار وه کله چي لمر راوختی او مکتب ته د بارک د راتلو وخت سو نو عاليې خپل شاگردې ته وويل چي ورسه وگوره چي بارک استاذ راغلی دی که نه کله چي د عاليې شاگرده مکتب ته ورغلل نو څو شيبې وروسته بيرته عاليې ته راغلل او ويويل: هو استاذې راغلی وو،

عاليې هغې ته خط ورکي او ورته يي وويل چي دا بارک استاذ ته ورکه، هغه شاگرده هم ولاړه او بارک ته يي خط ورکي بارک په غمگين انداز د هغه شاگردې څخه خط واخيستی او خلاص يي کي چي عاليې ورته ليکلي وه: بارکه هيله کوم زما ژوند مه را خرابوه همدا به مو په تقدير کي ليکلي وه نو د تقدير سره جنگ مکوه زه ددي خبرې بڅښنه غواړم چي ما ستا سره د مينې کولو تمثيل وکي نو هيله کوم سزا يي دومره لويه مه راکوه چي بيا زه تل تر تله ددي سزا له امله سوځل کيړم هيله کوم بارک هيله کوم،

بارک د عاليې ددي خط په ويلو د غمه موسکي سو او بيا يي عاليې ته خط واستوی چي ورته ليکلي يي وه: ليونی ما ستا سره رښتيني مينه کړيده او تل به يي کوم تيره ورځ زه په غوسه او درد کي وم چي داسي ترخي خبرې مي درته وکړي زه به هيڅکله داسي ونه کم ماته ستا خوشحالي مهمه ده د هر چا سره چي يي خوشحاله دي يي زه به تل دعاوي درته کوم

چي ستا راتلونکي خاوند تاته د نړۍ ټولې خوشحالي درکي
کوم چي ما يي د درکولو خوبونه ليدل بڼه وخت ولري عاليې
پر الله دي سپارم،،،

عاليه د بارک ددي خط په ليدو ډيره خوشحاله سوه او زړه يي
مطمئن سو چي د بارک لخوا کومه ستونزه نسته، د عاليې
کورنۍ د عاليې د کوزدې لپاره تياري نيوي، بارک ورځ په
ورځ په روحي او ذهني نارغيو اخته کيدی او مکتب ته به هم
پر وخت نه راتلای کله کله به هيڅ راتلی نه يو ورځ مدير د
بارک د بد حالت په ليدو هغه ته وويل: بارک! ستاسو حالت
ته په کتلو تاسو څو ورځو رخصتيو ته اړتيا لری ته کولای
سي چي ولاړ سي،

بارک وويل: نه مدير صاحب کومه خبره نه ده زه بڼه يم،
مدير وويل: نو بيا ولي دا څو ورځي داسي په فکرو او سوچو
کي غرق راځي زه پر دي بيريرم چي داسي نه په لاره کي
الله دي نکړي کومه پيښه وکي زه درته وايم چي ته رخصتيو
ته اړتيا لري،

بارک وويل: نه مدير صاحب ما وويل چي سم يم کومه خبره
نه ده،

مدير وويل: صحي دی چي ستا هر ډول خوبه وي،

بيا مدير تر څه ځنډ وروسته وويل: ايا عاليه دي ارمان ده زه پوهيزم چي ته په هغې پسي داسي سوي يي زه درته وایم چي د عاليې مينه يو خوب وگڼه او هير يي که،

د بارک تر سترگو اوبنکې رواني سوي او په ژرغوني اواز يي وويل: د هيرولو کوښښ خو يي کوم مدير صاحب خو څه وکم چي هر واري يي په هيرولو کښي ناکام سم،

د بارک د اوبنکو په ليدو مدير ډير حيران سو او بيا يي وويل: عاليه ډيره بدبخته ده چي ستاسو پڅير ځوان يي پريښوي په نن وخت کي ستاسو پڅير ځوانان ډير کم دي چي مينه د واده لپاره کوي او هغوی دي پخپله مينه کي ستاسو پڅير رښتيني وي....)، کله چي د عاليې کيسه تر دې ځايه راورسيدل نو په دي وخت کي د طياري چلونکي وويل: د دوو ساعتو لپاره استراحت کوو د طياري د ناستي لپاره آماده سي،

ټول د طياري د ناستي لپاره آماده سول د طياري تر کښينستلو وروسته ټول د استراحت او ميلي لپاره د هوايي ډگر څخه ووتل، دوو ساعتو پوره کيدو ته لږ وخت پاته وو چي بيرته ټول حاضر سول او د سفر لپاره آماده سول او طياري په روانيدو شروع وکړه کله چي طياره پر خپل مسير برابره سوه نو د عاليې کيسه بيا شروع سوه (.....بارک چي به هره ورځ مکتب ته ننوتی نو د فاطمي به پکښي فکر وو فاطمي به ليدل چي د عاليې په بي وفايي بارک ډير غمگين دی د بارک

غمگینتوب به فاطمه ډیره زهیرول او په عینې حال کې به یې
 عاليې ته ډیر بد و رد ویل او ورته په غوسه به وه، یو ورځ
 چې کله بارک مکتب ته راتلای نو د عاليې د کور ومخته ډیر
 د خلکو او کوچنیانو رش وو بارک د مکتب مخته ودریدی او
 د یو شاگرد څخه یې وپوښتل چې څه خبره ده دا دومره رش
 ولې دی؟ شاگرد ورته وویل: استاذه نن د عاليې استاذې
 کوزده ده،

په دې سره بارک ډیر غمگین سو او تر سترگو یې اوښکې
 روانې سوې کله چې یې موټرسیکل دروی نو تر سترگو
 روانې اوښکې یې فاطمې ولیدلې او ډیره غمگینه سوه، د
 مکتب رخصتیدو ته څه وخت پاته وو مدیر فاطمې ته وویل:
 فاطمې لورې زما یو ځای کار دی زه وختې ځم زه به تاته د
 مکتب قلف درکم چې کله شاگردان رخصت سول بیا د مکتب
 دروازه در سره وتړه،

فاطمې وویل: سمه مدیر صاحب،

څو شیبې وروسته د مکتب شاگردان ټول رخصت سول،
 بارک خپل شاگردان هم رخصت کړل او دی په صنف کې
 پاته سو یو شاگرد بارک ته وویل: استاذه ته نن همدلته پاته
 کیږي؟

بارک وویل: نه زه حاضري رسوم بیا څو شیبې وروسته ځم
 تاسو ورسی ولاړ سی،

شاگردان ټول ولاړل د فاطمې سره يو شاگرده پاته وه فاطمې هغې ته وويل: مرضيې ورسه بارک استاذ ته ووايه چې موټرسیکل دي نور بوځه زه مکتب قلفوم مدير صاحب تللی دی قلف يې فاطمې استاذې ته ورکړیدی،

مرضيه ولاړل او څو شيبې وروسته بیرته راغلل او فاطمې ته يې وويل: استاذې بارک استاذ په خپل صنف کي ناست وو ويل سمدۀ درځم،

فاطمې وويل: شاگردان يې تللي وه؟

مرضيې وويل: هو استاذې تللي وه او استاذې بارک استاذ ژړله،

فاطمه حیرانه سول او بيا يې وويل: څه؟

مرضيې وويل: بارک استاذ ژړله تر سترگو يې اوبنکې را روانې وې،

بيا مرضيې وويل: استاذې بارک استاذ ولې ژړل؟

فاطمې په دې خاطر چې مرضيه د مکتب دباندي چاته ونه وايي نو يې ورته وويل: ژړل يې نه هغه يې سترگو کي کوم څه لويديلي وه نو په دې خاطر يې سترگو اوبنکې کولي خو ته نور ورسه کورته ولاړه سه مور به دې درته انتظار وي،

مرضيې وويل: سمدۀ استاذې،

مرضيه کور ته ولاړل او په مکتب کي يوازې فاطمه پاته سول فاطمې دپته انتظار کوی چي بارک موټرسیکل وباسي او دا دروازه قلف کړي، فاطمې ډیر انتظار وکی په دي انتظار کي یونیم ساعت تیر سو فاطمه ډیر خسته سول اخیر کي د هلكوانو د مکتب خواته ورغلل او هغه دروازه يي وټکول او ویویل: وبخښی استاذه وخت پوره دی،

خو د بارک لخوا کوم جواب ور نه کول سو فاطمې بیا دروازه وټکول خو بیا هم بارک جواب ورنه کی اخیر کي فاطمې دروازه خلاصه کړل او دننه ورغلل کله چي د بارک صنف ته ورغلل نو لویه چغه يي وکړل او ډیره حیرانه سول فاطمې ولیدل چي بارک په صنف کي پر چوکی ناست دی او د لاس تر مړوند يي وینې بهیږي او بي سده سویدی فاطمه يي ژر څنگته ورغلل او بارک يي وښوروی او نارې يي باندې وهلي چي بارک! بارک! خو بارک ضعف کړی وو او سخت بي سده سوی وو، فاطمې خپل د پورنې یو ټوټه څیرې کړه او د بارک مړوند يي پر ور وتری، فاطمې چي هر څه وکړه خو بارک په هوش کي نه راتلی اخیر دباندې ووتل او تر څو شیبو وروسته يي د مکتب مخته موټر را وستی او دا ژر ولاړل او بارک يي تر څنګ نیولی وو موټر کي يي کښینوی دا يي ترڅنګ کښینستل او موټروان ته يي وویل: هله وروره لږ ژر روغتون ته درځه،

عاليې پر ټوله لار پر بارک نارې وهلي خو بارک په هوبښ کي نه راتلی، تر څو شیبو وروسته روغتون را ورسیدی نرسانو بارک عاجل عملیات خوني ته بوتلی او فاطمه دباندې ورته انتظار سوه،

د فاطمې دننه عاجل واټ کي ډیر نفس تنگ سو او خسته سول نو ځکه د عاجل واټ مخته ووتل څو شیبې وروسته په روغتون څو تور رنگ موټران راننوتل د دریدو سره سم تور لباس په تن ساتونکي د موټرانو څخه راکښته سول او ژر يي د مینځ د موټر د شا دروازه خلاصه کړل، کله چي ساتونکي دروازه خلاصه کړل نو د هغه موټر څخه یو پوخ عمره سړی راکښته سو او د عاجل واټ پر خوا د ساتونکو په مینځ کي ور روان سو او ډیر پریشانه او غوسه وو ټول روغتون يي ننداره کوله فاطمې هم ورته کتل او حیرانه وه چي دومره غټ سړی دلته څه کوي، کله چي هغه سړی عاجل واټ ته ننوتی نو د روغتون مشر يي مخته راغلی هغه سړی په ریریدلي اواز ورته وویل: زما زوی چیری دی؟

د روغتون مشر ورته وویل: دننه عملیات خونه کي دی صاحبه تاسو فکر مکوی زخم يي ژور نه دی تاسو دلته انتظار سی په یو څو شیبو کي به يي عملیات وسي،

هغه سړی ډیر پریشانه وو چي په دي وخت کي دوه نور ساتونکي عاجل واټ ته ننوتل کله چي ننوتل نو هغه مشر سړي ته يي سلام ووايه چي په دي وخت کي د هغه ورته شاه

وه او دوى يي نه ليدل، كله چي مشر سړي ورته وکتل نو دواړه يي پر مخ ټينگ په چپلاخه (خپيره) ووهل او بيا يي ورته وويل: ما تاسو ته نه وه ويلي چي څلرو شت ساعته د هغه پر شاوخوا و اوسى تاسو چيري واست چي هغه پر داسي حال سو،

هغو ساتونکو ورته وويل: صاحبه خو کشر خان مور ځانته نه پرېښوولو،

هغه مشر وويل: بي عقلانو يو کار مو سم نسي کولای،

فاطمې د ليري څخه دا حالت څارى او په عيني حال کي يي د بارک د عمليات خونې گرو فانو ته هم کتل خو لا هم د بارک عمليات شروع وو خو څو شيبې وروسته د عمليات خونې زرغون گرو ف ولگيدى، فاطمه په دي سره ډيره خوشحاله سوه او د بارک د عمليات خونې پر طرف ور روانه سول، چي فاطمه هلته ور رسيدل تر هغه د مخه ډاکتران دباندې راووتل کله چي د بارک د عمليات خونې ډاکتران راووتل چي په دي وخت کي فاطمې هم د هغه مشر سړي د ساتونکو په رش کي ځان راوړسوى ډاکترانو هغه مشر سړي ته وويل: مبارک مو سه ستاسو زوى اوس ښه دى،

په دي سره فاطمه پر ځاى حيرانه ودریدل او هغه سړي ته يي زير زير وکتل، بيا هغه مشر او ساتونکي يي د بارک عمليات خونې ته ننوتل فاطمه هم ورغلل، مشر سړى د بارک

د کټ تر څنگ کښنستی او د بارک پر تنډې يې لاس کښيښوی
او ورته يې وويل: اوس څنگه يې؟

بارک وويل: ښه یمه،

مشر سړي د بارک لاس ونيوی مچ (ښگل) يې کی او تر
سترگو يې اوبښکې روانې سوي او تر څو شیبو وروسته يې
ډاکټرانو ته وويل: زه ستاسو څخه ډیره ډیره مننه کوم چې
زما زوی مو را وژغوری،

ډاکټر وويل: نه نه صاحبه دا خو زموږ مسؤليت دی،

بيا ډاکټر فاطمې ته لاس ونيوی او هغه مشر سړي ته يې
وويل: مننه خو بايد ددې اغلې څخه وکو چې ستاسو زوی يې
پر وخت روغتون ته را ورسوی که نه نو ستاسو زوی به
کوما ته تللی وای،

هغه مشر سړي او بارک د فاطمې خواته وکتل د بارک
لومړی ځل وو چې فاطمه يې وليدل، بيا هغه مشر سړي
فاطمې ته وويل: ډیره ډیره مننه لورکۍ دا احسان به مو په
ټول عمر نه کم در اداء خو تاسو څوک ياست لوري؟

فاطمې ورته وويل: هغه ما او بارک په يو مکتب کې استاذان
يو بارک د هلکوانو استاذ دی او زه د انجونو استاذه یم،

مشر سړي وويل: خو لوري دا راته ووايه چې زما زوی چا
پر داسي حال کی؟

په دي وخت کي بارک فاطمې ته وکتل او د سترگو او سر په اشاره يې پوه کړه چې هيڅ مه ورته وايه، کله چې بارک فاطمې ته د کيسو د نه کولو اشاره کول نو په دي وخت کي يې پلار ورته وکتل او پوه سو چې بارک فاطمې ته وويل چې کيسه مه ورته کوه نو ځکه يې ورته وويل: گوره زويه! دا به نه راته ووايي خو يو ورځ يې حتماً پيدا کوم او ستا د هر څاڅکي وينې بدله به ځني اخلم،

د بارک پلار د بارک پر سر لاس تير کي او وروسته د روغتون څخه ووتی، فاطمه د بارک تر څنگ کښيښته او بارک ته يې وويل: بارک ته اوس څنگه يې؟

بارک ورته وويل: فاطمې تا بايد داسي نه وای کړي ته پوهيري په دي سره به ستا عزت ته ډير تاوان ورسيري او زه دا نه غواړم چې زما په سبب دي چې چاته کوم تاوان ورسيري،

فاطمې وويل: زما تر عزت ستا ژوند مهم وو خو ته دا راته ووايه چې تا ولي داسي وکړه ايا په داسي کولو به عاليه ستا سي ايا بيرته به تاته راسي الله په هر څه کي خپل حکمت لري په همدې کي به دي خير وو،

تر څه خبرو وروسته بارک د کټه ولاړ سو او فاطمې ته يې وويل: درځه زه دي کور ته ورسوم،

فاطمه ډیره حیرانه سول او ورته یې وویل: نه نه بارک ته استراحت ته دلته اړتیا لري،

بارک فاطمه تر لاس ونيول او روان سول، ډاکټر د واک په دروازه کې ورته وویل: تاسو چیرې ځی مشر صاحب ویل چې تاسو تر ښه جوړیدو پورې باید نه پریردو تر څو چې ښه جوړ سوی نه یې،

بارک وویل: زه د مشر صاحب د امر هیڅ پروا نلرم تاسو یې ومني زه ضرورت نه ورته لرم،

بارک ټکیسې موټر راوگرځوی او د فاطمې سره د مکتب پر خوا روان سول کله چې مکتب ته ورسیدل نو د مکتب پر شاوخوا ولاړو خلکو ورته وکتل چې فاطمه او بارک یو ځای سره راغلل، ټول ډیر حیران سوه او په فکر کې یې ډول ډول خبرې گرځیدي راگرځیدي، بارک پوه سو چې دوی غلط فکر کوي نو یې فاطمې ته وویل: ته ولاړه سه کور ته مکتب زه قلفوم،

فاطمه د کور پر طرف روانه سول خو کله چې د څو ولاړو ځوانانو تر څنګ تیریدل نو هغو په خپل مینځ کې پټې خبرې وکړې د فاطمې خواته یې وکتل او په خندا سول، بارک هغو ته کتل چې په دې وخت کې ډیر په غوسه سو او د هغو پر خوا یې ور وځغستل او تر سوکانو او لغتو یې لاندې کړل او په جنګ ور سره اخته سو، فاطمې د بارک لاس ونيوی او

ورته ویویل: بارک! بارک پریرده یی وایم پریرده دوی د
دوی دا خبرې عادت دي،

کله چي بارک د هغو په وهلو ستری سو نو د خپل زخمې
لاس څخه یی پټی وغورځول او هغو ځوانانو ته یی ویل: دا
دی دا وینی ددی لپاره را سره تللی وه دې زما ژوند وژغوری
زما سره د فحشاء لپاره نه وه تللی،

بارک هغوی بیا څو سوکان او لغتې ووهل هغوی ولاړل او
ویځغسل، بارک ستری سو او د استراحت لپاره مکتب ته
ولاړی تر څو شیبو وروسته مکتب ته پولیس را ننوتل هغه د
بارک په لاس وهل سوي ځوانان هم ور سره وه پولیسو بارک
ته ویل: دوی پر تا عرض کړیدی چي تا دوی وهلي دي،

بارک ویل: هو وهلي مي دي ایا تا د دوی څخه پوښتنه
وکرل چي ما پر څه ووهل؟

پولیس ویل: دا خبرې درځه بیا په ماموریت کي وکه،

بارک د پولیسو سره روان سو او ماموریت ته ولاړل د
ماموریت امر نه وو راغلی څو ساعته وروسته راتلی نو ځکه
یی بارک او هغه ځوانان ټول بندیان کړل، څو شیبې وروسته
د بارک پلار خبر سو او په تلوار د پولیسو ماموریت ته
راغلی ټولو پولیسو سلامي ورته وکړه د بارک پلار چي کله
بارک په زندان کي ولیدی نو ډیر په غوسه سو او د پولیسو

قومندان يي تر گريوان ونيوی او ورته ويويل: پوهيري تاسو
څوک بندي کړيدی دا زما يوازینی زوی دی،

د پوليسو قومندان په ريرديدلي اواز ورته وييل: صاحبه
ستاسو زوی جنگ کړی وو،

د بارک پلار د پوليسو د قومندان گريوان ايله کی او د بارک
خواته ورغلی او ورته ويويل: ستا جنگ ته څه اړتيا وه خو
ماته به دي ويلي وای،

د پوليسو قومندان خپل يو پوليس ته اشاره وکړه چې د زندان
دروازه خلاصه کي کله چې هغه دروازه خلاصه کړل نو
بارک دباندې راووتی او د پلار سره يو ځای د ماموريت
څخه ووتی پلار يي ورته وييل: زويه ته اوس هم زما څخه
خپه يي؟

بارک وييل: د زندانه دي راويستم څه احسان دي نه دی
راباندې کړی د خپل نامه د پاره دي راويستم چې هسي نه
څوک ووايي چې د هيواد د غټ تجار ظفر شاه زوی په زندان
کي دی،

پلار يي وييل: زويه ته ولي تل پر ما منفي فکر کوي هيڅ يو
پلار خپل اولاد په ستونزو کي نسي ليدلای،

بارک وييل: دا خبرې دي هغه وخت چيري وې چې ما او
مور مي ډيره اړتيا درته درلوده هغه وخت خو د هغه بلې

ميرمني سره وی چي کله دي هغه په تکر کي د لاسه ورکړه
بيا دي مور پياډ سوو،

د بارک پلار وويل: داسي مه وایه زويه تاسو تل زما په زړه
کي واست او اوس هم یاست خو ستا مور سر زوري کول او
زه به يي ځان او تاته نیردي نه پرېښوولم زه مجبوره سوم
چي داسي وکم ما وبخښه زويه،

بارک هيڅ ونه ويل او روان سو، فاطمي ته يي شاگردانو
وويل چي بارک استاذ پوليسو بوتلی، فاطمه ډیره پرېشانه وه
خو کله چي يي مابښام پلار راغلی نو فاطمي ته يي ډیر په
غوسه کتل چي کله ورته را نیردي سو نو ټينگه چپلاخه
(خپیره) يي ووهل، د فاطمي انا پر راوخستل او ورته
ويويل: څه خبره ده چي زما لورکی دي ووهل بي عقله؟

د فاطمي پلار وويل: ددې څخه پوښتنه وکه چي د پردې هلک
سره چيري تللي وه؟

د فاطمي انا فاطمي ته وويل: پلار دې څه وايي لورکی ايا دا
رښتيا دي؟

فاظمي چي تر سترگو يي اوښکې بهیدلي وويل: انا هغه زموږ
د مکتب د هغه بارک د استاذ د لاس مړوند پرې سوی وو
ډیره وینه ځنې تللي وه هغه بي سده وو نو ځکه ما روغتون
ته ورسوی،

د فاطمي انا د فاطمي پلار ته وويل: نو دا خو يي ښه کار
کړيدی،

د فاطمي پلار وويل: ښه کار؟ ته ورسه وگوره چي په ټول
کلي کي څه اواز ده چي خلک څه بد و رد وايي،

د فاطمي انا وويل: زويه هغه متل دي نه دی اوريدلی چي
وايي د ښار دروازي تړل کيدای سي خو د خلکو خولي نه
تړل کيږي او بل بارک خو زه پيژنم هغه ډير ښه هلک دی
هغه هيڅکله غلط کار نسي کولای،

د فاطمي پلار خپل اطاق ته په غوسه ننوتی د فاطمي انا
فاطمي ته وويل: ورسه لوري بیده سه خپه کيږه مه پلار دي
ډير غوسه وو،

فاطمه تر سهاره د بارک په فکر کي وه چي ايا بارک به د
پوليسو د ماموريتو راوتلی وی او که نه ايا د هغه لاس به
جوړ سوی وی او که نه تر سهاره په همدې فکر کي وه چي
کله سهار سو نو د مکتب پر خوا روانه سول تر څه وخت
انتظار وروسته بارک راغلی، فاطمه د هغه په ليدو ډيره
خوشحاله سوه کله چي بارک صنف ته ولاړی نو فاطمي د
يوې شاگردې په لاس خط ورکی او هغې بارک ته ورورۍ
او ورته يي وويل چي دا فاطمي استاذې راکي، کله چي بارک
خط خلاص کی نو فاطمي تر سلام وروسته ورته ليکلي وه:
ستاسو صيحت اوس څنگه دی او تاسو تيره ورځ تر څه وخته
پوري د پوليسو سره واست؟

بارک يي په جواب کي خط ور واستوی ورته ليکلي يي وه:
اوس ښه يم دا خو هيڅ زخم نه دی هغه زخم ته چي زړه ته
مي رسيدلی دی او د يو څو شيبو لپاره د پوليسو ماموريت
کي وم بيا خپل کور ته ولاړم، فاطمه د بارک د ښه صيحت
په اوريدو ډيره خوشحاله سوه،

کله چي د مکتب ساعتونه نيمايي ته ورسيدل نو يو دم د مکتب
دباندي د خلکو غالمغال شروع سو بارک حيران سو چي دا
څه کيسه ده فاطمي هم ژر د مکتب دروازي ته ځان را
ورسوی چي وويني څه خبره ده خو کله چي بارک ور ووتی
نو ويليدل چي د يو سري د نورو څو خلکو سره جنجال دی
او هغو ته وايي: د رزيل زامنو زما لور فاحشه نه ده او نه هم
هغه هيڅکله کوم غلط کار کوي،

فاطمه پوه سوه چي ددي پلار دی نو ځکه تر دروازي ور
ووتل، بارک هم پوه سو چي دا د فاطمي پلار دی نو ځکه
ورغلی او ورته ويويل: کاکا څه خبره ده؟

د فاطمي پلار په غوسه وو او بارک ته يي ويويل: بي غيرته
ته خو ږغ مه لره دا ټول ستا د لاسه نه به زما لور ته
روغتون ته بيولای او نه به دي احمقانو داسي بد و رد ويلای،
بارک د فاطمي پلار ته ويويل: ته ارام اوسه کاکا،

بيا بارک هغو خلکو ته ويويل: تاسو بل کار نه لری چي د
نورو په تهمت لگولو پسي مو لستونې رانغښتي دي که مي

اوس يو تليفون وکی نو ټول به زندان ته د کلو کلو لپاره
واستوم تاسو نه پوهیږی چې زه څوک یم؟

هغو وویل: موږ خو یوازې دا خبرې نه کوو خو ټول کلی یې
کوي،

په دې خبره سره د فاطمې پلار ډیر پریشانه سو او بارک تر
څو شیبو فکر وروسته د فاطمې پلار ته وویل: کاکا ستا لور
ماته په نکاح راکوي؟

په دې سره فاطمه د هغې پلار او دا نور خلک ډیر حیران
سول، بیا د فاطمې پلار په غوسه وویل: دا ته څه وایي بې
عقله ته څوک یې د کم خای یې څه کاره یې چې زه خپله لور
درکم،

بارک وویل: زما سره راځه کاکا،

بارک د فاطمې پلار او فاطمه په ټیکسي موټر کې کښینول او
روان سول بارک پر لاره موټروان ته لار ورنښوول تر څه
وخت وروسته یو ډیر لوی مارکیټ را ورسیدی بارک
موټروان ته وویل چې همدلته یې ودرو،

بارک د فاطمې پلار ته وویل: راځه کاکا،

کله چې د فاطمې پلار او فاطمه د موټر څخه کښته سول نو د
فاطمې پلار ډیر حیران سو او بارک ته یې وویل: تا موږ زما
کار خای ته ولي راوستوو؟

بارک وویل: تاسو دلته کار کوی کاکا؟

د فاطمي پلار وویل: هو زه دلته کمپیوتر کاره یم،

بارک وویل: زما سره راځه کاکا،

کله چي دوی مارکیت ته ننوتل نو د هغه ځای کارکونکي ټول
ډیر حیران سول، بارک د معلوماتو د څانگې د مسؤل څخه
وپوښتل: بابا چیري دی؟

هغه ورته وویل: لوړه په غونډه کي دی،

بارک د فاطمي پلار او فاطمي ته وویل: راځی،

هغوی هم ور سره روان سول کله چي لوړه ختل نو مرستیال
ولیدل او ډیر حیران سو او په بیره د غونډو تالار ته ورغلی
چي هلته د بارک پلار په غونډه کي خپلو مشتریانو ته
معلومات ورکول، مرستیال په غوږ کي ورته وویل: صاحبه
بارک ستا دفتر ته را روان دی،

په دي سره د بارک پلار ډیر خوشحاله سو او ټولو مشتریانو
ته يي وویل: بخښنه غواړم غونډه لغوه سوه بیا به بله ورځ
خبرې کوو اوس تلای سی،

ټول ولاړل څو شیبې وروسته بارک را ورسیدی پلار یی په
لیدو ډیر خوشحاله سو او د ورتلو يي وویل، کله چي بارک
پلار ته نیردي سو نو تر سلام وروسته يي د فاطمي پلار ته
اشاره وکړه او خپل پلار ته يي وویل: دا سړی ته پیژني؟

د فاطمي پلار سلام ورته وکي او ورته ويويل: صاحبه زه ستاسو په کمپني کي کار کوم کمپيوټر کار يم،

د بارک پلار وويل: هو ولي خيريت دی؟

بارک بيا فاطمي ته اشاره وکړه او ورته ويويل: دا د ده لور ده چي په هغه ورځ يي زما ژوند وژغوري،

د بارک پلار وويل: هو هو ومي پيژندل،

بارک ورته وويل: بابا دا ستا د مبرور په حيث قبوله ده؟

کله چي بارک خپل پلار ته په بابا وويل نو پلار يي د ډيري خوشحاليه د خايه ولاړ سو او ويويل: تا څه وويل؟

بارک وويل: بابا دا ستا د مبرور په حيث قبوله ده؟

د بارک د پلار د خوشحاليه تر سترگو اوښکي راغلي په ژرغوني اواز يي وويل: زويه تا ماته په بابا وويل؟

بارک وويل: هو بابا،

د بارک پلار بارک په غير کي ونيوی او ويويل: هو زما زويه قبوله مي ده،

بارک ډير خوشحاله سو او بيا يي د فاطمي پلار ته وويل: کاکا اوس دي دا دوستي قبوله ده؟

د فاطمي پلار وويل: زويه په كمه كمپني كي چي زه وظيفه د
خان لپاره ستر وياړ گڼم نو د هغي كمپني د مشر د زوى سره
دوستي به څنگه وياړ ونه گڼم زما دا دوستي قبوله ده،

بارك وويل: مننه كاك،

د بارك پلار د فاطمي پلار ته وويل: اوس د كوزدې لپاره
تياري ونيسه زه غواړم چي د خپل زوى كوزده په شاندارو
مراسيمو وړ وكم،

د فاطمي پلار وويل: سمده صاحبه ولي نه،

وروسته د بارك پلار خپل مرستيال ته وويل: دوى تر خپله
كوره ورسوه بارك زوى مي زما سره پاته كيږي،

فاطمه او پلار يي ولاړل د بارك پلار وويل: زويه كه ته نه
خپه كيږي يو پوښتنه وكم؟

بارك وويل: مهرباني بابا ووايه،

د بارك پلار وويل: زويه زموږ حيثيت د دوى تر حيثيت لوړ
دى ما ته ډيرو لوړو چارواكو ستا لپاره د خپلو لونو وړانديز
كړيدى تا دا ولي د واده لپاره انتخاب كړل؟

بارك وويل: بابا زه چي چيري ښوونكي وم هلته به پر زوړ
موټرسيكل تلم ټول خبر وه چي زه يو غريب ځوان يم هغه
وخت زه ددي انجلۍ لپاره هر څه وم تر داسي حده چي دې د
خپل عزت خيال هم ونه ساتى او زه يي تر روغټونه پوري

ورسولم د کلي خلک يي په دې کار ورباندې د فاحشي فکر کوي او پيغورونه ورکوي که ما ددې سره واده ونه کي نو دا نوم به پر دې تر مرگه پروت وي او څوک به واده نه ور سره کوي او ددې کار مسؤله به يي زه يم،

د بارک پلار وويل: زويه خو زه به يو بل ښه هلک ور پيدا کم او په ښه ډول به يي واده ور سره ور وکم،

بارک وويل: بابا ما اوس فيصله کړيده او ته خو پوهيري چي زه يو وار فيصله وکم نو بيا هيڅکله نه ځني اورم،

پلار يي موسکي سو او د بارک پر مخ يي لاس تير کي او ويويل: پوهيرم زويه بس چي ستا خوښه وي زما هم خوښه ده خو مور به دي څنگه راضي کوي؟

بارک وويل: هغه ماته پريرده بابا مور هيڅکله زما د فيصلې مخالفت نه دي کړي،

د بارک او پلار خبرو يي تر څه وخت جريان درلودی وروسته بارک د پلار څخه روان سو او د مور سره يي د خپل پلار او فاطمي په اړه خبرې وکړي او مور يي په څه خبرو راضي کړل مور يي هم خبرې ومنلې، فاطمه او پلار کور ته را ورسيدل د فاطمي پلار ډير خوشحاله وو کله چي کور ته ننوتی نو په خوشحالي يي مور ته وويل: مور! مور مبارک دي سه فاطمه لور مي بارک ته په نکاح ورکوم،

مور يي په حيراني وويل: دا څه وايي زويه؟

د فاطمې پلار وويل: هو مور او مور ته پوهيږي چي بارک
څوک دی؟

مور يي وويل: د فاطمې سره په مکتب کي بنوونکی دی،

د فاطمې پلار وويل: يا مور هغه يو عادي بنوونکی نه دی
هغه زموږ د مشر ظفر شاه يوازينی زوی دی ته پوهيږي
مور ظفر شاه ددي هيواد تر ټولو ستر تجار دی په ټول هيواد
کي کمپنۍ او مارکيتونه لري هغه ډير غټ سړی دی،

مور يي ډيره حيرانه سول او بيا يي وويل: نو تا فاطمه لور
څنگه بارک ته ورکړل موږ خو يو غريبه کورنۍ يو؟

د فاطمې پلار خپل مور يعني د فاطمې انا ته ټوله کيسه
وکړل، فاطمه ډيره خوشحاله وه او د پلار په خبرو ډيره
موسکۍ کيدل کله چي ماښام خپل پر کټ پريوتل نو د بارک
خبرې يي په ذهن کي راگرځيدلې چي ددې پلار ته يي وويل
چي لور دي ماته په نکاح راکوې دا خبرې به يي ذهن کي
راوستلي او موسکۍ کيدل به او د بارک سره يي د واده
خوبونه ليدل،

سبا ته فاطمه وختې د خوبه راکښينستل او د کور تر کارو
وروسته د مکتب په نيت روانه سول په مکتب کي د بارک په
انتظار وه خو د بارک راتلو ته ډير وخت پاته وو، خو شيبې
وروسته د بارک د موټرسيکل ږغ سو فاطمې ژر د کلکينه
ورته وکتل او د بارک په ليدو ډيره خوشحاله سوه، کله چي

بارک موټرسيکل ودروی نو يو شاگردې ته يي خط ورکي او ورته ويويل: دا فاطمي استاذې ته ورکه،

شاگردې خط فاطمي ته ور وړی کله چي فاطمي خط خلاص کي نو بارک تر سلام وروسته ورته ليکلي وه: فاطمي تيره ورځ مي ستا لاس ستا د پلاره څخه وغوښتي او هغه زما او ستا دوستي قبوله کړه خو زما څخه دا هير سوې وه چي ستا څخه مي هم بايد پوښتنه کړې وای چي ايا ستا دا دوستي قبوله ده که نه خو اوس هم وخت سته زما او ستا کوزده تر اوسه نه ده سوې که ستا دا دوستي نه وي قبوله يا ستا په ژوند کي بل څوک وي زه به دا دوستي بيرته لغوه کم ستا د جواب په هيله،

فاطمي د بارک د خط په جواب کي ورته وليکل: زه ډيره بختوره يم چي ستاسو پخیر شخصيت مي نصيب کيري زه ډيره خوشحاله يم خو بس د يوې خبرې اندېښنه کوم هغه دا چي که ته په دې خاطر مجبوره سوي يي چي زما سره واده کوي چي زما سره به د کلي د خلکو د بدو خبرو لکبله بل څوک واده ونه کي او ته غواړي چي د خپل حيثيت سره د برابرې انجلۍ سره واده وکي خو زما لکبله يي نسي کولای نو په داسي حالت کي زه ستا دا دوستي نسّم قبلولای نه غواړم چي په ژوند کي دي خنډ سم،

بارک د فاطمي د خط په جواب کي ورته وليکل: څوک چي زما د ژوند لپاره تر خپل عزت هم تيره سوه تر داسي

وفاداري او بني انجلي زه بله نسيم پيدا كولای او پاته سوه د
حيثيت خبره ماته ستا حيثيت نه بلکې ته مهمه يي او اوس دا
راته ووايه چي ايا دا دوستي دي قبوله ده که نه؟

فاطمه د بارک ددې خط په ويلو موسکۍ سوه او ورته
ويلیکل: هو زما قبوله ده،

څه وخت وروسته د عاليې واده وو کله چي بارک مکتب ته
راتلی نو ويليدل چي د عاليې د بيولو لپاره د واده موټران
ولار دي، بارک په غوسه مکتب ته ننوتی کله چي يي
موټر سيکل دروی نو فاطمې په بارک پسي کتل چي ايا بارک
د عاليې په واده پرېشانه دی که نه، بارک پوهيدی چي فاطمه
ورته گوري نو ځکه په ورين تندې او عادي حالت کي خپل
صنف ته ولاړی، فاطمه ډيره خوشحاله سوه چي بارک يي په
عادي حالت کي وليدی خو کله چي مابنم بارک خپل کور ته
ولاړی د شپې پر بام پر کت پروت وو او آسمان ته يي کتل
او د عاليې خاطرې ور پياديدلې د بارک تر سترگو اوښکې
روانې سوي څو شيبې وروسته يي مور تر څنگ کښينستل،
بارک ژر خپلې اوښکې پاکې کړي او د مور پر ځنگانه يي
سر کښينوی او بيده سو) تر څو ساعتونو وروسته
پيلوټ وويل: د استراحت لپاره ناسته کوو هيله ده قمر بندونه
مو وتړی او ځان تيار کي، کله چي د عاليې کيسه د طياري د
ناستي په سبب ودریدل نو د بارک زامن ډير پرېشانه سول
کله چي طياره کښينستل نو زبير د طياري خدمتگاري ته

وویل: دا څومره ډیرې ناستې او استراحتونه دي تاسو بي ناستو او استراحتو بل کار لری؟

د طیارې خدمتگاره موسکې سوه او وویل: وبخښی صاحبه خو طیاره او مسافرین استراحت ته اړتیا لري تاسو لکه چي د څو ساعتو سفر څخه هیڅ نه یاست خسته سوي؟

زبیر وویل: یا نه یو خسته سوي خو دا ستاسو د ډیرو استراحتو څخه خسته سوو،

د طیارې خدمتگارانې د زبیر په توکې خبرو موسکې سوي، فاطمې زبیر د لاس پر بازو ووهلی او وویل: بي ادبه څوک د بنځو سره داسي خبرې کوي؟

زبیر وویل: وبخښه مور خو دوی دومره ډیرې ناستې کوي، ټول مسافرین د استراحت لپاره د طیارې څخه کښته سول، د څو ساعتو استراحت وروسته پرواز پیل سو او د بارک زامن بیا د عاليې تر څنګ کښینستل او امجد وویل: خاله تر واده وروسته ستا ژوند ولي خراب سو د خپل خاوند سره؟

عاليې وویل: (..... کله چي زما د واده شپه وه نو په هغه شپه زه پوه سوم چي زما خاوند یو نشه یي او عیاش انسان دی چي د خپل پلار څخه ورپاته سوي پیسې یي ټولې پر عیاشۍ او نشو مصرفولې هغه پر ما ډیر ظلمونه وکړل ما او زما و کورنۍ ته به یي د مرګ اخطارونه راکول زما پر بدن داسي ځای نه وو پاته چي دده د ظلم زخم به یي نه وو لیدلی ما او

زما کورنۍ به ویله چي دا د هغه مظلوم بارک ازار مور
 ووهلو دا د هغه سره د جفاء سزا وه چي مور لیدل ما د کور
 څخه د ژر آزادیدلو او زما کورنۍ د ماهر د زیاتو پیسو لپاره
 بارک پرینسوی او د ماهر سره مي واده وکی تر څو کلونو
 وروسته خدای پاک یو داسي ورځ راوستل چي زه یي د ماهر
 د ظلمونو څخه آزاده کړم هغه د نشي په حالت کي موټر
 چلوی چي د بل موټر سره یي ټکر وکی او په هغه ټکر کي
 مړ سو ما هغه ځای او کور پرینسوی او بیرته د خپل مور
 کورته راغلم داسي ورځ نه وه چي ما به د بارک په اړه فکر
 نه کوی او په هغه پسي دې مي ونه کتل ما په بارک پسي ډیر
 وکتل خو پیدا مي نکي زه ډیره سترې سوم د هغه په پیدا کولو
 خو یو ورځ زما هغه ورور چي زه یي د بارک سره د خطو
 لکبله د مکتبه راگرځولي وم ناست وو او اخبار یي کتی چي
 په دي وخت کي یي ماته په حیرت را ناره کړل چي عالیې
 هله دلته راسه، کله چي زه ورغلم نو اخبار یي را کی او
 ویویل: عالیې دا وگوره!

کله چي ما اخبار ځني واخیستی نو د بارک پر عکس مي
 سترگي ولگيدي چي د یو مشر لخوا جایزه ورکول کیده، د
 بارک په لیدو زما تر سترگو اوښکې راغلي بیا مي ورور
 راته وویل: عالیې د عکس لاندې متن ووايه!

کله چي ما د بارک تر عکس لاندې د هغه په اړه متن ووايه
 نو لیکلي وه: د هیواد د ستر تجار ظفرشاه یوازینی زوی

بارک نن یو ځل بیا د غوره او پرمختللي تجارت جایزه تر لاسه کړل د هغه د پلار په وینا چې د څو کلونو وروسته چې کله د هغه زوی د هغه تجارت ته راغلی دی نو تجارت یې ډیر پرمختللي دی، په اخبار کې د بارک ډیر صفتونه سوي وه زما ورور ماته په حیراني وویل: بارک د ظفرشاه زوی وو؟

عاليې وویل: نه پوهیږم خو دلته دا دی همداسي وايي خو یو وخت یې راته ويلي وه چې زما پلار مړ سویدی خو بیا ما ته مدیر صاحب وویل چې نه د بارک پلار مړ نه دی بلکې دی او مور یې د هغه څخه جلا دي خو په دې نه وم خبره چې دی به د دومره غټ سړي زوی وي،

د عاليې ورور د غم افف وکی او ویویل: کاش چې بارک مو سم درک کړی وای او سم مو پیژندلی وای څومره غټه غلطي مو وکړه،

د عاليې مور وویل: لوري هغه خو ستا سره ډیره مینه کول وربه سو او بخښنه به ځنې وغواړو او که یې وبخښلو نو ستا سره د واده غوښتنه به ځنې وکو،

د عاليې تر سترگو اوښکې روانې وې بیا یې وویل: یا مور زه د هغه سره نسیم مخ کیدلای موږ چې د هغه سره څه وکړه د بخښلو وړ نه یو موږ موقع د لاسه ورکړیده،

د عاليې ورور وويل: عاليې مور پوهيرو چي مور غلطي
كړيده خو بارك ډير ښه ځوان وو هغه به حتماً مور وبخښي
كوبښن خو به يي وكو،

ما مي د كورنۍ سره ومنل او د بارك د دفتر په تلاش كي
سوم چي بالاخره مي د بارك د دفتر پته پيدا كړه ما مي
كورنۍ ته وويل چي اول به زه ورسم كه يي وبخښلم بيا به
تاسو هم راسي، كورنۍ مي دا خبره را سره خوښه كړه بارك
ته د ورتلو مخكې مي ځان داسي جوړ كي لكه څنگه چي به
زه مكتب ته تلم تر څو بيا د بارك پخوانۍ مينه را تازه كم او
ماته به بخښه وكي تر څان تيارولو وروسته په موټر كي
كښينستم او موټروان ته مي د بارك د كمپنۍ پته وركړه چي
دا ځاى ته مي بوځه كله چي ورسيدو نو موټروان راته وويل:
وبخښۍ اغلي تاسو دلته كار كوي؟

ما ورته وويل: نه ددې كمپنۍ مالک زموږ د خپلوانو څخه
دى،

موټروان حيران سو او ويويل: ښه ښه تاسو د بارك خپلوان
ياست؟

ما ورته وويل چي هو،

ما غوښتل موټروان ته كرايه وركم خو هغه راته وويل: اغلي
تاسو د بارك خپلوان ياست نو ستاسو څخه څنگه كرايه
اخيستاي سم،

ما ورته وويل چي ولي يي نه اخلي؟

موټروان راته وويل: اغلي دا موټر زما د اوسيدلو کور او زما د کوچنيانو د درسو مصارف ټول بارک راکوي نو د هغه د خپلوانو څخه زه څنگه کرايه اخيستای سم؟

زه چي کله د موټره کښته سوم نو د بارک دفتر ته ور غلم هلته ډيره چوپټيا وه بيا مي د معلوماتو د څانگي څخه وپوښتل چي د بارک دفتر چيري دی؟

هغه راته وويل: لوړه دی خو بارک نن دفتر ته نه دی راغلی، ما پوښتنه تري وکړه چي چيري به يي پيدا کم؟

د معلوماتو د څانگي مدير وويل: نن د بارک په کور کي د هغه د زوی د پيدايښت په مناسبت ميلمستيا ده هلته به وي،

عاليي چي د بارک د زوی خبره واوريدل نو ټکان يي وخوړی او ډيره خواږدې سوه چي بارک واده کړيدی نو ځکه د بارک د کمپنۍ څخه د اوښکو ډکې سترگي راووتل، څه وخت يي هلته ژړل او بيا يي فکر وکی چي بايد بارک يو وار ووينم نو ځکه يي هغه موټروان ته چي مخکي ور سره راغلي وه وويل: د بارک کور ته درځه!

عاليي ته د بارک کور نه وو ور معلوم نو ځکه يي موټروان ته داسي وويل چي هغه نسو پوه چي دې ته د بارک کور نه دی ور معلوم، موټروان عاليه د بارک کور ته راوستل، کله

چي عاليې د بارک کور ته وکتل نو د هغو ډير غټ کور وو
چي عاليه يي حيرانه کړه، بيا عاليې موټروان ته وويل چي ته
نور ولاړ سه، موټروان هم ولاړی او عاليه د بارک کور ته
ننوتل ميلمستيا دننه په کور کي جوړه وه عاليې حجاب کړی
وو او کرار کرار د ميلمستيا و خواته ور روانه وه کله چي د
کور ودانی ته نيردي سوه نو په دروازه کي يي ودریدل او
ميلمستيا ته يي کتل، عاليې په بارک او ميرمنې پسي يي کتل
خو هغوی تر اوسه ميلمستيا ته نه وه راغلي، عاليه ورته
انتظار وه، خو شيبې وروسته بنځو نارې کړي چي هلی
بارک او ميرمن يي راغلل، کله چي عاليې ورته وکتل نو
بارک او تر څنگ يي فاطمه وليدل، عاليه په دې سره نوره
هم حيرانه او غمگينه سول د هغو په يو ځای ليدو يي ډير
وژړل او د بارک ترڅنگ يي د فاطمې پر ځای خپل ځان
وليدی خو شيبې هلته ولاړه وه، بارک د ډيري ميلمستيا څخه
څه خسته سو نو فاطمې ته يي په غور کي وويل چي زه
دباندي وځم، کله چي عاليې وليدل چي بارک دباندي راوځي
نو دې هم حجاب سره سم کی او غوښتل يي چي د کوره
ووځی د وتلو په وخت کي د عاليې څخه خپل دسټمال لاندي
ولويدی چي د عاليې ورته فکر نسو او ولاړل د بارک د کور
ترڅنگ ودریدل او د بارک راوتلو ته يي کتل، کله چي بارک
دباندي راووتی نو غوښتل يي چي يو ځای کښيني چي په دې
وخت کي يي د عاليې پر دسټمال سترگي ولگيدې، بارک فکر
وکی چي زور دسټمال دی نو ځکه يي و غوښتل چي په کچره

دانی کی یې وغورځوی خو کله چې یې هغه راپورته کی نو
 ډیر حیران سو او ژر یې هغه دستمال پزې ته نیږدې کی، کله
 چې عالیې ولیدل چې ددې دستمال بارک راپورته کی نو ډیره
 حیرانه سول چې څنگه ورڅخه لویدلی دی، بارک چې کله د
 عالیې دستمال پزې ته نیږدې کی نو پوه سو چې دا د عالیې
 دستمال دی نو ځکه یې د لیونیانو پخیر شااوخوا وکتل دننه
 کور کې چې وکتل هلته څوک نه معلومیدل بیا دباندې راووتی
 او غوښتل یې چې د کور دباندې وگوري نو ځکه د دروازي
 پر طرف روان سو، عالیې چې ولیدی چې بارک په دې پسي
 دباندې راوځي نو ژر روانه سول او ليري د یوې درختې
 شاته ودریدل، کله چې بارک راووتی نو بیا یې د لیونیانو
 پخیر شااوخوا وکتل خو څوک یې نه ولیدل د بارک تر سترگو
 اوبنکې راغلي او د عالیې دستمال یې مچ (بنگل) کی په دې
 سره د عالیې تر سترگو هم اوبنکې راغلي او ډیر یې وژړل
 (د عالیې کیسه چې تر دې ځایه را ورسیدل نو په ژړا
 یې وویل: په هغه ورځ ما او بارک ډیر سره وژړل خو دومره
 جرأت مې نسوای کولای چې د هغه ومخته ورسم هغه زما او
 زه د هغه اوبنکې ور پاکي کم،

عادل وویل: نو خاله ته ولي د بارک یعنې زما د پلار څخه
 پټه سوې ایا تا دا فکر کوی چې بارک به ما په بې عزتی سره
 د کوره وباسي که څنگه؟

عاليې وويل: نه نه زويه په قسم چي كه زه د دومره زياتو غمو سره سره هم چي ما بارك ته وركړي وه زه د بارك ومخته ورغلي وای نو يو ځل بيا به هغه وماته په خپل زړه كي ځای راكړی وای او زما لپاره به يي هر څه پری ايښي وای خو زه ځكه د هغه سره مخ نسوم ځكه چي ما نه غوښتل ستاسو د مور او بارك تر منځ راسم او ستاسو د مور ژوند ور تريخ كم،

امجد وويل: خاله بيا زما پلار په تاسو پسې نه درغلی؟

عاليې وويل: (.....مور پر هغه ځای څو شيبې سره وژړل بيا زه ولاړم ځكه چي ما د بارك په سترگو كي اوښكي نسوای زغملای او په سرو سترگو كورته ولاړم زه پوهيدم چي په نن او سبا كي به حتماً بارك په ما پسې راځي نو ځكه مي كورنۍ ته قسم وركی چي بارك ته به نه وايست چي زه دلته يم هغه ته به وايست چي زه د خپل خاوند سره يم او د بارك سره به په تونده او سخته لهجه خبرې كوی، كله چي ماښام سو او د بارك د كور ميلمستيا ختمه سول نو بارك د استراحت لپاره د كور پارك ته ووتی، فاطمې خپل زوی بیده كی او دا هم دباندې په بارك پسې راووتل، فاطمې وليدل چي بارك ډير په فکرو كي غرق ناست وو نو ترڅنگ يي كښينستل او ورته وويل: څه خبره ده داسي پریشانته معلوميري؟

بارک تر څو شیبو وروسته ورته وویل: هغه نن دلته راغلي وه؟

فاطمې وویل: څوک راغلي وه؟

بارک وویل: عاليه،

فاطمه ډیره حیرانه سول بیا یې وویل: ته څنگه پوه سوې چې هغه دلته راغلي وه ایا تا د هغې سره ولیدل؟

بارک د جیب څخه د عاليې د ستمال راوکنې او ویویل: د هغې د ستمال نن دلته ما پیدا کی،

فاطمه پوه سول چې داسې د ستمال عاليې استعمالوی خو بیا یې هم د بارک څخه وپوښتل: ته څنگه پوه سوې چې دا د ستمال د عاليې دی؟

بارک وویل: اول دا چې داسې د ستمال عاليې استعمالوی او بل ددې د ستمال د عاليې د بدن د خوشبو بوی ځي او زه د هغې د بدن خوشبو تر اوسه پیژندلای سم،

سبا چې کله بارک خپل دفتر ته ولاړی نو هلته هم ډیر پریشانه ناست وو تر څه فکر وروسته د دفتر څخه ووتی او د عاليې د کور پر طرف ور روان سو کله چې د هغو کور ته ور ورسیدی نو دروازه یې ور وتکول، تر څو شیبو وروسته دروازه یې ته د عاليې ورور راغلی، د دروازه د خلاصیدو مخکې یې د دروازه تر یو سوړې یې دباندې وکتل چې

وگوري څوک دی، کله چي وکتل نو ویلیدل چي بارک دی نو
ژر کورته بیرته ولاړی او عالیې ته یې په حیرانی او په کښته
ږغ وویل: عالیې! عالیې بارک راغلی دی،

عالیې وویل: چیري؟

ورور یې وویل: زموږ د کور ومخته ولاړ دی،

عالیې ورته وویل: کورته یې راوله خو لکه څنگه چي ما
درته ویلي دي هم هغسې ورته ووايه!

ورور یې وویل: عالیې ته یو ځل بیا فکر وکه موقع تاته ستا
د کور مخته راغلي ده،

عالیې وویل: لالا چي څنگه ما درته ویلي دي هم هغسې وکه،
د عالیې ورور په مات زړه د دروازي وخوا ته ورغلی او
دروازه یې بارک ته ور خلاصه کړه تر روغېر وروسته د
عالیې ورور بارک ته د دننه ورتلو بلنه ورکړه، بارک هم
دننه ور سره ولاړی عالیې د دباندې څخه د بارک او د ورور
خبرو ته یې غوږ نیولی وو تر څو شیبو چوپتیا وروسته
بارک د عالیې ورور ته وویل: تاسو دا فکر مکوی چي زه
دلته په غلط فکر راغلی يم،

د عالیې ورور یې خبره ونیول او ورته ویول: څه خبره ده؟

بارک وویل: عالیه چیري ده؟

د عالیې ورور په غوسه وویل: څه یې کوي؟

بارک چي کله د عاليې د ورور توند مزاجي ولیدل نو ورته وویل: ما اول هم درته چي زه دلته په غلط فکر نه یم راغلی، د عاليې ورور وویل: د خپل خاوند سره ده،

بارک وویل: ته درواغ وايي،

د عاليې ورور وویل: درواغ به ولي وایم زه رښتیا وایم هغه د خپل خاوند سره ده،

بارک د جیب څخه د عاليې دستمال راوکښی او وویل: که هغه د خپل خاوند سره ده او د هغه سره خوشحاله ده نو بیا د هغې دستمال زموږ په کور کي څه کول هغه ولي زما لیدو ته راغلي وه؟

د عاليې ورور ډیر حیران سو چي اوس څه ووايم خو بیا يي وویل: داسي دستمالان یوازې کمپنۍ د عاليې لپاره نه جوړوي بلکي دا یو عام شی دی هر څوک يي استعمالولای سي،

بارک وویل: خو هر دستمال د عاليې د خوشبو پخیر بوی نکوي،

عاليې د بارک او خپل ورور خبرو ته غوږ نیولی وو کله چي بارک د عاليې ورور ته وویل چي هر دستمال د عاليې د خوشبو بوی نلري نو د عاليې تر سترگو اوښکې روانې سوي، د بارک او د عاليې د ورور تر منځ تر څو شیبو پوري خبرې روانې وې وروسته بارک په مات زړه د عاليې د

ورور څخه رخصت واخيستی او ولاړی کله چي بارک د د عاليې د کور څخه ووتی نو عاليې د بام د سره څخه بارک ته وکتل بارک چي کله موټر ته ختی نو تر سترگو رواني او بنکي يي په لاس پاکي کړي او ولاړی په دي سره د عاليې غم نور هم زیات سو او بي اختیاره يي تر خولي د غم او فرياد چغې وتلې ورور يي ترڅنگ کښینستی او ورته ویول: هغه چي موټر ته ختی ژړل يي او ته دلته ژاړې ته ولي نه ور سره مخ کيږي زه پوهیږم د بارک زړه ډیر نرم او ساده دی هغه به دي حتماً وبخښي،

عاليې وويل: يا لالا که زه بيا د هغه سره مخ سوم نو د يو بل چا ژوند به خراب سي او بل زه اوس پر بارک هيڅ حق نلرم هغه د بل چا سويدي،

وختونه تيريدل عاليه به هره ورځ د بارک د ليدو لپاره د هغه کور ته ورتلل کله چي به يي هغه د ليري ولیدی نو زړه به يي ارام سو خو کله چي به کور ته راغلل نو ډيره به نا ارامه وه او ژړل به يي هره شپه چي به بيدیدل نو د خوب گولۍ به يي خوړلې د عاليې ژوند ډیر تغير وکی او وار په وار يي ناروغۍ او روحي تشوشات زیاتيدل چي يو ورځ يي روحي تشوشات ډیر زیات سول او د خوب ټولې گولۍ يي په يو وار وخورلې تر څو شیبو وروسته چي يي کورنۍ په خبره سول نو ژر يي روغتون ته ورسول، کورنۍ يي د عاليې د صيحت په خاطر پریکړه وکړل چي عاليه بايد د بارک څخه ليري

ولاره سي که نه نو د هغه په لیدو به تل همداسي تر روحي او ذهني فشار لاندې وي نو ځکه يې د عاليې د خور سره چي په امريکا کي اوسيدل خبرې وکړي هغې د عاليې د امريکا ويزه ور واخيستل او عاليه څو ورځې وروسته د تل لپاره د بارک څخه ليرې امريکا ته ولاړل. عاليه او د بارک کورنۍ راورسيدل عاليه چي کله د طيارې څخه راکښته سول نو د خپل هيواد په لیدو يې ډير د ارامۍ احساس وکړ او په فکر کي يې د مکتب د وخت د بارک پرغونه راتلل چي ددې سره به يې خبرې کولې او دې ته به يې نارې ور وهلې، کله چي د بارک کورنۍ او عاليه په موټر کي د کور پر خوا روان سول په لاره کي عادل عاليې ته وويل: خاله تاسو دا کاروبار څنگه شروع کړی او ستا خور او اخښې اوس چيري دي؟

عاليې وويل: کله چي زه امريکا ته ولاړم تر څو کلونو وروسته زما د خور خاوند د موټر ټکر وکړ او په هغه ټکر کي زما خور د هغې خاوند او زوی مړه سول زما د خور خاوند همدا ستور دوکان درلودی چي د هغه تر مرگ وروسته ماته راپاته سو او ما ادامه ورکړه، په لاره کي تر څه خبرو وروسته کور را ورسیدی ټول د موټرانو راکښته سول او کور ته دننه سول تر څو ورځو استراحت وروسته ټولو نيت وکړ چي د بارک قبر ته ولاړ سي نو ټول آماده سول او د بارک د قبر پر خوا روان سول تر څو شيبو وروسته د بارک قبر ته ور ورسيدل د بارک د قبر په لیدو د عاليې بدن په ريزيدو او ريږدو سو او تر سترگو يې اوښکې روانې سوي

او د بارک د قبر تر څنگ کښینستل، د فاطمې تر سترگو هم اوښکې بهیدلې کله چې ټولو دعا وکړل نو فاطمې خپلو زامنو ته وویل: خاله مو د څو شیبو لپاره یوازې پریردی،

په دې سره فاطمه او زامن یې ټول د هدیره څخه ووتل او د هدیرې ومخته عالیې ته انتظار سول، عالیه د بارک تر څنگ ناسته وه او لاسونه یې د بارک پر قبر ایښي وه بیا یې وویل: ماته دې سزا رانه کړه او ولاړې تا باید ما ته سزا راکړې وای بارکه! ما ستا زړه ډیر در ازار کړی وو ډیر غمونه مې در کړي وه خو د دومره زیاتو غمو او تکلیفو باوجود هم تا زه غوښتم بارکه؟ ولي ولي دې دومره مینه زما سره کول؟ پوهیږي چې تر ټولو زیات مې څه زوروي بارکه؟ ستا رښتینولي او بې حده زیاته مینه، ستا سره د بې وفایۍ راهیسي ما هیڅکله په هنداره کې ځانته نه دې کتلې او ځانته ډیر بد و رد وایم، بارک! تا ماته ډیر څه راکړيدي خو نن یو اخیری غوښتنه در څخه کوم او یو څه در څخه غواړم هیله کوم اخیری غوښتنه مې ومنه بارکه..... د عالیې خبرې بارک ته جریان درلودی او د هدیرې د باندې فاطمه او د هغې زامن عالیې ته انتظار وه څو ساعتونه تیر سوه او ډیر ناوخته سو، فاطمه ډیره ستړې سوه یو دیوال ته کښینستل او عادل ته یې وویل: زویه ته ورسه عالیې خاله ته ووايه چې ډیر ناوخته سو اوس راځه سبا ته به بیا راسو!

عادل وویل: سمده مور،

کله چي عادل هديرې ته ننوتی نو څو شیبې وروسته يې لويه او حيرانه ناره وکړه، فاطمه او هغه نور زامن يې ژر هديرې ته ننوتل کله چي د بارک د قبر خواته ورغلل نو ويليدل چي عاليې د بارک د قبر تر څنگ خپل روح حق ته سپارلې وه او وفات سوې وه، د فاطمې بدن په ريرديدو سو تر سترگو يې اوبنکې روانې سوې او د عاليې تر څنگ کښينستل د هغې سر يې خپل په غيږ کي کښينوی او ويويل: عاليې ته ډيره بي وفا يې وگوره اول هم بارک ستا وو او په اخيره کي هم ستا سو زما سره دي چم وکي،

وروسته يې د عاليې قبر د بارک د قبر تر څنگ جوړ کي او بغلته يې ور سره ښخه کړل.

پای

د ليکوال په اړه

ليکوال صاحب نیک محمد بارک د محمد عیسی زوی او د موسی جان لمسی دی چې د نن څخه ۲۲ کاله مخکې یې د کندهار په ولایت کې دې دنیا ته سترگې روڼې کړي، بارک صاحب دیني زده کړي د ۵ کلنۍ څخه د خپل کلي په یو دیني مدرسه کې راپیل کړي چې د قرانکریم په قاریتوب کې یې په لنډ وخت کې لنگوټه وتړل او تر څنګ یې په علم حدیث او علم فقه کې څه ناڅه زده کړي وکړي او عصري لومړنۍ زده کړي یې په ملالی عالي لیسې کې شروع او په میرویس نیکه عالي لیسې کې یې پای ته ورسولي او د کانکور په امتحان کې د کندهار عمومي دولتي پوهنتون د انجینرۍ پوهنځۍ ته کامیاب سو چې تر څه وخت وروسته یې د یو لړ مشکلاتو په سبب نوموړې پوهنځۍ پرېښول او په یو شخصي انستیتوت کې یې د نرسینګ په څانګه کې زده کړې راپیل کړي چې د نوموړي رشتې څخه په ۲۰۲۱ کال د سپټمبر په میاشت کې فارغه سو، بارک صاحب اوس مهال ۲۲ کلن او مجرد دی د خوښې وړ میوه یې کیله د خوښې خواړه یې وریځې د خوښې وړ لوبه یې خپله وظیفه او کار ترڅنګ یې د

موټر او موټرسیکل مسابقه، مینه یې د خپلې مور او
وطن سره عادتونه یې ژر غوسه کیدونکي او بیرته ژر
پخلا کیدونکي دي د بارک صاحب د لا بریاوو په هیله.

په درنښت

عبدالله احمدزی/کابل

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library